



БІБЛІОТЕКА ЖУРНАЛУ

“ПЕРСОНАЛ”

**М. І. Сенченко**

**“Культурна  
революція”  
в Україні,**

**або  
Управління  
деградацією**

МІЖРЕГІОНАЛЬНА  
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ



МАУП

**М. І. Сенченко**

**“Культурна революція”  
в Україні,  
або  
Управління деградацією**

Київ 2004

ББК 71.0  
С31

Бібліотека журналу “Персонал”  
заснована в 2002 році

**Сенченко М. І.**

“Культурна революція” в Україні, або Управління деградацією. — К.: МАУП, 2004. — 212 с. — (Б-ка журн. “Персонал”).

ISBN 966-608-494-5

У книжці автор поставив за мету окреслити суть “культурної революції” в Україні у XX — на початку XXI ст., показати зв’язок між терором 1917—1923 рр. і безкровним геноцидом сьогодення — економічною і фінансовою диверсією та інформаційним вампіризмом.

Письменник розвінчує наступ іудеофарисейської (демонічної) цивілізації, єврейський фашизм, який виховує фанатиків, націлених на знищення всього і всіх, хто їх перевершує духовно й інтелектуально.

У виданні звучить заклик до кожного громадянина України звільнитися від існуючої колоніальної залежності, відчути персональну відповідальність за свою долю і долю своєї держави.

Для широкого загалу.

ББК 71.0+66.2(4УКР)

ISBN 966-608-494-5

© М. І. Сенченко, 2004  
© Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП), 2004

## **Замість вступу**

Минуть роки, а може, й десятиліття, і наші нащадки напишуть фундаментальні праці про історію культурної революції в Україні у ХХ — на початку ХХІ ст. за ідеологією іудеолібералізму. Історія ця буде багатотомною, оскільки те, що зробила з нашою країною гендлярсько-лихварська і компрадорська еліта під керівництвом сіоністів, які фактично керують США і Заходом, не описати в одному-двох томах.

Автор цього видання поставив за мету окреслити суть проблеми, її витoki й показати зв'язок між терором 1917–1923 рр., і культурною революцією, що відбувається нині. Технологія процесів різна, але суть і виконавці — ідентичні. Ймовірно, що ідейні кілери (і не лише єврейського походження) розпочнуть проти мене кампанію під гаслом боротьби з антидемократичними елементами, ініціюючи судові процеси, залякуючи, може, звільнять з роботи, але при цьому неодмінно кричатимуть про антисемітизм на державному рівні. Не виключено, що може бути і навпаки — повне замовчування, жодної реакції на цю книгу, щоб не привертати уваги суспільства до проблеми. Однак я повинен сказати те, що знаю, бо мої знання всіх процесів — від Бога. Мені невідомо, чому він обрав саме мене для їх оприлюднення, але інформація надходить, я її опрацьовую і мушу нею ділитися, тому що безкровний геноцид — знищення населення без застосування зброї, шляхом економічної і фінансової диверсії та інформаційного вампіризму — досяг свого апогею.

Ідейні кілери — найманці з числа політиків, духівництва, інтелектуалів, які зраджують інтереси народу, проституюючи совість і розум. В умовах криміногенного режи-

му проводиться конкурс на підлість. Що страшніший негідник, то вища його посада і більше можливостей робити зло. Єврейський фашизм виховує фанатиків, націлених на знищення всього і всіх, хто їх перевершує, хто не втратив здатності мислити й усвідомлювати загрозу мракобісся. У книгах знаменитих сатаністів Кроулі і Лавая неухильно проводиться думка: щоб відірвати людину від Бога й морально розкласти, її треба позбавити піднесеного почуття любові. Прагнення до цього завжди було головним напрямом розтлінної діяльності ідейних кілерів іудеофарисейської (демонічної) цивілізації в боротьбі з християнством. З розвитком і зміцненням демонічної цивілізації велична християнська етика любові витіснялася, і її місце посідали уявлення про “свободу сексу” і “право” кожної людини потурати своїм низьким матеріалістичним бажанням. Тривалий час саме в цій частині боротьба іудеїв і масонів проти християнства не мала успіху. І лише наприкінці ХХ ст. іудеофарисейська цивілізація почала брати верх в цій боротьбі, головними інструментами якої є засоби масової інформації й кінематограф.

Епіцентром створення і розвитку іудеофарисейської цивілізації стали Сполучені Штати Америки. Всі сили зла, жорстокості, розпусти і розтління, властиві демонічній цивілізації, втілені в історії США найбільш повно і послідовно.

“Хоч би за що взялися іудеї, все перетворюється на бруд і на пряму свою протилежність, — пише В. Данилов. — Навіть найпрекрасніше, що є в житті людини — сексуальні любовні стосунки, їхня теле- і кіно-індустрія подає тільки у поєднанні з насильством, сексуальними маніяками-вбивцями, монстрами, з божевільям, некрофілією, гомосексуалізмом, мазохізмом, садизмом та іншими патологічними станами психіки людини”<sup>1</sup>.

---

<sup>1</sup> Данилов В. Арийская империя. Гибель и возрождение. Кн. 1. — М.: Воля России, 2000. — С. 147.

Коли я розпочав працю над цією книгою, мені весь час спливали на думку слова одного з ідеологів “холодної війни” і засновників Центрального розвідувального управління (ЦРУ) США А. Даллеса: “Посіявши в Радянському Союзі хаос, ми непомітно підмінимо їхні цінності фальшивими й змусимо їх повірити в ці цінності. Ми знайдемо своїх однодумців і спільників у самій Росії. Епізод за епізодом розігруватиметься грандіозна за своїми масштабами трагедія загибелі найнепокірнішого народу на Землі, остаточного, незворотного згасання його самосвідомості. З літератури і мистецтва ми, наприклад, поступово витравимо їхню соціальну сутність, відучимо художників, відіб’ємо у них бажання зображувати, досліджувати процеси, що відбуваються в глибинах народних мас. Література, кіно, театри зображуватимуть і прославлятимуть найни??? людські почуття. Ми будемо всіляко підтримувати і піднімати так званих митців, які насаджуватимуть культ сексу, насильства, садизму, зрадництва — одне слово, аморальності.

В управлінні державою ми створимо хаос і безладдя. Непомітно, але активно і постійно сприятимемо самодурству чиновників, хабарництву, безпринципності. Чесність і порядність висміюватимуться і нікому не будуть потрібні, вони перетворяться на пережиток минулого. Хамство і нахабність, брехня і обман, пияцтво і наркоманія, тваринний страх одного перед одним, зрадництво, націоналізм, ворожість народів і передусім ненависть до російського народу — все це ми будемо тонко й непомітно культивувати, все це розквітатиме махровим цвітом. І лише невелика кількість людей здогадуватиметься чи навіть розумітиме, що відбувається. Але таких людей ми поставимо в безвихідне становище, перетворимо на посміховисько, знайдемо спосіб їх оббредати й оголосити покидьками суспільства. Будемо спотворювати і знищувати основи моралі. Зав-

жди робитимемо головну ставку на молодь. Станемо розтлівати, розбещувати її”<sup>2</sup>.

Коли було написано ці рядки, культурна революція у США вже починала давати свої плоди. Тому А. Даллеса неважко було прогнозувати те, що може відбутися в інших країнах, він добре знав механізми культурної інверсії.

Наведені вище слова А. Даллеса могли б стати епіграфом до життєпису вождів української революції 1992—1998 рр. — організаторів і провідників політики геноциду народу України. Як похмуро констатує А. Зінов’єв, “наряд чи можна знайти в історії людства інший такий приклад, коли частина населення країни з таким завзяттям, майстерністю і успіхом знищувала б свій народ задля корисливих, частіше за все ілюзорних інтересів”<sup>3</sup>.

Проте так відбувається не лише в Україні, Росії чи інших країнах колишнього Радянського Союзу. Апологети культурної інверсії, послідовно керуючись програмними документами А. Даллеса, спочатку випробували так звану критичну теорію на американському народі, виховавши “загублене покоління” 60-х років ХХ ст., відтак експортували свій “винахід” у країни Західної, а тепер і Східної Європи.

Однак ні американський, ні інші народи світу не спромоглися дати достойну відсіч ідейним кілерам культурної революції. Щоправда, нині у США, Західній Європі й країнах колишнього СРСР набирає сили правий рух, який бореться за національні держави, патріотизм, православні сімейні традиції та цінності, проти іудеофарисейської цивілізації та її сатанинських цінностей. Ревізіоністи Америки і Західної Європи, конспірологи, антиглобалісти, члени таємних організацій Японії (які поклялися знищити Америку за атом-

<sup>2</sup> Зінов’єв А. Русский эксперимент. — М.: Наш дом, 1995. — С. 7.

<sup>3</sup> Там само. — С. 21.

не бомбардування Хіросіми та Нагасакі<sup>4</sup>), ісламський світ та багато інших утворюють нову силу, нове інтернаціональне братство, роз'яснюють народам світу гнилу сутність матеріалістичного лібералізму, іудеофарисейської цивілізації. Мине кілька років, і весь світ підніметься проти фінансового інтернаціоналу<sup>5</sup> з його лихварським капіталом і матеріалістичною філософією, який, потураючи іудеофарисейській цивілізації, невблаганно веде людство до загибелі. Вони не мають жодного шансу на спасіння.

У слов'янських країнах, зокрема в Росії та Україні, більшість людей усвідомила, що деідеологізація — найпотужніша руйнівна ідеологія. Тому жодної деідеологізації бути не може. І суспільство, яке не має національної ідеї та ідеології, приречене на самознищення. На сьогодні жодна партія в Україні не виробила своєї ідеології, лише Всеукраїнська партія “Нова сила” заявила про ідеологічну доктрину “український солідаризм”.

Україна звільниться від існуючої колоніальної залежності (а вона є колоніальною державою) тільки тоді, коли кожен громадянин відчує персональну відповідальність за свою долю, за долю своїх дітей; коли кожна людина, озброєна досконалими знаннями, досконалим світоглядом, буде самодостатньою. Православний світогляд, який визнає богоцентричність світу, арійська ідеологія наших пращурів допоможуть народу України розпочати відродження, звільнитися від доларового зашморгу і вийти на шлях до нового світлого майбутнього.

---

<sup>4</sup> Американський президент Гаррі Трумен увійшов в історію як “герой”, незважаючи на те, що наказав скинути атомні бомби на Хіросіму і Нагасакі, внаслідок чого загинуло 140 тисяч мирних жителів; окрім того, він відіслав 2 млн радянських військовополонених назад у СРСР, знаючи, що всі вони потраплять до концентраційних таборів.

<sup>5</sup> Сенченко М. Фінансовий інтернаціонал. — К.: МАУП, 2002. — 56 с.



“Бий їх, і вони втечуть! — заклик Меїра Ланського, надрукований у Нью-Йорку видавництвом Джонатан Девід. Кого треба бити, Ланський не уточнює, але закликає до терору і геноциду: “Євреї, чого притихли, наче дурні вівці, дозволяєте знищувати себе, обкрадати, вбивати ваших синів й гвалтувати дочок?.. Сором вам! Треба підніматися на боротьбу. Ви такі ж люди, як і інші. Єврей може воювати! Я навчу вас, як це робиться. У нас немає зброї, та це нічого. Є дрючки й каміння. Якщо доведеться померти, помри з честю! Перестаньте боятися, дійте поодиноці й групами, не чекаючи наказу й не дослухаючись докорів сумління. Наша справа свята! Дайте їм добре, бийте їх, і вони втечуть! Якщо судилося вмерти, помри в бою. Твої близькі, рідні, кохані чекають захисту і подвигу”<sup>6</sup>.

Як казав мій добрий приятель Едуард Давидович Ходос, “навчайтесь у євреїв!”.

Мене часто запитують: ви пишете про негативні сторони життя, отримали вже стійке визнання антисеміта, але що ви пропонуєте конкретно для того, щоб змінити ситуацію?

Що більше я замислююся над такими питаннями, то частіше доходжу висновку, що в ситуації яка склалася, нам не слід звинувачувати ні сіоністів, ані гендлярсько-лихварську і компраторську еліту, що захопила владу. Надзвичайно легко шукати ворога й причини всіх своїх негараздів зовні, в комусь іншому, і дуже важко визнати, що в людини немає більшого ворога, ніж вона сама. Що жодні сіоністи чи іудеї, масони чи фарисеї не змогли б ні обманути, ні споїти, ні спокусити того, хто має бійцівські якості, може керувати собою і хоче розібратися в тому, що насправді відбувається з нашою країною, з нашим народом.

---

<sup>6</sup> *Пранов В.* Закон виживання подлейших. История мракобесия. — М.: Десница, 2002. — С. 303.

Якщо нас споюють?

А ви не пийте. Не паліть. Не обирайте іноземців і євреїв у депутати. Не кладіть гроші в їхні банки. Не сповідуйте їхню релігію і не вступайте в їхні секти. Не дивіться їхніх програм телебачення, не купуйте газет і не слухайте їхнє радіо. Відновлюйте зв'язок із богами, яким молилися наші пращури. Виховуйте своїх дітей в любові. Оберігайте їх від негативного впливу демонічної цивілізації.

Якщо іудеоліберали кричатимуть, що ви розпалюєте міжнаціональну ворожнечу, покажіть їм основний документ, який з викликом друкується й сьогодні для нас. Ось настанови іудеям, які дає їм їхній Бог:

*“Не вступай в союз с жителями той земли, чтобы, когда они будут блудодействовать вслед богов своих и приносят жертвы богам своим, не пригласили бы и тебя, и ты не вкусил бы жертвы их; и не бери из дочерей их жен сынам своим [и дочерей твоих не давай в замужество за сыновей их], дабы дочери их, блудодействуя вслед богов своих, не ввели и сынов своих в блуждение вслед богов своих”.* (“Ветхий Завет”, Исход, 34: 15–15).

Німецький філософ Гегель зазначав, що кожен народ достойний свого уряду. Щоб не було сумнівів у цьому, досить згадати, як обирали депутатів останнього скликання і скількох обрано з тих, які цинічно пограбували наше майно, зруйнували наші заводи і фабрики, розікрали й фактично зруйнували армію, позбавили країну ядерної зброї. Один із відомих генералів розповідав мені, що Україна фактично не мала можливостей залишитися ядерною державою. А чому Білорусія, чому Президент Лукашенко має ядерну зброю? На це запитання генерал відповіді не дав. Як немає відповіді й на питання, чому Ізраїль володіє ядерною зброєю і вважається третьою за ядерним потенціалом державою у світі.

Тож давайте разом думати і діяти. Наступ іудеофари-сейської (демонічної) цивілізації триває. Весь світ бореться проти цієї чуми нашого часу. Хто обплутав Україну мережами інформаційної дезінформації, хто проповідує сексуальну розпусту і насильство, як відбувається культурна революція у світі та в Україні і хто є її адептами — про це розповідається у пропонованій книжці.

Я не раджу читати її тим, кого влаштовує ситуація, що склалася в Україні за роки “незалежності”.

---

# СВІТОВІ ПРОЦЕСИ І УКРАЇНА

---

*... Раптом спогадали про Вкраїну.  
Глянули — руками розвели:  
— Хто ж це нам побив горшки і спини,  
Хто ж це нашу хату розвалив?  
І шукають лютими очима  
Ворогів нових за три межі.  
А тим часом треті за плечима  
Ділять між собою бариші.*

*Борис Олійник.  
“Треті”*

## Наступ іудеофарисейської цивілізації

Чи є відповідь на питання, що первинне для людини — духовне чи матеріальне (речовинне)? Або іншими словами: хто у кого на службі — розум на службі в матерії чи матерія на службі в розуму? Однозначної відповіді немає, оскільки тільки кожна окрема людина може обрати, що для неї є первинним. Ця властивість знаходиться в її душі, там де воля і свідомість. Відповідно до рівня своєї свідомості людська істота приймає рішення надати перевагу матерії над розумом чи розуму над матерією. Матеріальне, як відомо, складається з вібрацій глухих і повільних. Воно обмежене в часі й просторі, призводить до страждання, хвороб, старості й смерті. Але завдяки нашому вільному вибору ми маємо змогу надати перевагу не матеріальному, а духовному, і як наслідок — матерія буде на службі в розуму. Лише тоді ми пізнаємо радість, здоров'я, молодість і вічність.

Загальноновизнано й загальновідомо, що у світі, відбувалася, відбувається й відбуватиметься боротьба за тери-

торії, за переділ сфер впливу, за сировинні джерела, ринки збуту й за світове панування. Нині домінуючою історико-соціальною категорією стає концепція цивілізації<sup>7</sup>, оскільки в сучасній науці, зокрема в геополітиці, глобальні критерії стають панівними, і саме завдяки цьому здійснюється перехід від націй, народів і держав до міжнародних структур і процесів. Є безліч визначень і характеристик цивілізацій, а також множина критеріїв для поділу світу на цивілізації. Для тих, хто бажає глибше вивчати цю проблему, можна порекомендувати працю російського історика, біолога і соціолога М. Данилевського “Росія та Європа”, дослідження німецького філософа О. Шпенглера “Сутінки Європи”, фундаментальну 12-томну працю англійського історика А. Тойнбі “Дослідження історії”, в яких детально розглядаються різні аспекти цивілізаційного підходу до історичного розвитку.

За культурно-світоглядним критерієм виділяють три типи цивілізації:

**Індоєвропейська, або ведична (арійська).** Виходить з того, що людина — це вічна жива істота і не має початку й кінця свого буття. Вона повинна жити у злагоді з Богами, Космосом, Природою, суспільством як складова єдиного живого і розумного організму — Всесвіту, в гармонії зі своїм тілом і совістю. Моральність, потреба жити в любові й гармонії з Богами й з усіма іншими живими істотами є не елементом, а системоутворювальною віссю індоєвропейської цивілізації. Уособлення цієї цивілізації — Схід, Білорусія, Росія і Україна.

---

<sup>7</sup> Термін “цивілізація” походить від латинського слова “civilis” — “громадянин”. Вперше поняття «цивілізація» використав у французькій літературі маркіз де Мірабо в 1757 р. у праці “Друг законів”. Французькі просвітники називали цивілізованим суспільство, засноване на засадах раціональності та справедливості (Детальніше див.: Алексеєнко І. Світові цивілізації в історичній динаміці // Політичний менеджмент. — № 3. — 2004. — С. 152—162.)

**Китайсько-ламаїстська.** Виключає багатоваріантність системи цінностей, певною мірою уніфікує їх і вирізняється культивуванням аскетизму та біологічного раціоналізму. Особистісні стосунки з Богами значною мірою підміняються прикладним містицизмом, маніпулюванням тонкими енергіями матеріального світу. За глибокого вивчення давніх Ведичних текстів можна перекоонатися, що китайсько-ламаїстський тип фактично є конкретним шаром багаторівневої індоєвропейської цивілізації, прийнятим народами Сходу як єдино правильний всього дві з половиною тисячі років тому, після приходу Всевишнього — Будди.

**Іудеофарисейська.** Демонічна цивілізація, яка виходить з того, що людина — Цар природи. Головна настанова цієї цивілізації — оволодіння світом. Всесвіт повинен слугувати їй. Індивідуалізм, егоїзм, нажива, свобода особистості, культ сили і власності — панівна система її цінностей. Вона йде шляхом підкорення Природи, владарювання над нею, шляхом науково-технічного прогресу, що руйнує середовище проживання, а отже — фізіологію і психологію людини.

Кожна з названих цивілізацій обрала свій магістральний шлях розвитку й за тисячоліття сформувала особливу, властиву тільки їй етнопсихологію мільйонів людей<sup>8</sup>.

Уважний погляд на життя в Україні дає підставу для твердження, що впродовж багатьох тисячоліть тут сформувалася індоєвропейська цивілізація, високі духовно-моральні цінності якої закорінені в християнській етиці та добролюбності, працьовитості й доброчесності, взаємодопомозі та обцинному самоуправлінні, в тій структурі буття, де духовні мотиви життя переважали над матеріальними, де метою життя були не речі, не боротьба за володіння ними, не споживання, а вдосконалення й

---

<sup>8</sup> Данилов В. Арийская империя. Гибель и возрождение. Кн. 1. — С. 7.

перетворення душі. Саме ці духовні форми існування пронизують усе історичне буття українського народу, України і є підвалинами самобутньої української цивілізації.

Упродовж останніх трьох століть спостерігався потужний наступ іудеофарисейської (демонічної) цивілізації. Її агресивність з особливою силою виявилася на межі ХХ—ХХІ ст. Йдеться про горезвісну “Прометеєву волю”, що не звикла до справжніх перепон — чи то природа, культура, чи навіть майбутнє. Всі суспільні науки іудеофарисейської (демонічної) цивілізації спрямовані на підпорядкування історичного процесу непорушним закономірностям, намаганням зробити його керованим. Уперше про це заявили діячі Французької революції, які задумали побудувати “новий світ”. ХХ ст. за багатьма показниками можна оцінити як небувале свято “Прометеєвої волі” новоєвропейської людини, яка висунула програму тотального оволодіння світом.

Нині уособленням іудеофарисейської (демонічної) цивілізації є США, Ізраїль, Західна Європа. І зрозуміла їхня осатаніла злість стосовно тих, хто, володіючи доскональними ведичними знаннями, прагне до Всевишнього, не хоче єднатися з сатаною, не хоче бути нещасним<sup>9</sup>. Експансія іудеофарисейської (демонічної) цивілізації здійснюється за підтримки лихварського, світового фінансового капіталу — фінансового інтернаціоналу, державних спецслужб, дипломатичних структур і масонства. Прикриваючись боротьбою за демократію, права людини і “загальнолюдські цінності” (цінності фарисейського іудаїзму), демонічна цивілізація вдерлася в Україну.

Безумовно, ідеологи сіонізму, визнаного свого часу Організацією Об’єднаних Націй однією з форм фашизму, добре розуміють, що шляхом науково-технічного прогресу

---

<sup>9</sup> Данилов В. Арийская империя. Гибель и возрождение. Кн. 1. — С. 9.

су людство ніколи не задовольнить свої потреби. Але їм байдуже до всього людства. Головна їхня турбота — добробут “богообраного народу”. Сьогодні усьому світу відомо, що відносний добробут країн “золотого мільярда” забезпечується безжалісною експлуатацією і зубожінням решти країн. А експлуатація громадян цих “найрозвиненіших” країн, втягнутих у нестримну гонитву за задоволення протиприродних потреб, набуває форми технологічного геноциду.

На шляху іудеофарисейської (демонічної) цивілізації виникли дві кардинальні перепони. Перша пов’язана з обмеженням прогресу, що постає як конфлікт між технікою і природою. Друга перепона — сумнів щодо керованості історичним процесом, щодо передбачуваності майбутнього (це підтвердив розпад СРСР).

З огляду на такі перепони можливі дві стратегії: або відмовитися від претензій оволодіння світом, або скоригувати свої плани. Проте іудеофарисейська цивілізація після перемоги над комунізмом продовжує наступ, намагаючись оволодіти світом, не коригує своїх планів.

## **Зникнення народів і націй**

Племена і народи зникають з лиця землі. Постає запитання: відбувається це внаслідок природного, історичного процесу, коли народи вмирають природною смертю, переживши свій час і місію, чи ця смерть є вимушеною, коли народи у такий спосіб висловлюють свій протест проти їх колонізації?

Чимало написано про знищення племен, які населяли Америку, в ім’я культури і прогресу європейської цивілізації. На жаль (і це велика ганьба історії), цей процес відбувається й сьогодні, коли іудеофарисейська цивілізація твердить про “демократичні реформи”, “загально-



людські цінності”, “права людини”, про захист цих прав, а насправді несе народам геноцид і депопуляцію. Ми повинні констатувати не лише важку й скорботну зрадницьку правду, яку можна підтвердити численними фактами, а й нечувану жорстокість, з якою відбувається процес знищення народів і націй.

Я не веду мову про фізичне знищення народів, що населяють Палестину. Йдеться про колонізацію країн колишнього Радянського Союзу, зокрема України<sup>10</sup>. Різноманітні “правозахисники” можуть зауважити нам, що народи не вбивають фізично, а лише замінюють їхні особливості, традиції і культуру традиціями і культурою іншої, сильнішої чи більш розвиненої цивілізації. Якщо навіть припустити, що духовне завоювання відбувається мирним шляхом (чого насправді ніколи не буває) і що все населення залишається живим, то чи думають вожді тих “цивілізацій” чи окремих народів про суттєві зміни, що відбуваються в нації, яку колонізують, і методи які при цьому застосовують?

Яка повільна смертельна отрута має вливатися у кров та плоть нації, яка перманентна деморалізація повинна відбуватися, якого гноблення вона має зазнати, щоб відмовитися від того, що становить народ, з усім його минулим, з усією його історією і культурою, що є підґрунтям його самостійності, його існування? Які внутрішні муки він повинен пережити, щоб прийняти рішення розірвати зв’язки з усім рідним, дружнім, єдинонаціональним і приліпитися до ворожого, іноплемінного тіла, злитися й примиритися з ворогами, які господарюють у його домі?

Не відчуває цих душевних мук народ тільки в тому разі, коли його знесилюють перманентною “демократизацією”, систематичним розбещенням, підігріванням

---

<sup>10</sup> Сенченко М. Україна: шляхом незалежності чи неокolonізації? — К.: МАУП, 2003. — 120 с.

жадібних інстинктів і порожнього гонору окремих його одиниць — тобто знеособлення здійснюється шляхом вульгаризації.

Знищенням нації, народності є також знищення їхньої мови, оскільки в мові зберігається духовна самостійність народу. “Скільки народів, стільки й мов”, — говорить давнє прислів'я. Тому справедливим є й твердження, що із загибеллю мови вмирає і народ. До того ж разом із мовою в народі забирають й інші, вироблені в процесі його існування особливості, його звичаї, творчість, плоди історичної праці. Тобто народ вбивають, і йому нічого не залишається, як стати частиною поглинаючого, поневолюючого середовища. Треба усвідомити, що мова і ментальність — незмінні складові народного духу. Тому таким сильним є вплив слова на відродження національної пам'яті і як наслідок — національної духовності.

Наведу приклад. Під час створення держави Ізраїль у 1948 р. її засновники доклали значних зусиль для відродження давньоєврейської мови. По суті, вони штучно воскресили мертву мову. Ці зусилля були недаремними. Всі емігранти зобов'язані були оволодіти цією мовою, і в процесі її вивчення відбулося інтенсивне нейролінгвістичне програмування в національному дусі.

Отже, нам в Україні слід повернутися до джерел і багатства української мови як основи відродження національного достоїнства. Українська нація переживає свою молодість, але трапляється, що вмирають і молодими. І щоб не загинути у третьому тисячолітті, потрібна, по-перше, влада, яка піклуватиметься про корінну націю, і, по-друге, ця влада повинна бути настільки розумною і освіченою, щоб могла усвідомити значення для нації, її здоров'я таких витончених інструментів, як мова, менталітет, національна духовність.

Знищенням нації, народності є також знищення їх книгодрукування, бібліотек, шкіл і осередків культури.

Це можна робити багатьма легальними способами, нібито з етичних міркувань чи для наповнення державного бюджету, здійснення “демократичних реформ” тощо.

Отже, народовбивство, без сумніву, існувало й існує сьогодні, хоча б і у вигляді завершального етапу знищення народу, який давно потрапив у лабета демонічної цивілізації і був оглушений і паралізований. Народовбивство — злочин проти людства, проти історії, і, в, решті-решт, проти прогресу.

У наш час народовбивство несе іудеофарисейська (демонічна) цивілізація. Пряма військова агресія останніх років (Югославія, Ірак) змінюється новими технологіями нищення націй.

Процес неокolonізації України триває. Країна вимирає, — за 12 років її населення скоротилося майже на 5 млн осіб. Руйнується армія, понад 80 % українців отримують заробітну плату меншу від прожиткового мінімуму, 7 млн українців змушені шукати роботу за кордоном.

Сьогодні ми є свідками безпрецедентних задумів і викликів, і нам не можна відмовчуватись і прикриватися банальностями. Виклик, кинутий і українському народу, — не банальність, він зачіпає основи його існування.

Ще зовсім недавно ми думали, що демонічна цивілізація бореться з тоталітарним комунізмом і з його зникненням ми житимемо у злагоді й гармонії. Тепер стає зрозуміло, що метою цієї боротьби було не повалення режиму, а здобуття влади над народом України, над світом.

“Цивілізатори” задумали не просто фізично захопити Україну, а зруйнувати сам національний етнос — духовно-психологічну структуру, вироблену впродовж тисячоліть.

Православ'я сильне своїми живильними язичницькими соками. Так формувалась українська людина: природність, натуральність, живий прагматизм слов'янського язичництва та ідеальність, духовність східного хрис-

тиянства, які, поєднуючись, збагачують душу і роблять український характер неповторним.

В Україні побутова культура завжди цінувалася нижче, ніж на Заході, оскільки українець передусім думає про високі матерії, а на комфорт йому не вистачає енергії. Його ментальність задається генетично, тобто успадковується разом з генетичною пам'яттю. Отже, не просто знищити національну духовність, ментальність, тому що свідомість пращурів житиме в майбутніх поколіннях.

Нещодавно Голова Єврокомісії Романо Проді заявив: “Я не бачу, яким чином до Євросоюзу можуть вступити Україна і Білорусь” (“Голос України”, 6 травня 2004, № 82). Але чи потрібно нашій країні вступати до нього? Формування Євросоюзу — це, по суті, формування нового світового порядку, в якому правитиме світовий уряд. І всі розмови про те, що Україну не приймуть до Євросоюзу, є блефом адептів нового світового порядку. Українців продовжуватимуть знищувати і, врешті-решт, приєднають до Євросоюзу, навіть якщо ми цього й не бажатимемо. Нам не потрібні Євросоюз і світовий уряд. Нам треба об'єднуватися зі слов'янськими народами, рідними нам за вірою й менталітетом, і протистояти наступу іудеофарисейської цивілізації, яка прирікає себе і світ на знищення.

Проте давайте згадаємо, якою була наша країна до тих часів, коли її почали терзати спочатку іудеобільшовики, а потім іудеоліберали.

## Україна

У дитинстві я частенько просив свою бабусю Іваненко Гапу Степанівну розповісти, як раніше жили люди, якою була Україна, її населення, природа, традиції. І вона, незважаючи на втому, розповідала мені про наш

рідний край, про Веркіївку, Бобрик, Кукшин та інші села Чернігівської області. Все це певною мірою сформувало моє бачення рідної країни, яке коротко наведу нижче.

Природа України — небаченої краси! Барви українського пейзажу наповнюють серце жагучою пристрасстю, а теплі півтони навівають ніжну тугу. Ніде у світі картина, що відкривається очам, не дає стільки таємних обіцянок!..

Здається, що за цим сонним бором, дубовим гаєм лежить країна обітована, і варто лише вийти із зачарованого кола, щоб побачити втілене божество.

Такі священні дієства в природі України відбуваються невпинно. Коли рожевий фіміам курить над срібною річкою, різнокольорові тіні повзуть від горіхової хащі, покритий дубняками пагорок одягається у фіолетову мантию, білі хмари плывуть сліпучо блакитним небом, а брунатні череди, як мазки маляра, укривають плямами зелені пагорки, на душі стає так добре, як у церкві!..

Виникає бажання писати яскраво-червоною кров'ю серця про кохану Україну! Вона підкоряє і обеззброює, зачаровує своєю красою. Оксамитовий моріг присипляє серед квітів, тихоплинні річки наповнюють слух солодкозвучним дзюрчанням, соснові ліси заколисують казковим шелестінням. Срібнолисті тополі не можна проміняти на кошлаті ялинки, задимлені хатинки півночі не можна порівняти з білими мазанками під покровом вишневих садків.

Чиє серце не здригнеться при згадці про чудову українську місячну ніч, що стала улюбленою темою митців. Але чудові літні ночі з солов'їними трелями не вичерпують різнобарвності мотивів України. Більшість із них ми просто не знаємо. Ідилічний пастушок із сопілкою, що пасе корів на буйних луках, міг би багато додати до полотна академічної виставки. Південна природа — це втілена пристрассть! Зимовими вечорницями ми бачимо її

прелюдію, жаркі літні дні під тінню плодоносних слив і черешень — один із багатьох її виявів. Проте поезія України не полишена туги, зворушливі елегії запозичені в природі. Немає глибшого вираження горя і страждання, ніж те, що розлите в осінній дрімоті вмираючих осокорів, на оголених сучках яких сидять мерзлякуваті чорні галки, наче покинуті жінки. Навіть молодечтво в Україні нерозривно пов'язано з тугою покинутої нареченої і позначено кров'ю яскраво-червоних маків на гостинному городі. Світлі сумні далечі проглядаються за вітровалами лісових чагарників.

Одинокі дикі груші у голому полі сумно прикрашають своїми зеленими шапками задумливу ріллю й ведуть мову про приховані жіночі сльози і трагедії домашнього побуту...

Серце України ще більш барвисте. Біленькі острівці хат живуть своїм первісним життям під тінню розлогих дерев, зберігаючи колишню простоту звичаїв, гоголівське багатство фантазії і гумору. Є достатньо підстав знайти в них глибіню почуття і думок, що звучать у творчості митців українського слова. Треба лише зрозуміти, що думають ці мальовничі пагорби, куди манять кучеряві тополі, оскільки в них — поетична таїна України, яка в постійному зв'язку з ласкавою яскравою природою наповнює душу таким натхненням, якого ніколи не буває на півночі.

Гілка смолистої тополі, що розпустилася навесні, — прообраз радісної України, в той час як кошлата червона верба нагадує північну Русь.

Містечка й села у найрізноманітніших поєднаннях з мальовничою місцевістю. Ставки й річки в зелених очеретах, чорна рілля і червоно-бурі килими квітучих полів. Здається, немов летиш над старовинними церквами і каплицями; блакитні струмки оперізують блідо-золоті діброви й дерева з прив'язаними до них кіньми чи круторогими волами...

Опинившись у дуже безлюдному місці в Україні — посеред невідомих безкрайніх полів, що розділяють лісові хащі, — й поглянувши на край неба, упевнюєшся, яка величезна сила природи там, де, крім неї, не діють жодні людські закони, де тонкі гілки дерев на тлі блакитного неба є єдиними письмовими знаками, якими ведеться літопис занедбаних колгоспних господарств, забутих на карті сіл і хутірців...

Цей ліричний відступ я навів для того, щоб акцентувати, наскільки ворожою для українців є іудеофарисейська (демонічна) цивілізація з її звіриною ідеологією іудеолібералізму. Сама природа робить українців духовно багатими. Життя і кохання для них пов'язані передусім з сім'єю, з продовженням роду, з відчуттям рідної землі, оселі, країни. Тому українці є патріотами своєї Батьківщини незалежно від того, куди закидає їх нелегка доля. Патріотизм народу настільки укорінений, що змінити його архетип неможливо.

Працьовитість українців викликає повагу в інших народів, а у народів-паразитів — бажання сісти їм на шию. Таких прикладів в українській історії аж забагато для одного народу. І не випадково ситуація, що склалася в нашій державі сьогодні, підпадає під визначення “неоколоніалізм”, новітня колонізація, в основі якої — ідеологія іудеолібералізму і влада фінансового лихварського капіталу.

“Людська природа зіпсована, і корупція завжди перемагає. Не можна змінити людську природу”, — говорять іудеоліберали. Та це неправда. Те, як ми сприймаємо інших, є відображенням того, як ми сприймаємо себе. Не довіряти іншим означає не довіряти собі. Природа людська може псуватись, але людина не є зіпсованою по суті. Вона може віддати свій розум або на службу матерії (і зіпсуватись), або на службу духу (і тоді вона засяє любов'ю і справедливістю). Цей вибір не є наперед визначеним. Ми робимо його щодня і щомиті. Принцип іудеолі-

бералів — “людина людині вовк”. Вони не усвідомлюють, що людина здатна піднятися над своїми інстинктами, а вовк (як тварина) підвладний своїм інстинктам. Принизимо людську природу — станемо поводитись як тварини.

Сьогодні все робиться для того, щоб принизити український народ. Тому не випадково українські дівчата виборюють першість на першому чемпіонаті України зі стриптизу, а канали телебачення, де керівна верхівка — іудеї, з насолодою демонструють покидьків суспільства. І справді — “культурна революція”, заснована на ідео-ліберальній ідеології. Щоб її здійснювати, задумано операцію поділу українського населення на закостенілих автохтонів і перемінливу “п’яту колону”, призначення якої — відкрити ворота фортеці для “кочівників”. На наших очах відбувається нечуване спотворення самого поняття культурної чи політичної еліти. Елітою стали вважати себе ті, хто присвоїв привілеї легко, “по-західному”, існувати, безвідносно до того, відкрита чи закрита перспектива для більшості. Компрадорська і гендлярсько-лихварська українська еліта, протиставивши себе знедоленій туземній більшості українського народу, приречена танцювати під дудку кочівників, що вона сьогодні успішно й робить.

Наша держава має славу історію. Визвольна боротьба під проводом Богдана Хмельницького, пізніше — героїчна боротьба з німецько-фашистськими загарбниками, партизанська війна — все це історія українського народу, яку повинні вивчати в школі, й на цих прикладах виховувати громадян і патріотів, які зможуть у разі необхідності захистити свою країну від внутрішніх і зовнішніх ворогів. Проте підручники історії надзвичайно мало уваги приділяють історичним подіям, що відображають сторінки нашого славного минулого, яке формує патріотичні почуття у підростаючого покоління. Та це й не дивно, оскільки завідувачем кафедри методики вик-



ладання історії є керівник іудеонацистського ордену Вней-Бріт.

У своїй книзі “Роз’єднання Америки” Артур Шлезінгер цитує одного з персонажів роману Мілана Кундера “Книга сміху і забуття”: “Перший крок у знищенні народу — це стирання пам’яті. Знищьте його книги, його культуру, його історію. Потім попросіть кого-небудь написати нові книги, сфабрикувати нову культуру, винайти нову історію. Незабаром народ почне забувати, хто він і ким він був”<sup>11</sup>.

Саме так влада бореться зі своїм народом. Податковий прес призвів до того, що в Україні видається менше однієї книги на кожного жителя, який до того ж не має коштів, щоб купити бодай цю одну книгу, бібліотекам не виділяють коштів на поповнення фондів, а заробітна плата бібліотекарів нижча від прожиткового мінімуму.

Але звідки взялася ця революція, що так швидко оволоділа розумом великої кількості християнських народів Америки та Західної Європи й семимильними кроками рухається просторами України? Які її цілі і завдання?

---

<sup>11</sup> Патрик Дж. Бьюкенен. Смерть Запада. — С. 212.

---

# ВИТОКИ КУЛЬТУРНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

---

*Чудовищен порок на первый взгляд,  
И кажется, он источает яд.  
Но приглядишься, и пройдет боязнь.  
Останется сердечная приязнь.*

*Александр Поупа.  
“Опыт о человеке”*

## **Насильницька і “культурна революція” — дві складові марксизму**

Початок ХХ ст. позначений революційними подіями і скиненням царя в Російській імперії. У 1917 р. ранні марксистичні шляхи до влади вбачали тільки в насильницькому поваленні правлячої структури. Після революції настало “царство терору”, мета якого — утримання влади й виховання “нової людини”. Проте, незважаючи на знищення мільйонів людей і заборону релігій, режиму іудеобільшовиків не вдалося підкорити населення і побудувати комуністичний рай.

Постає цілком природне запитання: хто робив насильницьку революцію?

**Історична довідка.** У 1916 р. на зустрічі членів масонського клубу Бней-Брит у Нью-Йорку головою революційного “Сіоністського руху в Росії” було обрано президента “Кхун Лоєб & К Банк” єврея Якоба Шіффа. 13 січня 1917 року він зустрівся з Львом Давидовичем Бронштейном (Троцьким). Результатом зустрічі стало фінансування Шіффом підготовки “повстанців Троцького” — євреїв з нью-йоркського Остенда на території Рокфеллерівської “Стандарт Ойл Компані” в Нью-Джерсі. Згодом їх забезпечили величезною на той час сумою у

20 млн доларів США золотом і відправили до Росії пароплавом “Крістіаніафіорд”.

Крім Шіффа, який передав революціонерам (за свідченням французької розвідки) ще 12 млн доларів США, додаткове фінансування революції здійснювали:

Великий наглядач Великої ложі Англії, масон, відомий політик і банкір лорд Мільнер.

Банкіри: Фелікс Варбург, Отто Ханн, Мортімер Шіфф, Джером Г. Ханауер, Макс Брайтунг, Олаф Ашбург, Житовський<sup>12</sup>.

Сьогодні вже розсекречена Директива германського уряду рейхсказначейству про виділення 5 млн марок на більшовицьку агітацію в Росії. 29 грудня 1915 року Німецький Генеральний штаб через Гамбурзьке відділення єврейського Федерального Резервного Банку Пауля Варбурга надав перший мільйон золотих рублів “на організацію революції в Росії”. Близький соратник Леніна єврейський мільйонер Парвус із Одеси дав розписку про отримання грошей і передав їх Ганецькому. Французька розвідка простежила весь подальший ланцюжок передавання цих грошей у ЦК більшовиків, і ці документи сьогодні загальновідомі<sup>13</sup>.

**Документи.** Навесні 1919 року перед комісією Овермана в Сенаті США комерційний атташе США в Петрограді відповідально дає показання: “Дві третини більшовиків — це російські євреї”. В протоколах 65-ї сесії Сенату (запис 439 і 469) зазначено: “Серед агітаторів були сотні євреїв із Даунтану, східної околиці Нью-Йорка, а в 1918 р. урядовий апарат у Петрограді складався із 16 справжніх руських і 371 єврея, причому 265 із них прибули з Нью-Йорка”<sup>14</sup>.

<sup>12</sup> Данилов В. Арийская империя. Гибель и возрождение. Кн. 2. — М.: Воля России, 2000. — С. 6.

<sup>13</sup> Там само. — С. 5.

<sup>14</sup> Данилов В. Арийская империя. Гибель и возрождение. Кн. 1. — М.: Воля России, 2000. — С. 6.

Після захоплення влади на теренах колишньої Російської імперії Троцький зробив спробу експортувати революцію в західні країни на багнетах Червоної армії. Проте ця спроба зазнала краху. Тоді ідеологи революційної трансформації світу стали шукати хиби в марксистській теорії. Вони висунули гіпотезу, що Маркс помилявся і за капіталізму пролетаріат не стає злиднем, а багатіє, поповнюючи середній клас, і що пролетарі не примкнули до революції тому, що їхні душі отруєні християнством. Доки в них житимуть християнська віра і західна культура, доти марксизм на Заході не матиме прибічників, а революція — перспектив. Перемога стане можливою, коли в душах людей не залишиться й сліду християнської віри. А це станеться тоді, коли нові марксистичні захоплять усі засоби масової інформації, розпочнуть тотальну пропаганду нових цінностей, що матиме наслідком відмирання держави. Цей напрям своєї діяльності нові марксистичні назвали **культурною революцією**, в основі якої — **критична теорія**.

Хто ж вони були, ці нові марксистичні, прибічники культурної революції? І що розуміли під культурною революцією і критичною теорією?

Один із них — угорський філософ, інтерпретатор марксизму Дьордь Лукач (1885–1971), автор книг “Душа і форми” (1911), “Історія і класова свідомість” (1923), “Проблеми естетики” (1969) та ін. У 1918 р. він вступив до Комуністичної партії Угорщини і в 1919 р. став наркомом культури. Його погляди і дії дістали назву “культурний тероризм”. Лукач писав: “Я вважав революційне знищення суспільства єдино можливим і правильним способом дій. Всесвітні зміни людських цінностей не могли відбутися без знищення цінностей старого світу і без створення нових, революційних цінностей”<sup>15</sup>.

---

<sup>15</sup> *Michael Loewy*. Georg Lukacs: from Romanticism to Bolshevism / Patrick Caniller, Translator. — London: NLB, 1979. — P. 112.

Працюючи в уряді Бели Куна народним комісаром з питань культури Угорщини, Лукач запровадив до шкільної програми радикальний курс сексуального виховання. “Дітей вчили вільному коханню й сексуальній всездозволеності, навіювали їм думки про відмирання колишніх норм поведінки та інституту моногамної сім’ї як такого, а також про “незаконність” релігії, що позбавляє людину всіх плотських задовольень. Причому до непокори “сексуальним забобонам” закликали як підлітків (дівчаток і хлопчиків), так і юнаків і дівчат”<sup>16</sup>. Така пропаганда була спрямована на знищення інституту сім’ї — основи християнської культури. У 1930–1945 рр. Лукач працював у Москві в Інституті філософії Академії наук, з 1945 р. — в Угорщині, професором університету ім. Л.Етваша. У 60-х роках ідеї Лукача знайшли своїх прихильників в Америці, коли настала епоха сексуальної революції.

Ще одним послідовником Маркса, ідеологом культурної революції був італійський комуніст Антоніо Грамші (1891–1937) — засновник і керівник Комуністичної партії Італії. Він також вважав, що руський народ не сприймає комуністичних ідеалів тому, що йому заважають християнські погляди. “Цивілізований світ майже 2000 років перебував під ігом християнства, — писав Грамші, — тому режим, заснований на іудео-християнських віруваннях, неможливо знищити, не викорінюючи ці вірування”<sup>17</sup>.

Зробимо невеликий відступ. Культурна революція в Україні сьогодні здійснюється за рецептами Лукача й Грамші. А християнство є щитом українського народу, і щоб його підкорити, треба дехристиянізувати Україну. Адепти культурної революції розуміють, що для

---

<sup>16</sup> *Michael Loewy*. Georg Lukacs: from Romanticism to Bolshevism (Patrick Caniller, Translator. — P. 151.

<sup>17</sup> *Gerald L. Atkinson*. «What Is the Frankfurt School?». — August 1, 1999. — P. 2.

українського народу земля, віра, сім'я, патріотизм означають набагато більше, ніж глобалізм чи лібералізм. Звідси — й нападки на нашу віру, наплив різноманітних сект і розкольницькі дії окремих православних ієрархів.

“Замість того, щоб захоплювати владу й насаджувати культурну революцію зверху, — запевняв Грамші, — західним марксистам слід передусім змінити культуру — і влада сама впаде їм до рук, як перезрілий плід. Однак зміна культурного пласту вимагатиме “упертої боротьби” за оволодіння засобами масової інформації (газетами, журналами, кінематографом, радіо), театрами, школами, семінаріями, а також підпорядкування собі мистецтва. Їх слід завойовувати поступово, крок за кроком й потихеньку перетворювати на інструменти революції. З часом суспільство не лише зрозуміє, а й визнає революційні ідеали”<sup>18</sup>.

Отже, щоб впливати на наш розум і розум наших дітей, апологети культурної революції захопили більшість засобів масової інформації й розпочали впровадження контркультури.

## Франкфуртська школа

Процеси культурної революції, а точніше культурної інверсії, відбуваються у всесвітньому масштабі і беруть початок від Франкфуртської школи, яку заснували у Франкфуртському університеті в 1923 р. Д. Лукач і декілька членів німецької компартії і яка згодом дістала гучну назву — Інститут соціальних досліджень.

Серед засновників Інституту був і Візенгрунд-Адорно Теодор (1903–1969) — німецький філософ, соціолог, музикознавець — автор однієї з найвпливовіших книг

---

<sup>18</sup> Патрик Дж. Бьюкенен. Смерть Запада. — С. 112–113.

нових марксистів “Авторитарна особистість” (1950), в якій економічний детермінізм К. Маркса поступається місцем культурному детермінізму. Прочитавши її, розумієш, чому саме Антифашистський комітет подав позов проти наймасовішої газети України, єдиної газети, яка захищає інтереси наших селян, — “Сільських вістей”. Ця книга — священний текст adeptів керованої деградації. У ній, зокрема, зазначено: “Якщо у християнській сім’ї і суто капіталістичній главою і авторитетом є батько, з великою ймовірністю можна передбачити, що діти виростуть расистами і фашистами”. Чарльз Сайкс, старший науковий співробітник Вісконсінського центру політичних досліджень, говорить про “Авторитарну особистість” як “безкомпромісний вирок буржуазній цивілізації, оскільки погляди, які раніше вважалися не більш як старомодними, тепер, за цією книгою, визнаються фашистськими і недостойними психічно здорової людини”<sup>19</sup>.

Тепер зрозуміло, чому позов проти газети подав Антифашистський комітет?

Знайшовши зародок фашизму в патріархальній сім’ї, Адорно відтак знайшов і місце, де “проживає” цей зародок, — у традиційній культурі: “Добре відомо, що схильність до фашистських ідей найбільш характерна для представників середнього класу, що вона закорінена в культурі, а отже, ті, хто найбільше схильний до цієї культури, є й найбільш уразливими...”<sup>20</sup>.

Таким чином, я можу сказати усім: хоч ви що робили — мовчки сиділи чи галасували, — ви схильні до проповідання фашистських ідей тому, що маєте власну культуру, яка налічує тисячі років. Ось так! На думку спадають слова: “Ти винен уже в тому, що мені хочеться їсти...”.

---

<sup>19</sup> Патрик Дж. Бьюкенен. Смерть Запада. — С. 118.

<sup>20</sup> Там само. — С. 118.

У середині 60-х років ХХ ст. у США прізвиськом “фашист” наділяли всіх, хто посмів заперечувати культурну революцію чи навіть обережно висловлюватися проти неї. Як пише Стефан Гааде, “... коли противники стають дуже настирливими, слід заклеїти їх як фашистів, нацистів і антисемітів... За частого повторювання такі звинувачення неминуче відкладуться у свідомості народних мас”.

Таким чином, шановні читачі, якщо фашизм, як стверджує Адорно, впроваджений у культуру, то всі ми, що виховані в країні, яка найбільше постраждала від фашизму, і знаємо, що таке фашизм не тільки з книжок, підлягаємо лікуванню, яке відкриє нам очі на забобони й обмани, що оточували нас від дня народження.

У 1930 р. колишній марксист і шанувальник маркіза де Сада Макс Горкгаймер (1895—1973) став директором Інституту соціальних досліджень, яким керував до 1965 р. (у 1934—1949 рр. перебував в еміграції у США). Написана ним у 1948 р. у співавторстві з Адорно книга “Діалектика просвіти” стала програмним документом, що відображав філософсько-соціологічні ідеї Франкфуртської школи. Під керівництвом Горкгаймера марксистська теорія стала впроваджуватись у культурну сферу. Класову боротьбу було відкинуто, а новим ворогом оголошено культуру. В розвинутій Горкгаймером критичній теорії суспільства він назвав ворогом західну культуру, вважав, що правлячу структуру можна скинути без насильства, шляхом культурної революції.

Представники Франкфуртської школи стверджували, що коли в душі західної людини не залишиться й крихти християнства, то можна прийти до влади без революцій та інших потрясінь, через культурну інверсію. Для цього слід заволодіти засобами масової інформації (тепер ви розумієте, чому закривають альтернативні газети), суспільними інституціями, і за якийсь час “держава... впаде без бою” — так декларував свої ідеї один із ідеологів нових марксистів Грамші. Разом з ним працювали:



музичний критик Теодор Адорно, психолог Еріх Фромм і соціолог Вільгельм Райх. З приходом до влади Гітлера в 1933 р. світилам Франкфуртської школи, переважна більшість з яких були євреї, довелося “пакувати свою ідеологію” й тікати до Америки.

Досягненням представників Франкфуртської школи була теза, що суть культурної революції полягає не у філософському диспуті, а в психологічній обробці населення, зокрема молоді. Молодим людям слід постійно нагадувати й привчати їх до думки, що їхні батьки — расисти, шовіністи і що їм необхідна інша мораль.

З появою телебачення і розвитком кінематографа викорінення старих цінностей і насадження “нової моралі” стало успішнішим. Ось що пише з цього приводу Уїльям Лінд, директор американського Центру культурного консерватизму при фонді “Вільний конгрес”: “Індустрія розваг... проковтнула ідеологію марксистської культури і проповідує її не тільки прямо, а й алегорично: сильні жінки перемагають слабких чоловіків, діти стають розумнішими за батьків, чесні парафіяни викривають злодійкуватих священиків, чорні аристократи справляються з насильством у районах білої бідноти, гомосексуалістів приймають у кращих домах... Це все казки, перекручування реальності, проте мас-медіа роблять з казок бувальщину, перетворюючи їх на реальність більш явну, ніж світ за вікном...”<sup>21</sup>

## Критична теорія

З роботою франкфуртського Інституту соціальних досліджень пов’язаний перший період творчого доробку Горкгаймера — формування критичної теорії. Основні його праці у цьому напрямі — “Студії про сім’ю

<sup>21</sup> Патрик Дж. Бьюкенен. Смерть Запада. — С. 121—122.

і авторитет” (1936), “Традиційна та критична теорія” (1937), “Критична теорія” (1968) та ін. Використовуючи ідеї критичної теорії, нові марксистичні стверджують: все, що на користь культурній революції, є моральним, а все, що проти неї, є аморальним і підлягає знищенню.

У розвиненій М. Горкгаймером і Маркузе філософсько-соціологічній “критичній теорії суспільства” Франкфуртська школа зробила спробу поєднати елементи критичного підходу Маркса до буржуазної культури з ідеями К. Гегеля і З. Фрейда. Поняття раціоналізації, що виходить від М. Вебера, трансформується в одне із центральних понять філософії культури Франкфуртської школи. Аналіз внутрішніх суперечностей “Просвіти” ототожнюється з раціональним оволодінням природою взагалі, стає ключем до розуміння культури й суспільства нового часу, зокрема масової культури й “масового суспільства” ХХ ст. Гегелівська діалектика перетворюється на антисистематичну “негативну діалектику”; однією із центральних є проблема відчуження. Франкфуртська школа суттєво вплинула на розвиток немарксистської соціальної і філософської думки в Німеччині та США і на теоретичне оформлення ідеології нових лівих. У подальшому Адорно, Горкгаймер і Хабермас відмежувалися від ліворадикальних тенденцій цього руху<sup>22</sup>.

Проте критична теорія стала грізною зброєю в руках “нових лівих”, яким вдалося трансформувати західне суспільство. Ось що з цього приводу пише Патрік Дж. Б'юкенен, радник американських президентів Ніксона і Рейгана, кандидат у президенти від Республіканської партії на виборах 1992 і 1996 років: “Серед тієї нової зброї, яку розробила Франкфуртська школа, була так звана **критична теорія** (виділено мною. — М. С.). Сама наз-

<sup>22</sup> Философский энциклопедический словарь — М.: Советская энциклопедия, 1989. — С. 716.

ва звучить досить цивілізовано, проте під нею приховано діяльність, яка не має нічого спільного з основами нашої цивілізації. Один із adeptів цієї теорії визначив її як “обґрунтовану критику всіх без винятку елементів західної культури, в тому числі християнства, капіталізму, авторитету сім’ї, патріархату, ієрархічної структури, традицій, сексуальних обмежень, вірності, патріотизму, націоналізму, етноцентризму, конформізму і консерватизму”<sup>23</sup>.

Я не випадково посилаюся на висловлювання Б’юкенена. Якби я навів докази без посилань, можна не сумніватися, що жодна людина мені б не повірила. Про таку культурну інверсію світ не міг і подумати.

Згідно з критичною теорією “...західні суспільства — “юрмище” расизму, шовінізму, націоналізму, ксенофобії, гомофобії, антисемітизму, нацизму і фашизму. За цією теорією, злочини Заходу впливають із характеру західного співтовариства, сформованого в просторі християнства. Сучасний приклад — “політика атаки”, суть якої — не захист свого кандидата, а напад на кандидатів противника. Інший приклад використання критичної теорії — безкінечні звинувачення папи Пія Дванадцятого в пособництві холокосту; і не важливо, що десятки томів документальних матеріалів спростовують ці звинувачення!”<sup>24</sup>, — стверджує Б’юкенен.

Отже, й професори Сенченко, Яременко, Щокін згідно з теорією “культурної інверсії” — антисеміти, а “Сільські вісті” і Міжрегіональну академію управління персоналом необхідно закрити. Тому що ми — християни, наше суспільство сформовано в просторі християнства, і цього вже достатньо, щоб нас оголосили антисемітами.

“Критична теорія з часом породжує культурний песимізм, — пише Б’юкенен, — відчуття чужорідності,

<sup>23</sup> Патрик Дж. Б’юкенен. Смерть Запада. — С. 116.

<sup>24</sup> Там само. — С. 119.

безнадії і відчаю, коли навіть вільні люди, які досягли великих успіхів, починають сприймати свою країну як гнобителя, а суспільство — як таке, що не заслуговує на любов і вірність. Нові марксистичні вважають культурний песимізм необхідною передумовою революційних змін”<sup>25</sup>.

Як бачите, ми очікуємо нову революцію...

Щоб зрозуміти суть критичної теорії, слід почитати книги “Втеча від свободи” Е. Фромма, “Психологія мас і фашизму” і “Сексуальна революція” В. Райха. Ознайомившись із ними, ви зрозумієте, яке майбутнє готують нашим дітям і онукам.

Хто ж вони, ці новоявлені пророки культурної революції?

Еріх Фромм (1900–1980) — німецько-американський психолог і соціолог, представник неофрейдизму. В 1929–1932 рр. — співробітник Інституту соціальних досліджень у Франкфурті-на-Майні; в 1933 р. емігрував до США. Розробляючи цілісну концепцію особистості, Фромм зазначає, що в установленні зв’язку між психікою індивіда і соціальною структурою суспільства вирішальна роль належить страху. Саме страх, на його думку, придушується і витісняється в несвідомі риси, несумісні з панівними в суспільстві нормами. Різні форми соціальної патології в сучасному західному суспільстві він також пов’язує з відчуженням. Критикуючи капіталізм як хворе, ірраціональне суспільство, Фромм висуває проекти створення гармонійного “здорового суспільства” методами “соціальної терапії”, зокрема проект “перевиховання” американської нації<sup>26</sup>. Ідеї Фромма сьогодні активно втілюються в життя у різних країнах. Однією із організацій, яка цим займається, є створене в 1986 р. у Німеччині Міжнародне товариство Фромма.

<sup>25</sup> Патрик Дж. Бьюкенен. — С. 121.

<sup>26</sup> Философский энциклопедический словарь. — С. 718.

Вільгельм Райх (1897–1957) — австро-американський лікар і психолог (з 1939 р. жив у США). Він зробив спробу об'єднати фрейдизм з марксизмом (фрейдомарксизм), виступав з ідеями сексуальної революції як складової будь-яких соціальних реформ (тепер зрозуміло, чому в Україні поряд з “демократичними реформами, яким немає альтернатив”, відбувається сексуальна революція). Райх вимагав скасування всіх форм “репресивної моралі”, моногамної сім'ї. За Райхом, кожен авторитарний лад базується на притлумленні сексуальних інстинктів, що стає основою характеру і джерелом масових неврозів. Культура, як стверджував Райх не терпить придушення й витіснення інстинктів. З 60-х років ідеї Райха були сприйняті на Заході “новими лівими”, які оголосили його своїм ідеологом<sup>27</sup>. Які наслідки застосування “новими лівими” критичної теорії у США?

“Мільйони людей почуваються чужинцями у своїй країні, — пише Б'юкенен. — Вони відвертаються від мас-культури з її культом тваринного сексу і гедоністичних цінностей. Вони спостерігають зникнення старовинних свят і згасання колишніх героїв. Вони бачать, як артефакти славного минулого зникають із музеїв і замінюються чимось потворним, абстрактним, антиамериканським; як книги, що запам'яталися нам з дитинства, вилучають із шкільної програми, даючи шлях новим авторам, про яких більшість ніколи не чула; як скидають звичні, успадковані від минулих поколінь моральні цінності; як умирає культура, що виростила цих людей — разом з країною, в якій вони росли”<sup>28</sup>. Це написано про США, проте кожна мисляча людина може сказати, що написане стосується й України, де людей намагаються зробити чужинцями у своїй країні.

<sup>27</sup> Патрик Дж. Б'юкенен. Смерть Запада. — С. 540–541.

<sup>28</sup> Там само, С. 16.

Упродовж життя одного покоління багатьом американцям довелося побачити, як розвінчують їхнього Бога, скидають їхніх героїв, паплюжать культуру, перевертають моральні цінності, фактично — витісняють з країни, а самих називають екстремістами і брехунами за прихильність до ідеалів пращурів. Світ перевернувся. Вчорашня істина обернулася нинішньою брехнею. Все, що вчора вважалося ганебним — перелюбність, аборти, евтаназія, самогубство, гомосексуалізм, — сьогодні прославляється як досягнення прогресивного людства. Ніцше говорив про переоцінку всіх цінностей: колишня добродесність стає гріхом, а колишні гріхи — добродесністю. Саме це — суть критичної теорії, культурна інверсія, що є ядром культурної революції.

“Коли є гроші, яке значення має культура? — пише Б’юкенен. — Де гаманець людини, там і її серце. Серця багатьох правих — у боротьбі за обмеження податків і скасування податку на прибуток. Ніхто не сперечається, це важлива справа. Проте чи виграє людина, отримавши весь світ, але втративши власну країну? Невже питання про збільшення ВВП на 2, 3, 4 відсотки важливіше від того, вціліє чи ні західна цивілізація, чи залишимося ми, американці, єдиною нацією перед Богом і людьми? За зниження народжуваності, відкритості кордонів і тріумфу антизахідного мультикультуризму на порядок денний виноситься питання про виживання США як держави і про виживання західної цивілізації в цілому... Надто, надто багато консерваторів, на жаль, відійшли вже в інший світ...”<sup>29</sup>

Невже й ми підемо шляхом культурної революції, дамо можливість здійснювати її під наглядом ідеологів іудео лібералізму?

Лукач і Грамші мають безліч послідовників. У 1971 р. у США видруковано бестселер “Озеленення Америки”,

<sup>29</sup> Патрик Дж. Бьюкенен. Смерть Запада. — С. 122.

автор якого Чарльз Райх пророкує наступ культурної революції: “Наступає революція! Вона відрізнятиметься від усіх революцій минулого. Вона звернеться до людини, а не до класів, й зачепить культуру, а зміна політичної структури відбудеться лише на останній стадії. Вона не потребує насильницьких дій для свого успіху, і придушити її насильством також не вдасться. Вона поширюється з дивовижною швидкістю, і вже наші закони, наші інститути і соціальна структура змінюються під її впливом... Така революція нового покоління”<sup>30</sup>.

В одному з публічних виступів у Х'юстоні в 1992 р. Б'юкенен дуже влучно, на мій погляд, висловився щодо процесів, які відбуваються у США. Він сказав: “Друзі, сьогодні вирішується не просто, хто і що отримає в результаті виборів. Вирішується, ким нам бути, чому вірити, як нам довести, що ми американці. В нашій країні йде релігійна війна, війна за душу Америки. Можна назвати її війною культур; і кінець цієї війни важливий для нашої країни не менше, ніж кінець холодної війни”<sup>31</sup>.

Сьогодні йде жорстока, непримиренна війна й за душу України. Кожен патріот нашої волелюбної країни повинен це зрозуміти, відчувати всіма фібрами своєї душі, що настав критичний момент: або вони нас, або ми їх. Іншого не дано. І треба не стояти осторонь, а боротися за нашу індоєвропейську цивілізацію, за наш ведичний світогляд, за нашу арійську культуру. І ми переможемо, я впевнений, що наші Боги допоможуть нам.

Які цілі ставить перед собою культурна революція, як оскверняє нашу віру і наші храми, як узяла в полон і поділила Америку?

---

<sup>30</sup> Charles A. Reich. The Greening of America. — New York: Bantam Books, 1971. — P. 17.

<sup>31</sup> Патрик Дж. Б'юкенен. Смерть Запада. — С. 20.

---

# КУЛЬТУРНА РЕВОЛЮЦІЯ У США

---

— Це був інший світ, — сказав він.

— Інша цивілізація, — виправила вона, — та сама, до якої я належу за правом народження. І ця цивілізація, заснована на сімейних цінностях, вмерла — не зникла, а саме вмерла, тому що була живим організмом. Їй на зміну прийшло щось неживе — подрібнене на атоми суспільство, полишене тепла і затишку, справжній хаос механічних зв'язків.

Сторм Джеймсон.

“Ранні роки Стівена Хайда (1966)”

## Культура смерті

Саме так назвав Папа Римський нову культуру “звільнення”, яка домінує сьогодні не лише у США, а й у так званих цивілізованих країнах Західної Європи. Скрізь, де простягла свої щупальця іудеофарисейська (демонічна) цивілізація, відбулася культурна інверсія, було відкинуто колишні стандарти, етику і справедливість. Цивілізація, що ґрунтувалася на вірі, а з нею культура і мораль, відходять у минуле, і скрізь відбувається їх заміна новою вірою, новою мораллю, новою культурою — культурою смерті.

Чому Б'юкенен назвав свою книгу “Смерть Заходу”?

Ось як він пояснює це сам: “Вона означає, що, крім культурного поділу і масової імміграції, які загрожують Америці балканізацією, нас підстерігає інша, набагато серйозніша небезпека. Захід вимирає. Народи Заходу перестали відтворювати себе, населення західних країн стрімко скорочується. Від самої Чорної Смерті, що викосила третину Європи в чотирнадцятому столітті, нам не



загрожувала небезпека більш серйозна. Нинішня криза загрожує знищити західну цивілізацію. Нині в сімнадцяти європейських країнах смертність значно перевищує народжуваність, домовини в них потрібні куди частіше, ніж колиски. Це Бельгія, Болгарія, Угорщина, Німеччина, Данія, Іспанія, Італія, Латвія, Литва, Португалія, Росія, Румунія, Словаччина, Словенія, Хорватія, Чехія і Естонія. Католики, протестанти, православні — всі вони беруть участь у грандіозній похоронній процесії західної цивілізації.

Новий гедонізм, як уявляється, не дає пояснень, навіть що продовжувати жити. Його перші плоди здаються отруйними. Невже ця нова культура “звільнення”, що стала такою привабливою для нашої молоді, насправді стане смертоносним канцерогеном?”<sup>32</sup>.

Не виключено, що нові марксистичні переможуть у Західній Європі, як перемагають вони у США. І настане кінець прославленим “демократичним цінностям”, як це сталося з комуністичною імперією старих марксистів.

Наприкінці XIX ст. відомий французький психолог Гюстав Лебон зазначав у своїй праці “Психологія натовпу”: “Справжня причина великих потрясінь, які передують зміні цивілізацій — наприклад, падінню Римської імперії і піднесенню арабів, — є кардинальне оновлення напряму думок... Усі важливі історичні події — видимі результати невидимих зрушень у мисленні людей... Теперішній час — один із тих критичних моментів, коли думка людей зазнає трансформації”<sup>33</sup>.

Спливло багато часу, однак ці слова не втратили своєї актуальності й сьогодні. Саме на “кардинальне оновлення думок” і розраховували розробники критичної теорії,

---

<sup>32</sup> Патрик Дж. Бьюкенен. Смерть Запада. — С. 22.

<sup>33</sup> Лебон Густав. Психология народовъ и Массъ / Перевод съ французскаго А. Фридмана и Э. Пименовой. С.-Пб., Издание Ф. Павленкова, 1896. — С. 130.

і це оновлення унеможливило сприйняття західними елітами того факту, що їхня цивілізація з шаленою швидкістю мчить до свого самознищення.

Культурна революція звільняє сімейні пари та їхніх дітей від сімейних обов'язків, тому що адепти культурної революції усунули суспільну потребу в сім'ї. І як наслідок — інститут сім'ї почав відмирати. Багато сімей на Заході, зокрема в Німеччині, живуть за правилом ППНД: “подвоєний прибуток і ніяких дітей”. Це призводить до того, що німецький народ старіє і вимирає, до 2050 р. дітей у Німеччині буде на 5 млн менше, ніж у 2000 р.<sup>34</sup>

Вимирає населення не тільки Німеччини, а й інших країн Європи. Так, наприклад, якщо рівень народжуваності в Італії перебуватиме на рівні 2000 р., то до 2050 р. з 57 млн італійців залишиться 41 млн<sup>35</sup>.

Чому американці та європейці відмовляються мати дітей і коли це почалося?

Аналіз приросту населення показує, що ці зміни відбулися в середині 60-х років ХХ ст., у розпал культурної революції, легалізації абортів, коли підростаюче покоління стали виховувати не батьки, а телевізійна нянька, з якою було куди веселіше, ніж з батьками.

Статистика свідчить, що в 1966 р. в Америці офіційно робили 6 тис. абортів, у 1970 — 200 тис., а в 1973 — 600 тис. Це пов'язано з ухвалою ліберальних законів про аборти, зміною моралі. Ще в 50-х роках аборт був не просто злочином — його вважали ганебним. Проте коли через 15 років Верховний суд США визнав право на аборт конституційним, відбулася масова зміна у свідомості американок.

Культурна революція звільнила мільйони молодих американців від опіки батьків, учителів і священиків.

<sup>34</sup> Патрик Дж. Бьюкенен. Смерть Запада. — С. 30.

<sup>35</sup> Там же, с. 31.

Вона прокотилася кампусами (студентськими містечками): спочатку антивоєнний рух, відтак наркотики (“врубайся і вирубаєшся”), сексуальна революція (“займайся любов’ю, а не війною”). Згодом набрав сили феміністський рух, який взяв за основу рух за права людини. Жінки вимагали рівних прав з чоловіками. Сформувалася нова мораль, яка виправдовувала “життя для себе”, так звана, ситуативна етика, про яку йтиметься нижче, під новий спосіб життя. Пропонуючи секс, наркотики, рок-н-рол, новоявлені революціонери зустрічали розуміння на телеканалах та в інших засобах масової інформації.

Так, культурна революція виявилася справжньою революцією, яка відкинула християнську мораль і створила власну культуру — культуру смерті. Нова культура формувала суспільну думку через телебачення, кінематограф, театр, пресу і музику.

“Домінуюча культура вдень і вночі глузує з колишніх цінностей, з уявлень про те, що жінка повинна мати чоловіка і дітей, — пише Б’юкенен. — А тепер у нашому суспільстві виникли сили, що загрожують остаточно відірвати американську жінку від материнства”<sup>36</sup>.

Ці сили уособлює рух феміністок, для яких словосполучення “звільнення жінки” означає відмову від традиційної і, на їхню думку, обтяжливої ролі жінки, матері і господині.

Наприкінці 1973 р., в розпал культурної революції, було опубліковано новий маніфест феміністського руху під назвою “Декларація фемінізму”, який мав широку рекламу і багато позитивних відгуків. У ньому проголошувалося, що “шлюб був придуманий чоловіками й на благо чоловіків; він є санкціонований законом метод управління жінками... Ми повинні знищити його. Заги-

---

<sup>36</sup> Патрик Дж. Б’юкенен. Смерть Запада. — С. 53.

бель інституту шлюбу є необхідною умовою звільнення жінки. Тому ми закликаємо жінок розлучатися з чоловіками і не мати з чоловіками персональних стосунків... Всю історію слід переписати з точки зору пригноблення жінки. Ми повинні повернутися до давніх жіночих релігій на зразок знахарства”<sup>37</sup>.

Найбільш радикальні представники фемінізму, такі, як юрист Кетрін Маккінон, заявляють: “Для фемінізму не існує відмінностей між проституцією, шлюбом і сексуальними домаганнями”<sup>38</sup>.

Успіх фемінізму в США феноменальний, про що свідчить збільшення на 1000 % числа невінчаних пар, які живуть разом: з 523 тис. осіб у 1970 р. до 5,5 млн. осіб сьогодні<sup>39</sup>. Письменниця Катаріна Рунске видала у Великій Британії книгу під назвою “Порожні серця, порожні домівки”, в якій описала наслідки фемінізму. За її словами, це “...дарвінівський глухий кут розвитку. В біологічних термінах ніщо не виявляє неадекватний взірєць так швидко, як недостатній рівень відтворення; прямим наслідком популярності фемінізму є незворотне зниження рівня народжуваності. Політики, які прислухаються до феміністок, піддають грандіозній небезпеці свій народ”<sup>40</sup>. Тобто розквіт фемінізму є провісником загибелі народів і смерті Заходу.

Отже, культурна революція є культурою смерті! З огляду на те, що масова культура у своїй ієрархії цінностей ставить радості сексу значно вище за щастя материнства, а різні телевізійні передачі, реклама, “мильні опери” тощо прославляють секс, кар’єру й незалежність,

<sup>37</sup> Fr. Ted Colleton. Family Is Key to Social Integration. Interim. May. — 1998. — P. 1.

<sup>38</sup> Paul Greenberg. American Satire, from Bland to Worse. Chicago Tribune. November 18. — 1991. — P. 19.

<sup>39</sup> Патрик Дж. Бьюкенен. Смерть Запада. — С. 67.

<sup>40</sup> Katarina Runsk. Empty Hearts and Empty Houses. — Britain: Family Publications, 1990. — P. 21.

назва “культура смерті” недалеко від дійсності. Як висловився оглядач “London Times” Дженкін Ллойд Джонс, “великі цивілізації і тваринні стандарти поведінки співіснують лише короткий період”<sup>41</sup>.

Сучасна Америка — це дві країни. Стара консервативна Америка, яка поступово втрачає свої позиції, і нова, що набирає сили. “Нові американці — покоління 1960-х і більш пізні — не відчувають прив’язаності до старої Америки, — пише Б’юкенен. — Вони вважають її брехливою, лукавою, реакційною, консервативною країною й тому обтрушують її пил зі своїх ніг і з успіхом будують нову Америку. Культурна революція в їхніх очах була славною революцією; з іншого боку, для мільйонів людей ця революція — катастрофа, яка відняла в них рідну країну й поселила в культурній пустелі, в етнічній каналізації. Ці люди не хочуть жити в новій Америці й не бажають за неї боротися... Я маю намір описати цю революцію — які вона ставила перед собою цілі, як виникла, як зуміла позбавити нас Бога, як опоганила наші храми, змінила віру й підкорила собі молодь і що пророкує їй тріумф. Слід пам’ятати, що ця революція взяла гору не тільки в Америці — ні, вона перемогла на всьому Заході. Цивілізація, що ґрунтується на вірі, а з нею культура і мораль відходять у минуле і скрізь замінюються новою вірою, новою мораллю, новою цивілізацією”<sup>42</sup>.

І ця нова цивілізація веде людство до винищення.

## Дехристиянізація Америки

Представники Франкфуртської школи активно втілювали свої ідеї в життя. Маючи достатньо коштів, вони

<sup>41</sup> London Times. — January, 16. — 2000.

<sup>42</sup> Патрик Дж. Бьюкенен. Смерть Запада. — С. 18, 21.

зробили все для того, щоб знищити у США християнські цінності, змінити віру, що призвело до дехристиянізації Америки, сексуальної революції, розгулу сексуальних збочень, насильства і катастрофічної депопуляції білого населення.

У книзі “Смерть Заходу” Б’юкенен присвятив цілий розділ дехристиянізації Америки. Він пише: “Грамші стверджував, що дві тисячі років християнства зробили західну людину несприйнятливою до марксизму. Перш ніж Захід може бути завойований, слід позбавити його віри. Але яким чином? Відповідь Грамші — обхідний шлях через оволодіння суспільними інститутами. Марксистки повинні співробітничати з прогресивними силами й разом з ними захоплювати інститути, що формують душі нового покоління — школи, коледжі, кінематограф, музику, мистецтво, нові мас-медіа, без цензури, а також радіо і винайдене вже після смерті Грамші, телебачення. Оволодівши культурними інститутами, об’єднані ліві зможуть розпочати дехристиянізацію Заходу”<sup>43</sup>.

Як бачимо, представники Франкфуртської школи чітко уявляли, як можна домогтися дехристиянізації Заходу. Б’юкенен описує всі процеси, що призвели до створення матеріалістичної атеїстичної цивілізації у країнах Заходу, що спричинило прискорене вимирання практично всіх націй Західної Європи.

Що ж було зроблено в США для атеїстичної пропаганди?

“За рішенням суду з публічних бібліотек було вилучено всі Біблії, твори церкви, хрести, інші християнські символи, відмінено церемонії і церковні свята... Немає Пасхи — її замінив День Землі. Зникли біблійні настанови щодо аморальності гомосексуалізму — натомість прийшли гомосексуали, які стали судити про амораль-

---

<sup>43</sup> Патрик Дж. Б’юкенен. Смерть Запада. С. 246, 247.

ність гомофобії. Відійшли десять заповідей — натомість з'явилися презервативи”<sup>44</sup>.

Але на цьому не закінчилися триумфальні перемоги культурної революції. В 1948 р. було заборонено вивчення релігії в школах, у 1963 р. — оголошено неконституційними додаткові заняття з вивчення Біблії, а в 1980 р. закон штату Кентуккі, згідно з яким пропонувалося вивісити Десять заповідей Божих у класах, було скасовано законодавчими зборами, оскільки ці заповіді “не мають мирського значення”.

Кінець ХХ ст. позначений новими гоніннями на релігію. В 1992 р. у школах і коледжах було заборонено всі молитви, а в 2000 р. молитися і хреститися під час шкільних і студентських спортивних змагань. Можна наводити численні приклади боротьби американського Верховного суду і судів нижчих інстанцій з релігією. Їх чимало в книзі Б'юкенена “Смерть Заходу”. Висновок один: на сьогодні християнство в Америці — бідний родич, якого звідусіль виганяють. Такою є свобода в “найдемократичнішій” країні — США, де так люблять говорити про права людини та американські “демократичні цінності”.

Що ж пропонує культурна революція американцям замість релігії? Передусім — “Гуманітарний маніфест II” 1973 р., в якому сказано: “Віра, що прислухається до молитов Бога, ... є віра в недовене, пережиток минулого... Традиційна етика не змогла задовольнити сучасні потреби...”<sup>45</sup>. Замість неї гуманісти пропонують так звану ситуативну етику, яку ми розглянемо далі.

Таким чином, у США християн перемогла войовнича меншість, віра якої чужа для американської глибинки, але ця меншість зуміла пробратися до Верховного суду США й провести через нього свої вимоги.

<sup>44</sup> Патрик Дж. Б'юкенен. Смерть Запада. — С. 252.

<sup>45</sup> Там само. — С. 255.

Суд відібрав у християн усе, що вони мали, і щоб повернути християнські цінності, потрібні лідери, готові рішуче боротися за свою релігію, країну й не шукати компромісів.

“Нас, християн, спонукають іти на непотрібні поступки тим, хто не належить до нашої віри.., — пише К.С. Льюїс. — Ми віддаємо дуже багато... настає час, коли нам слід виявити твердість. Ми повинні показати всім, що таке справжній християнин, відданий Ісусові Христу. Ми не можемо мовчати чи поступатися в усьому”<sup>46</sup>. Як бачимо, американське суспільство зрозуміло, може, трохи й запізно, що його релігію намагаються знищити, і треба не шукати компромісів, а йти в наступ, боротися за свободу особистості, за християнство.

“У ХХІ столітті дехристинізація суспільства завершиться, — пише Б'юкенен. — Святкування Пасхи, різдв'яні вистави й гімни, християнські книги, фільми, процесії зникнуть не лише зі шкільних програм, а й з побуту”<sup>47</sup>.

І як тут не згадати слова Г. Лебона, сказані наприкінці ХІХ ст.: “І якщо в наш час старе суспільство хитається у своїх устоях і бачить усі свої установи, які сильно похитнулися, то це тому, що воно дедалі більше й більше втрачає стару віру, з якою люди жили досі. Коли людство втрачить її, нова цивілізація, заснована на новій вірі, неодмінно посяде її місце. Історія засвідчує, що народи не довго переживають зникнення своїх богів. Цивілізація, що народилася з ними, з ними і вмирає. Немає нічого більш руйнівного, ніж прах померлих богів”<sup>48</sup>.

Природно, виникає запитання: невже в такій країні, як США, з їх розпропагованою демократією і демокра-

<sup>46</sup> Патрик Дж. Бьюкенен. Смерть Запада. — С. 257.

<sup>47</sup> Там само. — С. 257, 258.

<sup>48</sup> Лебон Густав. Психология народовъ и Массъ. / Перевод съ французскаго А. Фридмана и Э. Пименовой. — С. 128.



тичними цінностями, зі свободою та правами людини понад усе, хтось може дехристиянізувати суспільство, змусити його відмовитися від принципів, що їх затвердили у Конституції США батьки-засновники нації? Як ж організації, крім представників Франкфуртської школи і феміністок, здійснюють культурну інверсію в американському суспільстві і чие замовлення вони виконують?

### Рух “Новий Вік” (“New Age”)

Одним із головних апологетів культурної інверсії і виконавцем антихристиянських акцій є всесвітній рух “Новий Вік”. Дослідник Текс Маррс, який досить скрупульозно вивчав цю нову релігію, написав дві книги: “Темні секрети “Нового Віку” і “Таємна мітка “Нового Віку”. Він зазначає: “Рух “Нового Віку” беззаперечно прийняв чітку форму релігії з узгодженою доктриною, надрукованою святим письмом, взірцем поклоніння й ритуалу, функціональною групою священиків і світських лідерів”<sup>49</sup>.

Констація Камбі, автор книг “Прихована небезпека райдуги” і “Запланований обман”, зазначає: “Рух “Нового Віку” є релігією з власною Біблією, молитвами і мантрами, містами-еквівалентами Ватикана і Єрусалима, священиками і гуру, досвідом відродження, духовними законами і заповідями, медіумами і пророками та всіма іншими атрибутами релігії”<sup>50</sup>.

Нова релігія має кількох лідерів. Один із них — Аліса Бейлі, яка написала багато книг і статей на підтримку

<sup>49</sup> Dark Secrets of the New Age. Published by Grossway Books. Westchester. Illinois. 1987. — P. 12.

<sup>50</sup> *Constanc Cumbey*. Hidden Dangers of the Rainbow. Published by Huntington House, Inc., Shreveport, Louisiana in 1983. — P. 7.

цієї релігії. У книзі “Екстерналізація ієрархії” вона розповіла читачам, через які організації поширюватиметься релігія “Нового Віку”. За її твердженням, трьома головними каналами, якими ведеться підготовка до впровадження релігії “Нового Віку”, є церква, масонське братство і система освіти<sup>51</sup>.

Що являє собою релігія “Нового Віку”, яка, на переконання її прихильників, існуватиме понад 1000 років?

К. Камбі зробила спробу відповісти на це запитання у своїй книзі “Прихована небезпека райдуги”. Релігія “Новий Вік” передбачає:

1. У недалекому майбутньому появу нового світового “Месії”, створення нового світового уряду і нової релігії під керівництвом Майтреї (Maitreya). (Про нього детально йтиметься далі.)
2. Запровадження універсальної системи кредитних карток.
3. Забезпечення керуючими світовим провіантом контролю за світовими запасами їжі.
4. Запровадження єдиного податку для всіх.
5. Всесвітній набір в армію.
6. Знищення людей, які вірять у Бога, читають Біблію, і знищення християнства<sup>52</sup>.

Плани дійсно антихристиянські й радикальні: знищити людей, які вірять у Бога, знищити християнство і запровадити новий світовий порядок. Чи зможуть представники цього руху реалізувати плани?

Підстави для оптимізму у них є. Інформація про нову релігію поширюється блискавично і, схоже, має неабияку популярність у США. За даними журналу “Тайм”, кількість книжкових магазинів руху “Новий Вік” в останні п’ять років ХХ ст. збільшилася вдвічі і становить

<sup>51</sup> А. *Ralph Epperson*. *The New World Order*. Publius Press. Arisona. USA. 1997. — Р. 5.

<sup>52</sup> Там само. — С. 9.

2 500. А за даними журналу “Форбс”, літератури про рух “Новий Вік” продано на 100 млн доларів<sup>53</sup>.

Отже, хоч би у що вірили прихильники руху “Новий Вік”, можна зробити висновок, що в це вірить багато людей. Проте, мабуть, найгостріший коментар щодо того, що проповідує релігія “Нового Віку” і кому її прихильники поклоняються як своєму богу, наведено у книзі К. Камбі “Прихована небезпека райдуги”. Авторка пише, що це: “...намір запровадити Новий світовий порядок — порядок, який усуває зі сцени Бога і обожествляє Сатану”<sup>54</sup>.

Релігія “Старого Віку”, тобто християнство, спрямувало багато країн світу на правильний шлях, наголошуючи, що людству притаманні основні права — права людини, що сім’я — основний осередок в усьому світі, а право приватної власності — непорушне. Християнські цінності дають людям віру в невід’ємне право на життя, на свободу зібрань і визнають за кожною людиною право поклонятися своєму Богу. Вони вважалися непорушними для авторів Американської декларації незалежності і Конституції США, вони стали наріжним каменем американської цивілізації.

Проте сьогодні багато що змінилося в житті консервативної Америки. Всі наведені вище положення піддаються ревізії. Спільнота широко обговорює питання, чи має право кожна людина на життя, свободу і власність.

Німецький філософ Ф. Ніцше, учитель багатьох провідних комуністичних і ліберальних революціонерів світу, навів в одній із своїх праць дуже короткий аргумент: “Я засуджую християнство. Я висуваю проти Християнської Церкви найжахливіше із можливих звинувачень. Для мене це найвищий ступінь розпаду, який можна собі уявити”<sup>55</sup>.

---

<sup>53</sup> A. Ralph Epperson. The New World Order. — P. 9.

<sup>54</sup> Constanc Cumbey. Hidden Dangers of the Rainbow. — P. 17.

Дослідник Т. Маррс, який виступає проти апологетів “Нового Віку”, так пише про їхню ненависть до християн: “Віруючому “Нового Віку” кажуть: “Ти міг би стати богом миттєво, якби не оточення цих жахливих християн з їхньою огидною позицією”<sup>56</sup>.

Отже, представники “Нового Віку”, подібно до масонів і Ніцше, вважають християнство ворогом, силою, якій треба протистояти не відкритими дебатами, презирством, насмішками, а, можливо, навіть фізичним знищенням.

Два представники “Нового Віку” — Лаведі Лафферті і Бад Холловел — розпочали дискусію про те, що їхня релігія дозволяє застосування насильства проти християнського співтовариства. У своїй книзі “Вічний танець” вони пишуть: “Це час можливостей для тих, хто ними скористається (маються на увазі представники “Нового Віку”). Для інших (очевидно, християн), якщо земля їм не підходить (якщо вони не приймають релігію “Нового Віку”), вони перейдуть в інший світ”<sup>57</sup>.

Щоб пересвідчитися, що апологети “Нового Віку” говорять про фізичну смерть “ворога”, слід прочитати твори інших представників цього руху. Однією з аматорок, яка пробувала писати про загибель тих, хто не прийме нову релігію, була письменниця Руфь Монтгомері. В інтерв’ю журналу “Чарівна суміш” вона сказала: “Мільйони виживуть, а мільйони, ні. Ті, що виживуть, перейдуть на духовний рівень, оскільки в дійсності смерті не існує”<sup>58</sup>.

Деякі прихильники релігії “Нового Віку” навіть пробували підрахувати, скільки людей загине. Одного з них, Джона Рандольфа Прайса, цитує Ральф Епперсон

<sup>55</sup> A. Ralph Epperson. The New World Order. — P. 11.

<sup>56</sup> Tex Marrs. Dark Secrets of the New Age. Published by Crossway Books. — Westchester, Illinois in 1987. — P. 27.

<sup>57</sup> A. Ralph Epperson. The New World Order. — P. 12.

<sup>58</sup> Там само. — P. 13.

у своїй книзі про новий світовий порядок: “Джону Рандольфу Прайсу було передано з духовного світу повідомлення про те, що близько 2,5 млрд людей може загинути в хаосі, що насувається”<sup>59</sup>. Це майже 40 % населення земної кулі.

Зв’язок із духовним світом специфічними каналами — один із химерних видів діяльності в рамках релігії “Нового Віку”. Окремі віруючі заявляють, що мають здатність викликати дух тих, хто покинув цей світ багато років тому. Нерідко духи стверджують, що вони є “вчителями, які піднеслися” для того, щоб знайти вищі істини творіння. Так, А. Бейлі, про яку згадувалося раніше, переконувала, що має зв’язок з “учителем”. Дух, який з нею спілкувався, називав себе Джованом Хулом і, за її словами, віщував через неї таке: “Смерть не є нещастям, якого слід боятися; робота Руйнівника насправді не є жорстокою чи небажаною... Тому тим, хто зберігає План, дано дозвіл на безліч руйнувань, і багато зла буде перетворено на добро...”<sup>60</sup>.

Про те, в чому полягає План, розповів Бенджамін Крим — ще один лідер “Нового Віку”. 25 квітня 1982 року він помістив інформацію приблизно в 20 газетах по всьому світі, про те, що цей План передбачає початок дій нового світового уряду і впровадження нової світової релігії під орудою Майтрейя.

Деякі “лідери” ХХ ст. також вважали себе агентами свого бога чи тоталітарної ідеології і марили про перебудову світу. Гітлер, наприклад, вважав, що знищення 50 млн людей під час війни не є аморальним. Він писав, що має право знищувати мільйони представників нижчих рас, які розмножуються, як паразити. І робив те, що вважав прийнятним у рамках своєї релігії. Всі, хто не вірив у його нову релігію, не мали вибору і гинули.

<sup>59</sup> A. Ralph Epperson. The New World Order. — С. 14.

<sup>60</sup> Там само. — С. 14.

Представником соціалістів був Джордж Бернард Шоу, відомий письменник і масон. У своїй книзі “Путівник розумної жінки в соціалізмі” він стверджував: “Я категорично заявляю, що соціалізм означає певність доходів і більше нічого, за соціалізму вам не дозволять бути бідним. Вас силоміць нагодують, одягнуть, навчать і працевлаштують, хочете ви цього чи ні. Якщо з’ясується, що вам бракує сили волі й працелюбності, щоб бути гідним цього піклування, вас можуть стратити м’яким способом, але той час, що вам дозволили б прожити, вас змусили б жити добре”<sup>61</sup>.

З точки зору християнської релігії жертвувати життям одних в інтересах багатьох є вбивством, і тим, хто вірить у Бога і Біблію, наказано не вчиняти таких дій. Жодна людина не має права відбирати життя в іншої. Таке розуміння властиве всьому людству.

Але тут нам подається цілком нова релігійна точка зору, яка утверджується щоденно, яка відкрито захищає знищення рас.

А. Вейгаупт, засновник ордену ілюмінатів (XVIII ст.), культивував ці нові для людства переконання, що вбивство не є злом. У церемонії посвячення в члени Ордену, той, хто посвячує, говорить тому, кого посвячує: “Ось наша таємниця... Якщо для знищення всього християнства, всієї релігії ми зробимо вигляд, що маємо єдино правильну релігію, пам’ятайте, що ціль виправдує засоби і що мудрому для того, щоб робити добро, слід використовувати всі засоби, які негідник допускає, щоб творити зло”<sup>62</sup>.

Тому, кого посвячували, казали, що він може використовувати будь-які засоби, в тому числі й убивство, для досягнення цілей організації, в яку вступає. Але го-

---

<sup>61</sup> A. Ralph Epperson. The New World Order. — Publius Press, 1997. — P. 15.

<sup>62</sup> Там само. — P. 16.

ловною метою ілюмінатів було знищення всіх релігій, у тому числі християнської. Це означало, що коли християни продовжуватимуть наполягати на своєму, їх можна буде просто фізично знищити.

Вейгаупт навіть заявив, нібито кожен, хто не бажає забрати в іншого життя, негідний бути членом ілюмінатів. У 1778 р. він писав: “Жоден не гідний вступати до нашого ордену, якщо він... не готовий вдатися до крайніх заходів... Не повинно виникати жодної підозри, що наші дії спрямовані проти релігії і держави. Інколи можна говорити одне, іноді — інше, але ніколи не суперечити собі...”<sup>63</sup>.

Чудовий приклад клятви, яку ці посвячені давали, йдучи всередині таємного товариства шляхом до його вершини, наведено в книзі Джорджа Оруелла “1984”. Тому, кого посвячують в таємне товариство “Братство”, ставлять такі запитання: “Чи готовий ти віддати своє життя? Чи готовий ти скоїти вбивство? Чи готовий ти здійснити акти саботажу, які можуть стати причиною загибелі сотень невинних людей? Чи готовий ти видати країну іншим державам? Чи готовий ти до обману, фальсифікації, шантажу, розтління розуму дітей, розповсюдження наркотиків, заохочення проституції, поширення венеричних захворювань — до всього, що може деморалізувати й ослабити людей? Чи готовий ти здійснити самогубство, якщо ми накажемо тобі це зробити?”<sup>64</sup>.

Це приклад філософії, згідно з якою ціль виправдовує засоби. Посвяченому слід було вчинити так, як його просили, доки його дії будуть на користь братству. Така клятва є аморальною.

---

<sup>63</sup> A. Ralph Epperson. The New World Order. — P. 17.

<sup>64</sup> Там само. — С. 18.

Отже, вбивство невідготовлених, тих, хто не бажає приймати нову релігію, стане прийнятним. І вбивці не повинні відчувати докорів сумління. З точки зору релігії “Нового Віку”, вони роблять люду добру послугу.

Що являє собою світовий лідер — господь Майтрейя, як називають свого бога апологети “Нового Віку”? Ця людина ще не заявляла про себе публічно, проте представники нової релігії стверджують, що вона вже на землі й живе в Азіатській общині східного Лондона у Великій Британії. Майтрейя оселився там у липні 1977 року, коли “спустився” після довгої подорожі в Гімалаї вздовж кордону Індії і Тибету. Вони впевнені, що “його неминуча з’ява широкому загалу гарантована”. Вони також стверджують, що ця людина — той, кого християни називають Христом, євреї — Месією, буддисти — п’ятим Буддою, індуїсти — Кришною, а мусульмани — імамом Магун. Іншими словами, всі основні релігії світу очікують його пришествя. Він терпеливо чекає призначеного часу, щоб заявити народам світу про своє існування. Він, очевидно, візьме на себе керівництво всіма релігіями, і коли це станеться, створить єдину релігію.

Прибічники “Нового Віку” писали, що в ізотеричній традиції (за даним раніше визначенням, призначеним для розуміння лише небагатьма обраними) слово “Христос” — не ім’я особи, а лише назва посади чи функції в рамках Духовної ієрархії вчителів. Самі вчителі — це група людей, які досягли досконалості й непомітно спрямовують людську еволюцію впродовж багатьох віків. І, на їхню думку, господь Майтрейя і є той самий Христос.

Існує багато різних пророцтв щодо появи нового бога. В деяких книгах зокрема сказано, що сонячний бог дав світові дитину з Єгипту, яка має велику “мудрість” і що ця подія відбулася 5 лютого 1962 року. Ця дитина виросте і запровадить на землі єдину світову релігію в 1999 році. Однак уже минає 2004 рік, а жодної релігії, жодного єдиного бога “Нового Віку” ще немає.



Апологети нової релігії стверджують, що господь Майтрейя незабаром явиться всьому світу і виведе всіх на шлях до світової релігії. Великий містик Олена Блаватська у своїй книзі “Таємна доктрина” називала його “драконом мудрості”.

Однак є всі підстави вважати, що вся ця інформація — вигадка апологетів “Нового Віку”, які прагнули, щоб народження господа Майтрейї було “здійсненням пророцтва”, але досі воно, на щастя, не здійснилося.

Отже, світ чекає появи господа Майтрейї у плоті.

Такими методами і структурами реалізується культурна революція у США та в інших країнах світу, що має на меті дехристиянізацію суспільств.

## Гуманісти

У США існує ще одна релігія, яка є втіленням більшості переконань масонів, руху “Нового Віку”, комуністів — гуманістична релігія. У словнику знаходимо таке її визначення: “Гуманізм: сучаний атеїстичний раціоналістичний рух, що утверджує здатність людини до самореалізації, етичної поведінки без допомоги наднатуралізму”. Інколи цю релігію називають світським гуманізмом, при цьому під словом “світський” розуміють “мирський”, на відміну від церковного і релігійного. Це слово пов’язано з латинським “saecularis” — “світовий”.

Англійське слово “Secular” пов’язано з перекладом з латини напису на зворотному боці однодоларової купюри “Novus Ordo Seclorum” і означає “новий світовий порядок”.

Окремі впливові особи ототожнювали себе з цією релігією. Наприклад, колишній віце-президент США Уолтер Мондейл, кандидат від демократів на президентських виборах 1984 р., який зазнав поразки. Виступаючи

з промовою на 5-му з'їзді Міжнародного гуманістичного союзу в Массачусетському технологічному університеті в серпні 1970 року, він озвучив свою підтримку цього напрямку: “Незважаючи на те, що я офіційно ніколи не був членом товариства гуманістів, я вважаю себе ним за успадкуванням. Мій священник батько був гуманістом... і я зростав в оточенні, пронизаному ідеями гуманізму, джерелом яких я є. Вся моя сім'я, у тому числі й брат Лестер, перебувала під сильним впливом цієї традиції”<sup>65</sup>. Мондейл був так зворушений своїми релігійними поглядами, що навіть став друкуватися в журналі “Гуманіст”.

Джиммі Картер, колишній президент США, у квітні 1978 року надіслав Американській асоціації гуманістів телеграму, в якій схвалював її діяльність: “Всі, хто бере участь у щорічних зборах Американської асоціації гуманістів, сприяють руху, що має суттєвий вплив на наш спосіб життя. Тому робота вашої організації в цій сфері особливо радує мене, і я щасливий, що маю можливість аплодувати вашим вагомим досягненням”<sup>66</sup>.

Гуманісти опублікували два маніфести, в яких розкрили суть їхньої.

Перший — “Гуманістичний маніфест I” (1933). У передмові до цього документа зокрема сказано: “Настав час широкого визнання радикальних переконань у всьому сучасному світі. Час простої ревізії традиційних відносин минув. Наука (очевидно, еволюція — М. С.) і економічні зміни підірвали колишні переконання. Релігії в усьому світі стоять перед необхідністю узгодження з новими умовами, здобутими знаннями й досвідом. У кожній сфері діяльності людини зараз життєво важливим є рух до безпристрасного, який не залишає сумнівів, гуманізму. Щоб релігія гуманізму

<sup>65</sup> Homer Duncan. Secular Humanism. Inc.: Lubbock. Texas, 1979. — P. 13.

<sup>66</sup> Там само. — С. 13.

стала зрозумілішою, ми, що підписалися нижче, хочемо зробити заяви, які підкріплюються фактами нашого сучасного життя.

Існує величезна небезпека остаточного і, на наше переконання, фатального ототожнення слова “релігія” з доктринами й методами, що втратили своє значення і не здатні розв’язати проблеми, які постали перед людством у ХХ ст. Незважаючи на те, що нинішній вік у великому боргу перед традиційними релігіями, очевидним є той факт, що для потреб цього віку повинна бути створена релігія, яка має надію стати синтезуючою й динамічною силою для сьогодення. Створення такої релігії є тепер головною необхідністю. І цю відповідальність покладено на наше покоління”<sup>67</sup>.

Викладене вище можна коротко підсумувати кількома наведеними нижче реченнями.

Наукові й економічні зміни показали світові, що релігія не може розв’язати проблем, які постали перед людством.

Гуманізм має нові рішення.

Ми повинні подякувати “релігії” за те, що вона зробила в минулому, але настав час нових переконань.

Гуманізм є тією новою релігією, яка здатна замінити стару.

“Гуманістичний маніфест I” складається з 50 пунктів, проте тільки 5 із них доцільно розглянути в нашому дослідженні.

У першому з них стверджується:

“Перше. Релігійні гуманісти розглядають Всесвіт як самостійно існуючий, а не створений”. Оскільки Всесвіт існував завжди і не був створений, немає підстави для віри у Творця. Тому гуманістична релігія є атеїстичною і вважає, що Бога немає.

---

<sup>67</sup> HUMANIST MANIFESTOS I AND II, edited by Paul Kurtz. Published by Prometheus Books. Buffalo. New York. — 1973. — P. 7, 8.

“Друге. Людина виникла в результаті тривалого процесу”.

Як стверджує Біблія, людину і всіх тварин було створено протягом шести днів. Гуманісти вважають еволюцію ґрунтовнішим поясненням походження і Всесвіту, й людини. Вони також вважають, що цей процес потребував мільярди років. На їхню думку, еволюція є частиною їх релігійної точки зору на людину.

“П’яте. Природа Всесвіту... робить неприйнятними будь-які надприродні чи космічні гарантії людських цінностей”.

У Всесвіті не існує Бога, який відповідає на молитви людей, і створених Богом моральних абсолютів.

“Шосте. Ми впевнені, що настав час теїзму (віри в одного Бога), деїзму (віри в існування Бога на суто раціональній основі, без посилянь на одкровення чи авторитет)”.

Гуманісти ще раз відкрито заявляють про свої переконання, що Бога не існує. Очевидно, сучасна людина надто зіпсована, щоб вірити в Бога, існування якого довести неможливо.

“Чотирнадцяте. Гуманісти твердо впевнені в тому, що жадібне сучасне суспільство, яке думає лише про прибутки, показало себе неадекватним і що необхідно радикально змінити методи, контроль і мотивацію. Потрібен усупільнений і кооперативний економічний устрій, який би уможливив рівний розподіл засобів існування”<sup>68</sup>.

Згадаймо, що й К. Маркс, якого називали “батьком комунізму”, підтримував концепцію “усупільненого і кооперативного суспільного устрою”. Він висунув принцип: “Від кожного за здібностями, кожному за потребами”. І додав коментар, який вважають метою комунізму: “Одне слово,

---

<sup>68</sup> HUMANIST MANIFESTOS I AND II, edited by Paul Kurtz. — New York. — 1973. — P. 10.

ви докоряєте нам за спробу покінчити з вашою власністю. Саме так: це якраз те, що ми маємо намір зробити”<sup>69</sup>.

Саме в цьому переконані гуманісти!

Вони, подібно до Маркса, не схвалюють економічної системи, яка заохочує право володіти приватною власністю. Як і Маркс, вони вірять в економічну систему, що має назву “комунізм”.

Підсумовуючи, слід зазначити, що релігія гуманістів тримається на трьох головних опорах: еволюції, атеїзмі і комунізмі. Не повинно бути сумнівів щодо того, у що вони вірять. Той, хто цікавиться, може прочитати про це у двох їхніх маніфестах.

Гуманістичний маніфест І 1933 року підписали 34 особи, проте лише про дві з них йтиметься у цьому дослідженні — про професора Джона Девея з Колумбійського університету, батька так званого прогресивного навчання, і Лестера Мондейла, брата колишнього віцепрезидента.

Релігійні погляди професора Девея на життя мали суттєвий вплив на освіту у США.

У 1974 р. журнал “Сетедей Ревю” у своєму “ювілейному золотому випуску” і на честь ознаменування 50-річної діяльності запропонував різним американським лідерам назвати “найбільш впливову постать” у відповідних сферах. Особистістю, названою “найвпливовішою постаттю освіти в Америці” в період 1924—1974 рр., був Джон Девей!

Декан одного з провідних університетів Каліфорнії сказав: “Цією людиною повинен бути Девей... Я готовий стверджувати, що він єдиний великий педагог у нашій історії”.

Девей був соціалістом-комуністом і вірив в оману, що має назву “еволюція”. Він не вірив в існування “моральних абсолютів” і вважав, що людині слід створити влас-

---

<sup>69</sup> Маніфест Комуністичної партії.

ний набір “моральних цінностей”. Девей був переконаний, що християнство “не в змозі розв’язати” проблеми людства. Однак саме ця людина “мала найбільший вплив на спосіб мислення американських педагогів”.

Для подальшої ілюстрації поверхового мислення Девей достатньо його висловлювань:

“Не існує ні Бога, ні душі. Нема необхідності підтримувати традиційну релігію.

Якщо вилучити догму і символ віри, то й непорушна істина стане мертвою і похованою.

Немає місця ні абсолютному природному закону чи постійним моральним абсолютам”.

Девей стверджував, що коли релігію буде знищено, “непорушна істина” буде “мертва і похована”<sup>70</sup>.

Це неможливо!

Слово “непорушний” означає “незмінний”. Професор визнавав, що істина “непорушна”. Але при цьому стверджував, що “непорушну істину” можна змінити! Незмінне змінити неможливо! Та професор Девей переконаний, що це можливо! Він також заявляє, що “немає місця... постійним моральним абсолютам”. З постійним неможливо покінчити. Його можна тільки ігнорувати. Але якщо моральні абсолюти постійні то однаково залишаться. Девей не стикався з реальністю. Того, хто відірваний від реальності, вважають ненормальним. Того, хто вважає, що незмінне можна змінити, вважають ненормальним!

Однак Девей “впливав на спосіб мислення американських педагогів більше, ніж будь який інший педагог”. І його релігійні переконання стали офіційною релігією Америки.

У 1973 р., у сорокову річницю видання Гуманістичного маніфесту, було опубліковано Гуманістичний маніфест II. У головному він підтверджував те, що було викладено у попередньому:

---

<sup>70</sup> A. Ralph Epperson. The New World Order. — P. 201.

“Як і в 1933 році, гуманісти все ще вірять, що традиційний теїзм, особливо віра в Бога, який чує молитви, виявляє любов до людей і піклування про них, вислуховує та розуміє їхні молитви і має здатність реагувати на них, є бездоказова й застаріла віра. Жодне божество не спасе нас; ми повинні спасти себе самі”<sup>71</sup>.

Гуманісти ще раз заявили, що Бога не існує. А оскільки немає Бога, людина існує сама по собі. Тому їй необхідна своя релігія, і гуманісти створили її.

Другий принцип Гуманістичного маніфесту II: “І обіцянка будь-якого спасіння, страх вічного прокляття ілюзорні й шкідливі. Наука підтверджує, що людина як вид виникла з інших форм у процесі природної еволюції...”<sup>72</sup>

Тут гуманісти підтверджують свої переконання, що людина — лише тварина на вищому ступені еволюції. Факт сучасної реальності — те, що це положення не є більше єдиною теорією походження, яку пропонує світові наукове товариство. Теорії еволюції кинуту виклик археологією, яка показує її неспроможність пояснити безліч археологічних знахідок, що спростовують теорію Дарвіна, а також креативною наукою. Ці підходи доводять (використовуючи наукові дані), що еволюція — це омана і містифікація. Всесвітньо відомі вчені поступово відмовляються від своїх еволюційних переконань, яких вони так довго дотримувалися, після ознайомлення з цією конкуруючою теорією. Учений, який може порівняти ці теорії, доходить висновку, що еволюційна теорія не є наукою. У дебатах між еволюціоністами й креативістами в університетах всього світу перемагають креативісти. І як результат — наука поступово повертається на позиції, на яких перебувала до того, як Чарльз Дарвін зробив революцію, своєю бездоказовою теорією еволюції.

---

<sup>71</sup> HUMANIST MANIFESTOS I AND II, edited by Paul Kurtz. — P. 13.

<sup>72</sup> Там само. — С. 14.

Але незважаючи на це, еволюція є офіційною частиною релігії гуманістів.

Третій принцип: “Етика автономна й ситуативна, вона не потребує теологічних чи ідеологічних санкцій. Заперечувати це — означає перекручувати всю життєву основу”<sup>73</sup>.

Бога немає, отже, не існує і даних Богом моральних абсолютів. Фрази з цих абсолютів, такі як “ти не повинен”, недоречні в сучасних суспільствах, і оскільки це правда, людині не обов’язково дотримуватися цих учень. Тому вона вільна сама приймати рішення з цих питань. Звідси висновок, що релігія скоро відімре. Єдине, що для цього потрібно, щоб її офіційно поховали гуманісти, “Новий Вік”, масони і комуністи. Ця нова “моральна” філософія має офіційну назву “ситуативна етика”, яку ми детально розглянемо в наступному розділі дослідження.

Четвертий принцип: “Розум є найефективнішим інструментом, який має у своєму розпорядженні людство. Він незамінний: ні віри, ні пристрасті недостатньо самих по собі”<sup>74</sup>.

Тут гуманісти на боці масонів, які обожнювали розум. Як було показано вище, з цієї точки зору розум людини є рятівником людства. Гуманісти хочуть створити середовище, в якому людина зможе використовувати свій розум, щоб врятувати людство. Це означає, що релігії мають бути вилучені з цього середовища, щоб дати людині свободу використовувати свій розум для розв’язання проблем людства без втручання релігії.

Шостий принцип: “Щодо сексуальної сфери, то ми вважаємо, що нетерпиме ставлення, яке так часто розвивають православна релігія і пуританські культури, незаконно пригнічують сексуальну поведінку. Треба визна-

<sup>73</sup> HUMANIST MANIFESTOS I AND II, edited by Paul Kurtz. — P. 15.

<sup>74</sup> Там само.



ти право на контроль народжуваності, аборти й розлучення”<sup>75</sup>.

Згідно з цим принципом релігійні вчення “незаконно пригнічували” сексуальність людини. Релігії проповідували світу про те, що аборт — це вбивство (вважаючи аборт порушенням морального принципу “Не вбий”). Гуманісти вважають, що контроль за народжуваністю має бути доступним і аборт за вимогою дозволенним.

Восьмий принцип: “Ми повинні поширити демократію в істинному сенсі на економіку, школу, сім’ю, робочі місця і добровільні асоціації”<sup>76</sup>.

Християнська та іудейська релігії віками стверджували, що чоловік — глава сім’ї. Гуманісти прагнуть це змінити, дозволяючи всій сім’ї приймати рішення, в якому напрямку рухатися. Якщо сім’ї важко вирішити, наприклад, провести відпустку в горах чи на морі, слід це питання вирішувати демократично: всі члени сім’ї повинні мати рівне право голосу. І якщо в сім’ї троє дітей і вони хочуть на море, то батьки, які в меншості, мають підкоритися більшості й їхати до моря. Той факт, що батьки знають, що їхні обмежені матеріальні ресурси не дають змоги провести відпустку біля моря, не повинен впливати на прийняття рішення. Постановляє більшість! Дивно, що “раціональний” розум гуманістів міг подуматися до такої програми для сім’ї, але саме її вони пропонують. І не лише в сім’ї, а й на робочому місці, вважають вони, треба відчувати радість від спільної демократії.

Одинадцятий принцип: “Ми надаємо великого значення загальній освіті”<sup>77</sup>. К. Маркс, який проголосив себе “гуманістом”, у десятому пункті Маніфесту Комуністичної партії записав: “Безкоштовне навчання дітей в середніх школах”.

<sup>75</sup> HUMANIST MANIFESTOS I AND II, edited by Paul Kurtz. — P. 16.

<sup>76</sup> Там само.

<sup>77</sup> Там само. — С. 18.

Раніше навчання й виховання дітей було прямим обов'язком сім'ї. Першими вчителями дітей були батьки. Згодом стали вважати, що вони можуть платити за освіту своїх дітей, оскільки країна перейшла на систему середньої освіти. У цьому питанні гуманісти ототожнюють себе з комуністами, які також вважають, що освіта і виховання дітей мають бути турботою всього суспільства.

Однією з найвідоміших гуманісток є Мадалін Мюррей О'хар, яка в 1963 р. досягла значних успіхів у спробах скасування молитов і читання Біблії у середніх школах США. Вона працювала редактором журналу “Вільний гуманіст” і була обрана до правління Американської асоціації гуманістів у 1965 р. і ще на чотири роки в 1973 р.

Виступаючи перед спільнотою, Мюррей заявляла: “Не існує жодних переконливих доказів того, що Ісус жив коли-небудь на землі; християнство не зробило жодного внеску ні у що”. Вона називала релігію “розумовим екскрементом примітивної людини” і стверджувала: “...Релігія — найбільш дика форма божевілля. Я перетворила б кожную церкву на дім для престарілих, лікарню тощо. Християнство, яке виступає проти науки, проти життя, проти сексу, проти жінок, проти свободи, проти миру, шкідливе для США”<sup>78</sup>.

Мюррей не обмежила свою діяльність питаннями скасування молитов у школах. У вересні 1977 р. вона подала клопотання до Федерального суду про вилучення з усіх американських грошей девізу: “Ми віримо в Бога”, про оголошення його неконституційним. У листопаді 1977 р. вимагала від губернатора штату Техас заборони показу в будинку Капітолію сцен з життя Ісуса під час різдв'яних канікул, виступала проти знаходження на те-

<sup>77</sup> HUMANIST MANIFESTOS I AND II, edited by Paul Kurtz. — P. 18.

<sup>78</sup> A. Ralph Epperson. The New World Order. Publius Press. — 1997. — P. 208.

риторії Капітолію пам'ятного знака з викарбуваними 10-ма заповідями Божими.

Через два роки, в 1979 р., Верховний суд США одногосно відкинув її клопотання про вилучення з усіх американських банкнот девізу: “Ми віримо в Бога”.

Попри все, гуманізм стає офіційною релігією у США. Доказом цього — рішення Верховного суду в 1961 р. у справі “Торкасо проти Уоткінса”. Суд постановив вважати гуманізм офіційно визнаною релігією: “До релігій у цій країні, які вчать тому, що загальноприйнятою вважається віра в існування Бога, належать буддизм, даосизм, етична культура, Секулярний гуманізм та ін.”.

Суд також заявив, що Перша поправка до Конституції надає “релігії секулярного гуманізму” такий самий захист і встановлює такі самі обмеження, як і для всіх іншим релігій.

А в 1965 р. Верховний суд уже в іншій справі записав, що “...гуманістичні переконання, які щиро проповідуються як релігія, будуть визнані релігійними в Законі про призов на військову службу”.

Результатом цього рішення стало звільнення від призову тих, хто відкрито визнавав, що його релігія — гуманізм. Тому Верховний суд справедливо вважає гуманізм релігією. “Гуманізм — це релігія без Бога, божественного одкровення чи Святого Письма”. І щоб показати, що уряд США офіційно визнає гуманізм як релігію, Американську асоціацію гуманістів було звільнено від сплати податків.

Отже, як уже зазначалося, гуманізм ґрунтується на вірі трьох основних філософій: комунізму, еволюції і атеїзму. І гуманізм вивчають у школах.

У штаті Алабама батьки звернулися до суду з вимогою заборонити викладання їх дітям релігійних поглядів, що суперечать їхнім релігійним переконанням. Стаття, що з'явилася в газеті “Арizona Дейлі Стар” повідомила про те, що відбулося: “Федеральний суддя наказав учора по-

садовим особам Алабами вилучити з державних шкіл 36 підручників, зауваживши, що вони сприяють формуванню гуманістичних переконань і заперечують роль релігії в американському суспільстві. Судова постанова, перемога 624 консервативних християн, які зініціювали судове розслідування, вперше засвідчили, що секулярний гуманізм — це релігія, неконституційно запроваджена в державні школи країни.

Американський окружний суддя Бревард Ганд з'ясував, що п'ять підручників із внутрішньої економіки, видані такими гігантами, як компанія Мак-Гроу Хіл Вук, сприяють поширенню релігійних принципів, що порушує Першу поправку до Конституції, забороняє існування державних релігійних закладів. Крім того, 31 підручник з історії та суспільних наук, випущений головними видавництвами, — це не лише “погана історія”, а й замовчування багатьох фактів, не забезпечували однакового сприяння різним ідеологіям”<sup>79</sup>.

Союз громадянських свобод Алабами був незадоволений таким рішенням суду. В статті наводиться висловлювання його виконавчого директора Мері Уейдлер, яка заявила: “Це рішення підтверджує наші найгірші побоювання про нагляд федеральної цензури за діяльністю місцевих державних шкіл в Алабамі й в усій країні”.

Ця стурбованість федеральною цензурою з боку Союзу громадянських свобод Алабами дуже бентежить. Його заява про те, що вилучення федеральним урядом підручників із державних шкіл встановлює “цензуру”, розкрило крикливе лицемірство його членів.

А через кілька років в Алабамі під час судового засідання “Креативізм проти еволюції” Союз громадянських свобод Америки (очевидно, нащадок алабамської організації) зайняв протилежну позицію. Він доводив

---

<sup>79</sup> Arisona Daily Star. March 5. — 1987. — P. A-1.

необхідність вилучення підручників з теорії креативізму в школах штату, акцентував, що теорія креативізму не повинна викладатися поряд з теорією еволюції на уроках з природничих наук, що викладати слід лише теорію еволюції. Іншими словами, обстоював цензуру.

У цьому випадку вимоги представників Союзу громадських свобод Америки базувалися на тому, що підручники з теорії креативізму пропонували релігійну точку зору на науку на протигагу традиційній точці зору еволюціоністів. Тобто ті, хто вимагав захистити американські громадянські свободи, хотіли, щоб книги з креативізму були вилучені. Це можна пояснити тільки тим, що “захисники громадянських свобод” прагнули, щоб у державних школах викладалася лише релігія гуманізму і Союз громадянських свобод Америки був цензором.

## Наступ на освіту

Для реалізації своїх планів адепти культурної революції вирішили змінити систему освіти, вилучивши з неї батьків, а водночас і християнську віру.

З цією метою масони, комуністи, ілюмінати і гуманісти, які захопили владу в США і формують уряд, вважали, що діти мають навчатися у школах, якими керує держава. Засновник ордену ілюмінатів, А. Вейсгаупт писав: “Ми повинні завойовувати простих людей на кожному розі. Цього вдасться досягти головним чином через школи<sup>80</sup>. Ми повинні домогтися управління освітою — церковно-професійними кафедрами і кафедрами проповідників”<sup>81</sup>.

<sup>80</sup> *John Robison. Proofs of a Conspiracy. — Belmont, Massachusetts: Western Islands, 1967. — P. 111.*

<sup>81</sup> Там само. — С. 109.

Комуністи розглядали освіту як засіб переучування дітей, відлученням їх від релігії і віри в Бога. Аналогічні спроби робилися і робляться сьогодні в Америці. Масони надають підтримку державній системі освіти. Генрі Клаузен, масон 33-го ступеня посвячення і до недавнього часу Великий незалежний командор Шотландського обряду масонства, написав памфлет “Сатанинська небезпека”, в якому зазначає: “Отже, ми (мабуть, він веде мову про все масонство) вкотре повторюємо: “Руки геть від державних шкіл! Слід назавжди відокремити церкву від держави. Залишайтеся американцями!”<sup>82</sup>.

Великого командора масонів хвилював той факт, що Верховний суд США у 1983 р. дав дозвіл штату Міннесота стягувати податок за неакадемічне навчання у приватних церковних школах. Він, мабуть, був занепокоєний тим, що батьки у приватних школах отримували переваги перед тими, хто не був віруючим. Наскільки можна судити з публікації, його не хвилювало, чому батьків-християн, які бажали навчати своїх дітей у приватних школах, змушують платити за два види освіти, одним із яких вони так і не скористалися. У статті йшлося про те, що спричинило вимоги, щоб батьки, які хочуть дати дітям альтернативну освіту, платили двічі: за те, чим вони скористалися, і за те, чим вони не користуються.

Але масон Клаузен дивиться на освіту під іншим кутом зору. Він хоче, щоб усіх дітей навчали тому, чому навчати вважає за необхідне уряд у державних школах.

Гуманісти також підтримують державне навчання. В 11 пункті Гуманістичного маніфесту II зазначено: “Ми визнаємо право на загальну освіту”<sup>83</sup>.

---

<sup>82</sup> Henri C. Clausen. Devilish Danger — pamphlet published by the Supreme Council of the Scottish Rite of Freemasonry.

<sup>83</sup> HUMANIST MANIFESTOS I AND II, edited by Paul Kurtz. — P. 119.

Окремі гуманісти заявили на увесь світ, чому вони хочуть, щоб освіту дітям давала держава. Ешлі Монтегю пояснює це так: “Кожна дитина в Америці приходиться до школи в шестирічному віці з певною вірою в Бога”<sup>84</sup>.

Національні підготовчі лабораторії, програма під керівництвом Національної асоціації освіти і Національна спілка вчителів вбачають проблему в тому, що дітей отруює ставлення їх релігійних батьків до процесу виховання. Вони зазначають: “Хоча вони (діти віруючих батьків) на перший погляд поводяться як слід і здаються нормальними за більшістю культурних норм, фактично їм необхідна допомога, як душевно хворим, щоб вони могли змінитися й адаптуватися в суспільстві, в якому не буде конфліктів відносин і вірувань”<sup>85</sup>.

Гуманісти дуже занепокоєні тим, що батьки можуть прищепити своїй дитині окремі релігійні цінності до того, як державна школа розпочне свою офіційну програму виховання.

Таку думку висловив суспільний діяч Поль Бланчард. У 1976 р. він заявив: “На мою думку, найважливішим чинником, який підштовхує нас до світського суспільства, є виховний чинник. Може бути так, що наша школа не зможе як слід навчити Джонні читати, але те, що Джонні до 16 років перебуває у школі, скоріш за все забезпечить визволення його від релігійних забобонів. Середня американська дитина здобуває тепер середню освіту, і це свідчить проти Адама і Єви та інших міфів, які нібито мали місце в історії”<sup>86</sup>.

Джон Дані також вважав, що державні школи є розв’язанням проблеми, пов’язаної з тим, що батьки можуть прищепити своїм дітям релігійні переконання.

---

<sup>84</sup> Mel and Norma Gabler. What Are They Teaching Our Children? Wheaton. Illinois: Victor Books, 1985. — P. 119.

<sup>85</sup> Там само. — С. 121, 122.

<sup>86</sup> A. Ralph Epperson. The New World Order. — P. 207.

У нарисі для гуманістичного журналу “Релігія для “Нового Віку” він писав: “Я впевнений, що битва за майбутнє людства відбуватиметься й буде виграна у класах державних шкіл учителями, які правильно зрозуміють свою роль у наверненні до нової віри: релігії, що визнає і поважає іскру того, що богослови називають божественним у кожній людині (тут знову повторюється думка, що людина — це бог. — М. С.). Ці вчителі повинні бути втіленням такої ж безмежної відданості, як і більшість шалених проповідників-фундаменталістів.

Класи мають стати і стануть ареною зіткнення старого з новим — залишків християнства, що розкладаються, з притаманним йому злом і стражданнями і Новою вірою з її блискучими обіцянками”<sup>87</sup>.

Дискусія з приводу того, чим повинна займатися освіта або чим вона не повинна займатися, дає підстави припустити, що цей діалог зробить освіту точною наукою, або наукою з точним визначенням. На сьогодні цілі освіти і виховання повинні були б бути уже визначені, щоб не виникало суперечок, чим насправді є освіта. Однак у цьому випадку справа складніша.

У 1979 р. газета “Освіта США” повідомила, що окремі судді заявляють, що ніхто не знає, що таке виховання. Такий висновок зробив суддя в судовій справі, порушеній однією матір’ю проти релігійної школи в Сан-Франциско, оскільки її син, випускник старших класів школи, не вмів читати і писати. Вона вимагала компенсації за таке навчання і відшкодування коштів, яких її син не зможе заробити через відсутність освіти.

Суддя визнав її вимоги необґрунтованими на тій підставі, що школи офіційно не мають зобов’язання навчати, оскільки не визначено мети навчання.

---

<sup>87</sup> Texe Marrs. Dark Secrets of the New Age. — P. 233, 234.



Отже, суддям невідома мета навчання. Проте окремі педагоги знають, що вона полягає в тому, щоб переконатися, що дитина, яка навчається в державній школі, більше не вірить в те, чому навчили її батьки. Вони, безумовно, знають, що мета освіти — знищення всіх релігійних цінностей, які прищепили дітям батьки. І вони про це відверто говорять. У США є сили, які добре це знають і прагнуть, щоб усі діти навчались у державних школах.

Але є діти, які не здатні навчатися. Це змусило учителів і психологів “створити” нову дитячу хворобу, що має назву “брак і розлад уваги” або “незначні психічні розлади”. Тепер у дітей визначають “порушення здібностей” навчатися.

“Біблія” психічної індустрії “Діагностичне і статистичне керівництво з психічних розладів” указує на симптоми цієї нової хвороби. Наведемо деякі з них.

1. Неуважність, яка виявляється в тому, що учень часто не здатний закінчити розпочате, зосередитися; часто відволікається; не може сконцентруватися на навчальних завданнях, потребує постійної уваги тощо.

2. Імпульсивність, про яку свідчать принаймні два моменти: учень часто діє, не подумавши; часто змінює види діяльності тощо.

3. Гіперактивність — характеризується тим, що учень метушиться, йому важко заспокоїтися тощо.

Нерідко після того, як у дитини виявляють такі розлади, їй прописують реталін — ліки, що мають нормалізувати поведінку. Однак вони спричиняють нервозність, висипи на шкірі, дерматит, нудоту, головні болі, сонливість, зміни кров'яного тиску, серцебиття і втрату ваги.

Через це батьки забирають своїх дітей із державних шкіл США і або навчають їх удома, або віддають до приватних чи християнських шкіл, які прищеплюють релігійні цінності. І це не проходить повз увагу гуманістів і представників “Нового Віку”.

Очевидно, показники, що відображають зниження відвідування державних шкіл, занепокоїли чиновників, оскільки збільшення кількості дітей у приватних школах перешкоджає їх індокринатії в системі державних шкіл. Тому в багатьох штатах робляться кроки до закриття багатьох із цих шкіл.

Прихильники навчання у державних школах мають боятися тих батьків, які вирішили навчати своїх дітей у приватних школах. Вони мають боятися появи дедалі більшої кількості приватних і домашніх шкіл, оскільки сотні дітей не навчають тому, чому хочуть навчати їх гуманісти, масони і представники “Нового Віку” в державних школах. Окремих дітей навчають навіть релігійним цінностям.

А це неприпустимо для тих, хто вірить у новий світовий порядок.

## Атака на власність

Право на приватну власність є лише одним із наріжних каменів свободи. Людина повинна мати свободу набувати власність і володіти нею, вона — пожива, необхідна для підтримання права людини на життя.

Бенджамін Дізраелі, прем'єр-міністр Великої Британії у 1874—1880 рр., доповідав, що таємні товариства хочуть знищити право на володіння приватною власністю, передусім землею. Він писав: “В Італії існує сила, про яку ми рідко згадуємо в цьому будинку (парламенту — М.С.)...

Я маю на увазі таємні товариства...

Це марно заперечувати, оскільки неможливо приховати, що більша частина Європи... не кажучи вже про інші країни, вкрита мережею таємних товариств...

Які ж їхні цілі?

Вони не хочуть конституційного уряду... Вони прагнуть змінити умови володіння землею, вигнати її

справжніх господарів і покласти край релігійним установам”<sup>88</sup>.

Дізраелі справедливо констатував, що саме релігійні установи стверджували: людина має право володіти приватною власністю. Саме церква вчить підтримувати це право, проповідуючи, що одна людина не має права красти в іншої. Заповідь “Не вкради” знаходимо і у Старому Завіті у книзі Исходу 20:15, і в Євангелії від Матвія 19:18 у Новому Завіті, що є фактичною заповіддю Ісуса Христа. Це означає, що жодна людина не має права привласнювати власність іншої.

Таємні товариства, на які посилається прем’єр-міністр Великої Британії, хочуть “змінити володіння землею”, тобто “власність на землю”, отже, знищити приватну власність. Оскільки церква стоїть на їхньому шляху, то саме її й треба знищити передусім.

Засновник ордену ілюмінатів А. Вейсгаупт писав: “Згубний вплив власності, який посилюється, було оголошено нездоланною перепоною на шляху до щастя будь-якої нації, основні закони якої створювалися для накопичення й захисту власності”<sup>89</sup>.

Ідеолог комуністів К. Маркс також вимагав знищення приватної власності.

А гуманісти вважають, що людина не має права на володіння власністю. У чотирнадцятому принципі Гуманістичного маніфесту II проголошено: “Гуманісти твердо переконані, що існуюче суспільство, налаштоване на отримання прибутків, виявилось неспроможним і що потрібні ґрунтовні зміни в методах, контролі та мотивах. Має бути встановлено порядок кооперативного усупільнення, щоб забезпечити рівний розподіл засобів існування”.

---

<sup>88</sup> *Эпперсон Ральф*. Невидимая рука. Взгляд на историю как на заговор. — К.: ООО «Издательство «Аратта», 2003. — С. 88.

<sup>89</sup> *Неста Х. Вебстер*. Всемирная революция. Заговор против цивилизации/Пер. с англ. Н.Н. Сенченко — К.: Серж, 2001. — С. 19.

“Порядок кооперативного усуспільнення” передбачає, що уряд відбирає у тих, хто має, і віддає тим, у кого є потреби. Саме цей принцип сповідував Маркс.

У США атака на приватну власність відбувається дуже тонко: ті, хто бере в ній участь, не заявляють про свою мету відкрито. Вони приховують свої цілі, прикриваючись іншими, але кінцевий результат буде таким самим: знищення права власності.

Найпотужнішою зброєю в цій боротьбі є урядове обкладання податком. За зростання податків можливості населення щодо придбання власності зменшуються.

Ще один ефективний засіб, який успішно використовують для руйнування приватної власності, — інфляція. Це той інструмент, який постійно “забирає” зростаючий відсоток від заробітку працюючих. Інфляція — збільшення кількості грошей в обігу внаслідок зростання рівня цін. Дефляція — зменшення грошової маси, що має своїм наслідком зниження цін. Інфляцією і дефляцією, фінансовим циклом керують ті, хто забезпечує контроль за грошовою масою — Федеральна резервна система США, яка з 1913 р. знаходиться в руках приватних банкірів. За допомогою фінансового циклу можна вилучити приватну власність в одних і передати її іншим. А фінансисти, що контролюють Федеральну резервну систему, визначають час інфляції чи дефляції й у такий спосіб отримують величезні прибутки.

Тому інфляцію можна використовувати як метод, що дає можливість забрати в окремих людей їхню власність, не повідомляючи їх про це. А банкіри, спроможні спричинити інфляцію, можуть і запобігти їй. Тобто Федеральна резервна система має здатність регулювати фінансові цикли (спричиняти інфляцію чи дефляцію) для знищення права людей на володіння власністю.

Оскільки еквівалентом грошової маси в Україні є долар, Федеральна резервна система може керувати фінансовими циклами і в нашій країні. То про яку незалежність України може йти мова?

Слід також зазначити, що переважна більшість не лише українців, а й американців не розуміють грабіжницької суті фінансових циклів.

Тому пограбування народів триває. І дане Богом людям невід'ємне право на приватну власність поступово знищується.

## Наступ на націоналізм

Згідно з Біблією падший Люцифер крім усього іншого, ще й “ослабив нації”. Концепція національних кордонів належить Богу-Творцю. В Біблії про це сказано у книзі “Діяння” 17:24, 26: “Бог, який створив світ і все, що в ньому... визначив межі їх існування”.

Отже, якщо творцем національних кордонів є сам Бог, ті, хто має намір скинути Творця, зацікавлені у знищенні націй світу. Саме це й відбувається. Професор Джон Робінсон, який розвінчував масонський орден ілюмінатів, писав, що всередині цього таємного товариства “...патріотизм і лояльність називають забобонами обмежених...”<sup>90</sup>.

Формуванню таких поглядів сприяв засновник товариства А. Вейсгаупт, який вірив у руйнування націй. “З появою націй і народів, — писав він, — світ перестав бути єдиною сім'єю... Націоналізм посів місце любові серед людей...”<sup>91</sup>

Вейсгаупт запропонував розв'язання цієї проблеми у такий спосіб: “Ослабте патріотизм, тоді люди навчаться знову пізнавати одне одного... і розширяться союзні зв'язки. Нації зникнуть з лиця землі”<sup>92</sup>.

---

<sup>90</sup> *Неста Х. Вебстер*. Всемирная революция. Заговор против цивилизации/Пер. с англ. Н.Н. Сенченко — С. 19.

<sup>91</sup> Там само. — С. 8.

<sup>92</sup> Там само. — С. 9.

Приблизно через 70 років комуністи приєдналися до тих, хто прагнув зруйнувати національні кордони. К. Маркс писав у Маніфесті Комуністичної партії: “Комуністам продовжують докоряти за прагнення знищити країни і нації”.

Гуманісти також віддали свій голос за знищення націоналізму. Дванадцятий принцип Гуманістичного маніфесту II проголошує: “Ми жалкуємо, що людство розділене на націоналістичній основі... найкращий вибір — це подолання обмеження національного суверенітету й рух до побудови світового суспільства, репрезентованого всіма частинами сім’ї людства. Таким чином, ми прагнемо до розвитку всесвітнього закону й всесвітнього порядку на основі транснаціонального федерального уряду”<sup>93</sup>.

Масон 33-го ступеня посвячення Менлі Холл стверджував, що поділяє турботу Маркса і Вейсгаупта і висловлює надію на те, що в недалекому майбутньому національні кордони зникнуть. Він зазначав: “Патріотизм — це підкреслення зарозумілості тих, хто є членом племені чи нації. Патріотизм, який тривалий час вважався диброчинністю, водночас є досить згубним явищем”<sup>94</sup>.

Деякі сучасні геополітики також висловлюються за усунення національних кордонів. Радник колишнього президента США Дж. Картера з національної безпеки Збігнев Бжезинський у книзі “Між двох віків” у розділі “Міжнародні плани” пише: “Цілком очевидно, що... вигадка про національну незалежність... більше несумісна з реальністю”.

Масон Холл повідомляє своїм читачам, що майбутнє держав-націй безрадісне. Наближається день, коли вони стануть уламками минулого: “Ми наближаємося до бла-

<sup>93</sup> HUMANIST MANIFESTOS I AND II, edited by Paul Kurtz.

<sup>94</sup> SECRET TEACHINGS OF ALL AGES, THE, by Manly P. Hall Published by The Philosophical Research Society, Inc. Los Angeles, in 1977. — P. 97.

городнішої ери, коли не буде націй; коли на всій земній кулі буде встановлено єдиний порядок, єдиний уряд, єдиний адміністративний корпус”<sup>95</sup>.

Отже, кінцева мета атаки на націоналізм — знищення національних кордонів, світ без кордонів, єдиний світовий уряд. Представники “Нового Віку” — гуманісти, комуністи, масони — хочуть мати єдиний світовий уряд. Вона впевнені, що досягнуть своєї мети, оскільки створюють умови, які переконують людей, що їм слід прийняти світовий уряд, коли вони його запропонують.

Сімейний союз, право володіти приватною власністю, національні кордони, право вірити в Бога-Творця — всі ці переконання будуть зруйновані, тому що світ має отримати світовий уряд, який підтримують змовники з таємних товариств і нових релігійних груп.

Ворога визначено. Його уособлення — церква, сім’я, націоналізм, патріотизм і право поклонятися Богу. Залишається тільки віра в Люцифера, бога нового світового порядку, “Нового Віку”. І вірять у нього комуністи, масони, ліберали, які прагнуть дати світові єдину релігію, що ґрунтується на вірі в людину, в силу її розуму.

Сьогодні люди вже можуть дізнатися, що новий світовий уряд і релігія, яка його підтримує, запропонують світу:

1. Знищення сім’ї. Діти виховуватимуться суспільством у державних закладах.
2. Знищення права на приватну власність — вона перейде до компетенції уряду.
3. Релігійні люди стануть об’єктами суворого депрограмування. А тих, хто не відмовиться від своїх переконань, кинуть у концентраційні табори або знищать, тому що сам акт поклоніння Богу стане злочином.

<sup>95</sup> SECRET TEACHINGS OF ALL AGES, THE, by Manly P. Hall Published by The Philosophical Research Society, Inc. Los Angeles, in 1977. — P. 105.

4. Перестануть існувати національні кордони. Замість міського, державного й національного урядів буде єдиний світовий уряд.

Тож залишилося відібрати тих, хто прийме світовий уряд і новий світовий порядок, який не за горами. Тільки переконані зможуть вижити.

## Сексуальна революція у США

Із дехристиянізацією США відбувалася й сексуальна революція, відгомін якої чути й сьогодні. Нещодавно газета “Нью-Йорк пост” розповіла, що серед учнів однієї з початкових шкіл Вашингтона, головним чином серед 10—11-річних дівчаток, популярна зовсім не дитяча гра. Вони нанизують на руки десятки різнокольорових гумових кілець, які називають “сексуальними браслетами”, — дюжину їх можна купити в магазинах дрібниць за долар. Юні леді придумали для кожного кольору кільця своє значення. Чорний — статеві зносини, синій — оральний секс, білий — поцілунок з представником тієї ж статі, зелений — секс на планері і т.д. Певні відтінки означають певні сексуальні позиції. І це лише початок. Далі — гра, що має назву “Snap!” (“Зірви!”). Якщо хлопчик зірве якийсь браслет, то залежно від кольору отримає від його власниці “купон” на здійснення відповідного сексуального акту. Це захоплення поширюється зі швидкістю епідемії — від однієї подружки до іншої, і ось уже вся школа заражена<sup>96</sup>.

Такі плоди культурної революції у ще не так давно пуританській країні США, де цнотливість дівчини, її скромність надзвичайно цінувалися суспільством.

Пік сексуальної революції у США і Західній Європі припав на 50—60-і роки. У 1953 р. вийшов у світ

<sup>96</sup> Секс — классное занятие // «Труд». — 2004. — 2 июля. — № 49 — С. 7.



порнографічний журнал “Плейбой”. Його видавець Х’ю Хефнер (іудей по матері) спочатку не мав надій на успіх у пуританській Америці. Однак невдовзі став одним із найбагатших у США, а його ім’я потрапило до списку найвпливовіших людей ХХ ст. Незабаром Америка була наводнена журналами і газетами такого типу. Сексуальну революцію підтримали майже всі найвпливовіші засоби масової інформації США і Європи. Американцям і європейцям нав’язувалася думка, що “свобода сексу” — це те головне, що потрібно сучасній людині, а ті, хто сповідує принципи християнської етики, — ретрогради, які не розуміють усіх радостей життя.

Порно- і секс-бізнес стали потужними галузями економіки Заходу. Крім будинків розпусти і сутенерських організацій, з’явилися тисячі секс-шопів, магазинів порнографії, секс-кінотеатрів. У середині 80-х років вартість порнопродукції в США становила 7 млрд доларів<sup>97</sup>.

Особливою сферою порнографії стала дитяча порнографія. До дитячого порнобізнесу в США щороку залучають 600 тис. дітей віком від 3 до 18 років, а загальна сума прибутків від нього — 2—3 млрд. доларів<sup>98</sup>.

“Усі найбільші порновидавництва і кіностудії очолюють євреї:

“Каденс Індустрі” і “Куртіс компанії” (Ш.Фейнберг) — порнографічні журнали й видання “Пентхаус”, “Пентхаус Леттерс”, “Герлс оф пентхаус”, “Форум”, “Генезіс”, “Сванк”, “Велвет”, “Варнаейншс” та ін.;

“Ампер корпорейшн” (Г.Фрідман) — порнографічні журнали й видання “Клаб”, “Інтернешнл клаб”, “Фокс мегезін”, “Леттерс”, “Лайв” та ін.;

<sup>97</sup> *Wildmon D.* The Case against pornography. Victor Books. — 1986. — P. 11.

<sup>98</sup> Там само. — С. 13.

“Варнер коммунікейшн” (С.Росе) — порнографічні журнали й видання: “Плейбой”, “Плейгерл”, “Плейбой спешл”, “Черрі”, “Оуч”.

Порнографічні ділки створили сотні порнографічних телеканалів, їх офіційними передплатниками стали понад 2 млн американців<sup>99</sup>.

Сексуальна революція звільнила західний світ від “християнських забобонів”, надала повну свободу для розпусти й содомітства. Після двох тисячоліть християнської етики сучасне населення США і Західної Європи у стосунках чоловіка і жінки повернулися до первісного стану з раннім статевим життям і зґвалтуваннями. Серед молоді зґвалтування — масове явище. Із 500 тис. жінок, яких щорічно ґвалтують у США, 75 % — дівчатка й дівчата до 21 року. З початку сексуальної революції і до 80-х років коефіцієнт зґвалтувань (кількість зґвалтувань на тисячу жінок) у США зріс у сім разів<sup>100</sup>.

Для молодих американців “статеве виховання” починається з перегляду порнофільмів, у яких “ролі виконують” накачані наркотиками й спеціальними препаратами “актори”. Дехто робить спроби повторити побачене на екрані. До 15—16 років багато юнаків і дівчат мають такий сексуальний досвід, що їх уже не задовольняють традиційні форми сексу, їх тягне до різних збочень. Багато з них до 20 років змінюють сексуальну орієнтацію — стають гомосексуалістами чи бісексуалами (які бажають займатися сексом з обома статями). Мільйони дівчат, щоб займатися сексом без проблем, стерилізуються і вже ніколи не матимуть дітей.

У 25—30 років багато чоловіків стають імпотентами і збоченцями, а значна частина жінок — мастурбантами,

---

<sup>99</sup> Платонов О. Терновый венец России. Тайна беззакония. Иудаизм и масонство против Христианской цивилизации. — М.: Родник, 1998. — С. 446.

<sup>100</sup> Там само. — С. 447.

які отримують сексуальне задоволення за допомогою штучних пристроїв, куплених у секс-шопах.

Західні психіатри розповідають про явище, яке вони називають “симптомом повії”. Суть його в тому, що частині жінок у країнах Заходу з дитинства прищеплюють думку, що вони можуть мати багато партнерів у сексі, постійно міняти чоловіків (так чинять, безумовно, не всі). Це призводить до притуплення статевих почуттів, і, наприклад, наркоманки для задоволення шукають щоразу гостріші сексуальні розваги. На чоловіків вони дивляться як справжні повії. Нормальне сімейне життя їм недоступне. Інтереси сім’ї, дітей, чоловіка відходять на задній план, на передньому плані — зацикленість на власних сексуальних переживаннях. Негаразди з пошуком ідеального партнера вони компенсують мастурбацією.

Проституція у США зростає. Багато дівчаток з 13—15 років через “свободу сексуального життя”, зведення статевого почуття до статевого акту втрачають здатність до справжньої насолоди глибиною і багатством стосунків чоловіка і жінки. Для них кохання майже не існує, замість нього — стандартні стереотипи, де панує цинізм і розчарування. Вони позбавлені можливості любити. Їхнє життя сіре й невиразне.

Логіка розвитку іудеофарисейської цивілізації звела високе почуття любові до примітивного механізму отримання сексуального задоволення. В сучасному західному світі жінку й жіноче тіло розглядають як об’єкт споживання і товар. Як визнають західні дослідники, в загальній шкалі споживацьких цінностей американського чоловіка володіння красивим жіночим тілом — на одному з перших місць поряд з володінням автомобілем, квартирою чи котеджем.

Перетворення високого почуття любові на примітивний і водночас збочений за нормою секс відображало закономірний перехід від християнської цивілізації до іу-

деофарисейської. Як справедливо зазначає засновник журналу “Плейбой” Х.Хефнер, “на початку 60-х років мій журнал перестав бути тільки виданням, він став способом життя, яким захоплювалися в усьому світі”<sup>101</sup>.

Одним із жахливих наслідків сексуальної революції стало поширення содомізму — тяжкого злочину перед природою людини. У 1948 р., за даними доповіді доктора Альфреда Кінсі (який сам був содомітом), 10 % американських чоловіків і жінок у віці 16—55 років були гомосексуалістами чи лесбійками, а 37 % чоловіків мали нахил до гомосексуалізму<sup>102</sup>. Сodomізм у християнський етиці розглядається як смертний гріх. Сodomітів прирікали на страшну смерть. У Німеччині XV—XVI ст., наприклад, лесбійок і гомосексуалістів віддавали на поживу звірам чи спалювали на вогнищі<sup>103</sup>.

Водночас із сексуальною революцією у США розгорнулася боротьба представників сексуальних меншин за свої права, яка дала перші плоди в 60-х роках. Американці завжди були негативно налаштовані проти гомосексуалістів<sup>104</sup>. У 1610 р. штат Вірджинія, який на той час був частиною Британської імперії, ухвалив перший в історії США закон, спрямований проти гомосексуалістів.

У XX ст. обставини почали змінюватися, і вже в 1924 р. було створено першу організацію, що захищала

<sup>101</sup> Платонов О. Терновый венец России. Тайна беззакония. Иудаизм и масонство против Христианской цивилизации. — М.: Родник, 1998. — С. 449.

<sup>102</sup> Kinsey report. — N. Y., 1948.

<sup>103</sup> 100 Jahre Schwubnenbewegung. — 1997. — S. 18, 20.

<sup>104</sup> Гомосексуалісти, педераста, «голубі». В біблійні часи для очищення раси належало забити дегенератів камінням. Але часи змінюються, і мораль «прогресує». В Америці «голубих» стали називати «гейз» — (веселі). Одного разу «гейз» влаштували у Вашингтоні парад, в якому взяли участь понад мільйон «осіб нестандартної сексуальної орієнтації». Схоже, Америка невдовзі стане “найвеселішою” країною.

права сексуальних меншин, а через 31 рік, в 1955 році, — першу організацію лесбіянок. У 1950 р. американський сенат ухвалив законодавчий акт, який рекомендував не брати на державну службу представників секс-меншин. Сенат постановив провести розслідування, з метою виявлення геїв і лесбіянок, що перебувають на державній службі, й звільнити їх. Через три роки президент США Дуайт Ейзенхауер прийняв рішення про звільнення з державної служби співробітників нетрадиційної орієнтації. В цей час у США побачив світ перший журнал для гомосексуалістів. У 1957 р. Союз громадянських прав постановив, що закони, спрямовані проти секс-меншин, є конституційними.

У 1961 р. вперше мером міста було обрано гомосексуаліста, а через рік у штаті Іллінойс скасовано законодавчий акт, згідно з яким статевий акт між двома чоловіками вважався карним злочином. У 1965 р. відбулася перша в історії демонстрація геїв і лесбіянок у Вашингтоні, а через два роки суд штату Нью-Джерсі ухвалив рішення, згідно з яким геям і лесбіянкам дозволялося працювати в магазинах. Ще через два роки в Нью-Йорку почала виходити газета для секс-меншин.

70-ті роки були революційними в історії США, які з кожним роком дедалі більше ставали “голубими”. Унітаріаристська церква дала можливість представникам секс-меншин обіймати посади в церковній ієрархії, а в Голлівуді було знято фільм про життя геїв. У 1971 р. Президентська комісія з реформи кримінального права рекомендувала штатам вилучити з карного законодавства положення, спрямовані проти гомосексуалістів, і вже через рік в американському телешоу з’явився позитивний герой гей.

У 1974 р. вперше в історії США неприхованого гомосексуаліста було обрано до вищого органу влади штату, а компанія AT&T стала здійснювати щодо секс-меншин політику рівних можливостей. Тоді ж ме-

дичні працівники Австралії і Нової Зеландії вилучили гомосексуалізм із списку психічних захворювань, в Нідерландах було скасовано дискримінаційні правила при вступі представників секс-меншин на військову службу.

У 1975 р. медична асоціація США рекомендувала органам влади визнати право сексуальних меншин на укладення одностатевих шлюбів, а через рік, під час президентської виборчої кампанії, політики заговорили про необхідність захисту прав секс-меншин.

Через два роки влада Сан-Франциско запроваджує до програми сексуального виховання школярів інформацію про секс-меншини і проводить перший у світовій історії кінофестиваль геїв і лесбіянок. Департамент США дозволяє гомосексуалістам обіймати будь-які посади, в тому числі й пов'язані з працею за кордоном. У 1978 р. художник із Каліфорнії Джилберт Бейкер створює прапор сексуальних меншин (Rainbow Flag).

80-ті роки починаються проведенням у Сан-Франциско перших спортивних ігор геїв і лесбіянок. Штат Вісконсін законодавчо закріплює захист громадянських прав сексуальних меншин.

У 1984 р. вже Європарламент прийняв резолюцію на захист прав геїв та лесбіянок, а в 1986 р. актор Вільям Харт, який зіграв роль гомосексуаліста у фільмі “Поцілунок жінки-павука”, отримав “Оскара”. Ще раніше Ванесса Редгрейв була удостоєна цієї нагороди за виконання ролі лесбіянки у фільмі “Бостонці”.

У 1988 р. Джорджтаунський університет після семирічних судових дебатів дав згоду на проживання представників сексуальних меншин у студентському містечку, і того ж року вперше в американській церкві вінчали одностатеву пару. А через рік одна з американських телекомпаній випустила фільм, в якому був епізод, що зображував двох чоловіків в ліжку, і змушена була заплатити штраф у 500 тис. доларів.

90-ті роки пройшли під знаком розширення свобод секс-меншин у США та в інших країнах. Так, у 1990 р. було скасовано положення, яке забороняло переселення до США представників сексуальних меншин як біженців. У 1992 р. вперше до парламенту від штату Массачусетс було обрано транссексуала. Це єдиний випадок в історії США.

У 1993 р. Міжнародну асоціацію гомосексуалістів і лесбійок було включено до числа організацій, акредитованих при ООН. Адміністрація США дозволила представникам секс-меншин служити у збройних силах. Того ж року в Росії президент Б. Єльцин скасував норму кримінального права, яка визначала гомосексуальні статеві акти як злочин. Аналогічне рішення було ухвалено в Китаї в 1992 р. Всесвітня організація охорони здоров'я (ВООЗ) вилучила гомосексуалізм зі списку захворювань.

У 1994 р. вперше представник секс-меншин став членом Верховного суду США. А через рік ООН внесла до переліку порушення основних прав людини порушення прав сексуальних меншин. У США секс-меншинам дозволено працювати із секретною інформацією.

У 1996 р. Європарламент ухвалив рішення, яким забороняються всі види дискримінації гомосексуалістів у всіх країнах Європейського союзу, а в США права одностатевих пар прирівнюються до прав, які мають звичайні сімейні пари.

У 2002 р. Європейський суд з прав людини висловився за реєстрацію шлюбів транссексуалів, а Американська академія педіатрії надрукувала доповідь, у якій схвалюються усиновлення чи удочеріння дітей сім'ями, в яких обидва партнери є представниками сексуальних меншин<sup>105</sup>.

---

<sup>105</sup> Как «голубела» Америка. Русский Вестник. — № 11. — 2003. — С. 19.

Ось так надзвичайно оперативно секс-меншини завоювали не лише Америку, Росію чи Китай, а й Європейський союз. Усе це має давні традиції іудеофарисейської цивілізації.

**Довідка.** Єврей Річард Вурмбранд свого часу свідчив, що під час навчання в університеті Маркс вступив до секти сатаністів і пройшов ритуал вищої містичної посвяти, під час якої тому, кого посвячували, відводилася роль пасивного педераста. Крім того, під час цього ритуалу кандидату продавали зачарований меч, який гарантував йому успіх. Платив він за нього грошима, а кров'ю, взятою у нього з вени, підписував угоду, згідно з якою його душа після смерті належатиме дияволу.

У вірші Маркса “Скрипаль” читаємо: “Пекельні випари піднімаються і наповнюють мій мозок, доки не збожеволію і моє серце не зміниться. Бачиш цей меч? Князь тьми продав його мені”<sup>106</sup>.

Будучи онуком двох рабинів і маючи вищий ступінь посвячення в сатаністи, Маркс вивів свою рабовласницьку формулу: “суспільне буття визначає суспільну свідомість”, що привело народи, захоплені іудеофарисейською цивілізацією, до темноти і рабства.

Істотну роль у пропаганді сексуальної революції відіграють мас-медіа. І першість тут, звісно, належить США, де створено Національну асоціацію журналістів нетрадиційної орієнтації. Ось що сказав колегам про прийом на честь десятої річниці цієї асоціації кореспондент газети “Таймс” Річард Берк: “Три чверті людей, які вирішують, що поставити на першу шпальту нашої газети, виявилися гомосексуалістами”<sup>107</sup>.

Хто ж керує засобами масової інформації у США? Американець Девід Дюк з цього приводу зазначає: “Мо-

<sup>106</sup> Данилов В. Арийская империя. Гибель и возрождение. Кн. 1. — С. 322.

<sup>107</sup> Gay Times. Washington Times. Juli 28. — 2001. — P. 2.



гутність єврейських засобів масової інформації така велика, що неможливо перебільшити її. Це не просто питання могутності, диспропорційного процентного відношення щодо всього населення, могутність їхня вражаюча.

Якщо ви живете у великому місті, то більш імовірно, що провідна щоденна газета тут буде належати євреям чи вони редагуватимуть її. Як і національний журнал новин, який ви можете купити в газетному кіоску. Скоріш за все євреї володітимуть також і мережею кабельного чи звичайного телебачення, яке ви дивитесь, а якщо ні — переважатимуть в адміністративних відділах і у відділах, де приймаються рішення. Продюсером, режисером чи сценаристом фільму, який ви дивитесь у кіно-театрі чи по телевізору імовірно буде єврей, а часто і всі троє євреї...”<sup>108</sup>.

До цього важко щось додати. Можна лише констатувати, що аналогічна ситуація склалася і в інформаційному просторі України, де майже всі канали телебачення захоплені євреями. Або згадати недавній інцидент з кабельним телебаченням “Воля”, власником якого є також єврей. І той шалений тиск на генпрокуратуру, уряд і президентську адміністрацію, який чинив американський посол, відстоюючи “Волю”, прикриваючись байкою про інвестиції...

Однак повернімося до США. Весь світ знає про сексуальні походеньки колишнього президента США, саксофоніста, члена ордену “Череп і кістки” Білла Клінтона. Він одним із перших зателефонував найвідомішій лесбійській парі Америки, актрисам Енні Хеч і Еллен Дегенерс, коли вони розірвали стосунки, і висловив їм своє співчуття. А його дружина Хілларі Клінтон перша з дружин президентів США взяла участь у параді геїв у Нью-Йорку.

---

<sup>108</sup> Девід Дюк. Еврейский вопрос глазами американца. Мое исследование. — М.: Свобода слова, 2001. — С. 151.

“Через дев’ять місяців після участі в параді геїв місіс Клінтон відмовилася пройти Нью-Йорком у день святого Патріка, — пише Б’юкенен, — що вважалося обов’язком для всіх без винятку політиків, які перебували в цей день у місті... Той факт, що сенатор Клінтон підтримує гомосексуалістів, навіть вступає через них у конфлікт з ірландськими католиками, свідчить про реальний стан справ у Демократичній партії і про розклад сил у війні культур”<sup>109</sup>.

Хто ж має рацію? Що таке гомосексуальність — аморальна розпуста чи цілком моральний і законний спосіб життя? На це питання відповідає доктор Чарльз Сокарідес, автор багатьох книг, лауреат премії Асоціації психоаналітиків Британського товариства охорони здоров’я, який вивчав гомосексуальність упродовж сорока років. Третина його пацієнтів, пройшовши курс лікування, повернулася до нормального життя, одружилася й народила дітей. Сокарідес розкриває, яким чином культурна революція перетворила патологію на норму життя. Він пише: “Активісти не стали розмінюватися на дрібниці. Вони почали обробку світових — не національних! — учених у галузі психології і зуміли нейтралізувати їх цілковитим переосмисленням терміна “гомосексуальність”. У 1972—1973 рр. вони ініціювали перевибори керівних органів Американської психіатричної асоціації і за допомогою маневрів та інтриг буквально за ніч “зцілили” гомосексуальність як явище. Асоціація за їхнім намовлянням заявила, що потяг до осіб однієї статі не є протиприродним. Це лише індивідуальна особливість — така ж нейтральна, як, скажімо, ліворукість. Тих, хто не погодився з цим політичним переосмисленням, невдовзі змусили замовкнути, вдавшись до адміністративних заходів. Наші лекції відмінялися без попереджень, наші дослідження і статті без пояснення не друкували-

<sup>109</sup> Патрик Дж. Б’юкенен. Смерть Запада. — С. 72, 72.

ся в наукових журналах. А в суспільстві тим часом відбувалися куди серйозніші речі.

Теле- і кінопродюсери розпочали знімати фільми, які пропагували гомосексуалізм як норму життя. “Голубий” журнал повчав Голлівуд, що і як слід знімати. Видавці перестали брати рукописи, в яких був хоча б натяк на заперечення гомосексуальної революції. Геї і лесбійки керували сексуальним вихованням у школах, укорінювалися в деканатах та університетських радах. Законодавчі збори штатів скасовували закони, що проголошували содомію злочином”<sup>110</sup>.

Багато людей в Україні вважають, що рух за права гомосексуалістів є прообразом руху третього тисячоліття за громадянські права. Але вони глибоко помиляються, тому що не беруть до уваги істотну особливість: у боротьбі за громадянські права слід спиратися на Біблію, закони природи і етики.

У “Листі з бірмінгемської в’язниці” Мартін Лютер Кінг писав: “Справедливий закон — той, що придуманий людьми і відповідає етичному чи Божому закону. А несправедливий закон — той, що суперечить закону етичному. Якщо скористатися термінологією Фоми Аквінського, несправедливий закон — це закон, не закорінений у вічному й природному законі”<sup>111</sup>. Сучасні закони про гомосексуальність не відповідають “Божому закону”, вони “не закорінені у вічному й природному законі”. За визначенням доктора Кінга, ці закони несправедливі й суперечать етиці. Християни ніколи не приймуть їх, оскільки вони не слугуватимуть об’єднанню суспільства.

Єдиний спосіб, за допомогою якого рух за права гомосексуалістів може змусити суспільство прийняти гомо-

---

<sup>110</sup> *Charles Socarides*. How America Went Gay. America. November 18. — 1995. — P. 20.

<sup>111</sup> *Martin Luther King, Jr.*, «Letter from a Birmingham Jail». April 16. — 1963.

сексуальність як норму життя, — попередня дехристиянізація цього суспільства. І не можна не визнати, що багато вже на цьому шляху зроблено.

## Пропаганда насильства

Представники культурної революції, прагнучи зруйнувати суспільство, крім сексуальної революції вдаються до інших методів і прийомів. Одним із таких диявольських методів є впровадження насильства у свідомість людей засобами масової інформації і кіноіндустрії.

Як уже зазначалося, культурна революція у США та Західній Європі почалася значно раніше, ніж в Україні. Тому простежимо, яких “успіхів” досягли її адепти в Америці і в країнах “розвиненої демократії”.

Насильство — одна із найзлободенніших проблем сучасної Америки. Число злочинів в останні сорок років зросло майже втричі. Приблизно 2 млн американців перебувають у тюрмах, 4,5 млн. відпущено на поруки чи під заставу. В 1980 р. у США налічувалося лише 500 тис. в’язнів<sup>112</sup>. У 1999 р. правоохоронні органи США здійснили 14 млн арештів, у тому числі за злочини із застосуванням насильства — 644770; 17 % заарештованих — підлітки, які не досягли 18 років, ще 28 % — юнаки віком 18—24 роки. Триста з кожних 100 тис. підлітків віком від 10 до 17 років заарештовувалися за вбивства, зґвалтування, розбій тощо<sup>113</sup>.

Тривалий час причини насильства вбачали у бідності, наркотиках, алкоголі, послабленому контролі за зброєю чи в недоліках системи освіти і сімейного виховання. Проте вже в 60-х роках постало питання: чи не є масова

---

<sup>112</sup> *William J. Bennet. Index of Leading Cultural Indicators. New York. Broadway Boob. — 2000. — P. 27.*

культура, передусім продукція Голлівуду, джерелом, яке стимулює зростання злочинності.

Цю точку зору поділяє і політичний істеблїшмент. Такого постійного тиску з боку конгресменів, як в останні десять років, Голлівуд не зазнавав уже давно. На питаннях про роль сексу і насильства в кіно, послїдовній критиці кіноїндустрії зробили собі ім'я такі відомі політики, як Джо Ліберман, Боб Доул, Джон Маккейн, Вільям Беннет, Сем Броунбек. Їхні позиції щодо проблем абортів, суспільної безпеки і оподаткування викликають інтерес, але широку публіку конгресмени більше вразили, критикуючи Голлівуд за пропаганду насильства й розтління молоді.

Розмову про збитки, заподіяні моральному здоров'ю молоді так званою масовою культурою, підхопили й досить ліберальні політичні лідери, особливо після трагедій в американських школах, коли діти розстрілювали своїх друзів і учителів із зброї, знайденої вдома. Послідовно борючись з індустрією розваг і президент Б. Клінтон. Він запровадив досить жорстку систему рейтингів на телебаченні та обмеження на демонстрацію відвертих сцен сексу й насильства.

Навесні 1999 р. після трагічного інциденту в одній із шкіл в Колумбії Клінтон доручив Федеральній торговій комісії (ФТК) і Міністерству юстиції провести дослідження, щоб з'ясувати, чи пропонує індустрія розваг продукцію, що містить елементи насильства. Перш ніж приступити до виконання завдання, глава ФТК Роберт Пітофскі зробив заяву, в якій стверджував, що він упевнений у провіні індустрії розваг і що, “знижуючи сприйняття молоддю наслідків насильства, роблячи насильство звичним, буденним і показуючи його ефективність”, представники індустрії розваг збільшують імовірність скоєння злочинів у повсякденному житті. Визнаю-

---

<sup>113</sup> Federal Bureau of Investigation (Annual). Crime in the United States. U.S. Department of Justice. Wash. — 1999.

чи, що фільми, відеогра й пісенна лірика не єдині чинники створення культу насильства серед молоді, керівник ФТК у своїй доповіді стверджував, що “багато досліджень указують на зв’язок між змістом розважальної продукції і поведінкою людей”<sup>114</sup>. Доповідь ФТК викликала значний резонанс у мас-медіа, а керівник сенатського комітету з торгівлі Джон Маккейн пообіцяв запросити на сенатські слухання глав найбільших кіностудій Америки. На перше слухання вони не з’явилися, а на другому пообіцяли виправити ситуацію протягом шести місяців. У подальшому цю тему ефективно експлуатував Джо Ліберман під час президентської кампанії 2000 р., підготувавши законопроект про відповідальний маркетинг, в якому передбачалося, що ФТК матиме спеціальні повноваження карати компанії, якщо вони продаватимуть продукцію з елементами насильства. Проте цей законопроект не дістав підтримки в Конгресі.

Оскільки зміст кінопродукції захищений Першою поправкою до Конституції США, основні дебати відбувалися навколо прийнятої в кіноіндустрії системи класифікації продукції, чи системи рейтингу. За зміст кінопродукції у США фактично відповідають сім осіб — членів Кваліфікаційної ради кіноасоціації Америки (Notion Picture Association of America — МРАА). Члени ради переглядають усі кінокартини, що виходять на екрани США, і присвоюють їм рейтинг залежно від наявності у фільмах шкідливих з точки зору моралі елементів. Рейтинговій системі МРАА понад 33 роки, і за цей час вона майже не змінювалася. Згідно з нею всі фільми поділяють на п’ять категорій.

1. Категорія G (General Audiences) — фільм розрахований на широку аудиторію без вікових обмежень. Переважно це фільми для дітей чи документальні кінострічки.

---

<sup>114</sup> *Pitofsky R.* The Influence of Violent Entertainment Material on Kids: What is to be Done? — «Hollywood Reporter». — 1999.

2. Категорія PG (Parental Guidance Suggested) — у фільмі є окремі елементи, які, на думку батьків, не слід бачити дітям: секс, насильство, оголені тіла чи вживання наркотиків. Проте відвертість у їхньому показі відповідає загальноприйнятим нормам і цілком допустима для більшості неповнолітніх.

3. Категорія PG-13 (Parents Strongly Gaudioned) — фільми, що незначною мірою різняться від попередньої категорії, але ступінь відвертості в показі згадуваних елементів вищий, і дітям до 13 років дивитися їх не рекомендують. Однак якщо підліток захоче подивитися цей фільм, він може купити квиток і піти на нього без супроводу дорослого.

4. Категорія R (Restricted) — дітям до 17 років без дорослих вхід на ці фільми заборонено. Це означає, що у фільмі є відверті сексуальні сцени, сцени насильства і лихослів'я. Саме ця категорія фільмів спричинила дебати на сенатських слуханнях. Присвоєння рейтингу R означає автоматичне зниження касових зборів, тому продюсери всіляко намагаються уникнути цієї “чорної мітки” кінобізнесу.

5. Категорія NC-17 (No Children under 17 Admitted). Запроваджена не так давно — після виходу на екрани надто відвертих європейських фільмів. Американським фільмам надзвичайно рідко присвоюють цю категорію. Вони не розраховані на широкий прокат і великі збори. Їх переважно демонструють у “арт-хаусних” кінотеатрах Нью-Йорка і Лос-Анджелеса. Фактично NC-17 замінив рейтинг X, який присвоювали фільмам, які МРАА не змогла оцінити, відверто порнографічним чи фільмам з домінуванням сцен екранного насильства.

Незважаючи на те, що всі правила для визначення категорій чітко виписані, критерії, якими керується рада, не завжди очевидні.

В історії кіноіндустрії США переломними були 60-ті роки, коли контркультура і сексуальна революція досяг-

ли апогею. Саме в той час з'явилися фільми, які відкрили сучасну еру в показі насильства: “Бонні і Клайд” Артура Пенна і “Дика банда” Сема Пекінпа.

У фільмах Пекінпа було вже все, за що критикують сьогоденній Голлівуд: і зрешечена кулями дитина у фільмі “Залізний хрест”, і звіряче задушення дівчини у “Солом’яних собаках”. В останньому фільмі глядач міг спостерігати серію вбивств: за допомогою дротини, коцери, величезного капкана, не кажучи вже про такі знаряддя вбивства, як ніж чи рушниця. “Дика банда” закінчується кривавими розборками, конкурувати з якими за часом зможе рідкісний сучасний фільм. Постановник фільму Пекінпа, коментуючи натуралістичні сцени садистського насильства, вигукнув: “Так, я показую насильство! Наші попередники зображували його романтично — це помилка і прояви боягузства. Я тикаю своїх героїв носом у багнюку”. І, вступаючи в дискусію з патріархом Голлівуда Джоном Фордом (нині вже покійним), саркастично зауважив: “Там, де ви витрачаєте півгодини на вбивство, я миттєво перерізаю дванадцять горлянок крупним планом...”.

Важко полемізувати з такими постановниками. Можливо, вони керуються якимись чесними, розвінчувальними намірами. Але чому не думають про підростаюче покоління і свою моральну відповідальність перед ним? Невже вони не помічають, що відбувається ланцюгова реакція: що сильніший розгул злочинності й насильства, то далі йдуть кінематографісти в його показі. Не можна не погодитися з французьким кінокритиком Рене Кінсоном, який писав про фільм, поставлений С. Пекінпа: “Успіх “Солом’яних собак” підтверджує: чутливість глядачів настільки притупилася, що для того, аби їх розворушити, потрібно дедалі більше крові й насильства”<sup>115</sup>.

<sup>115</sup> Жуков Ю. Алекс и другие. Полемические заметки о мире насилия. — М.: Политиздат, 1974. — С. 13 — 15.



До чого ж призвела пропаганда насильства на екранах кінотеатрів і телевізорів? Наведу деякі факти.

У Лос-Анджелесі створено... конфедерацію дитячих банд. У ній — майже тисяча підлітків. Вони мають свою форму: шкіряні куртки, кристалі капелюхи. Місто поділено на зони дії банд, що входять до конфедерації; підлітки крадуть автомобілі, здійснюють збройні напади на перехожих, пограбування квартир...

Слід зауважити, що дитяча злочинність не є особливістю США. Аналогічні явища можна спостерігати і в інших країнах, охоплених культурною революцією іудео-фарисейської (демонічної) цивілізації. Так, гамбурзький журнал “Шпігель” ще в 1973 р. писав: “Скрізь у ФРН можна чути скарги на те, що “злочинність серед підлітків і молоді загрозливо зростає”. Сьогодні на території всієї країни від Мюнхена до Кіля поліція констатує: “Наші підопічні стають усе молодшими”. 67 % злочинів, пов’язаних із вживанням наркотиків у Німеччині, скоюють малолітні злочинці.

Число щорічних злочинів у Німеччині, Великій Британії, Японії становить понад два мільйони.

І так далі, і так далі...

Такі факти. Тож немає нічого дивного в тому, що колишній американський сенатор Джозеф Тайдінг від штату Меріленд виступив з такою драматичною заявою: “Загнивання міста — серйозніша проблема, ніж думає більшість населення. Пересічний громадянин не усвідомлює ступеня розпаду сім’ї, не знає, в якому поганому стані школи, як погано допомагає система соціального забезпечення гуртуванню сім’ї, наскільки поганий транспорт. Ракова хвороба роз’їла місто значно більше, ніж зазвичай думають”.

Рідко, надзвичайно рідко правлячі кола західних держав розкривають істинні причини цієї “ракової хвороби”. Відомий американський історик Артур Шлезінгер, колишній помічник президента Дж. Кеннеді, заявив на

сторінках журналу “Саттердей рев’ю”: “Одна з причин такої колосальної терпимості в сучасній Америці до насильства, безумовно, полягає в тому, що наша країна впродовж життя цілого покоління перебуває у стані війни. Це призводить до знецінення людського життя і привчає людей до вбивства... Коли насильство узаконюється в ім’я справи, в якій народ не бачить моральної цілі, це не може не заохочувати окремих індивідів до застосування насильства в ім’я того, що, з їхньої маніакальної точки зору, може бути виправдане.

Інша причина виникнення атмосфери насильства у США, без сумніву, смакування, насильства у засобах масової інформації, передусім на телебаченні і в кіно. Слід зазначити, що засоби масової інформації не створюють насильства, але підтримують агресивні, руйнівні імпульси.

Останніми роками кіно й телебачення створили порнографію насильства, яка розбещує набагато сильніше, ніж еротична порнографія. Найпотужнішим є вплив телебачення. Діти електронного віку сидять, загінотизовані вбивствами, стріляниною, різаниною, катуваннями, п’яними бійками, які змінюють одне одного на невеличкому екрані. Тепер вони стали “натуральними” і за кольором. Теленасильство не лише впливає на емоції та поведінку — воно, затемнює сприйняття реальності”.

Справедливі слова! Але А. Шлезінгер не згадує про третій і, можливо, найважливіший чинник “ракової хвороби міст”. Я маю на увазі невтомну гонитву за долларом, яка є основою американського життя. Саме ця пристрасть, яку рекламує й неукраїнське телебачення в інформаційному просторі України, призводить до скоєння майже всіх злочинів, більше того — до зрощування світу бізнесу із злочинним світом. Приклад — американська мафія.

Проте знову виникає питання, хто “викидає” всю цю мерзоту на екрани кінотеатрів і телевізорів?

Я вже писав про те, хто в Америці володіє засобами масової інформації. А хто пише сценарії фільмів і продукує їх? Надамо знову слово Д. Дюку: “...Я дізнався, що євреї домінували в Голлівуді протягом багатьох років... Через багато років я прочитав єврейські публікації, в яких євреї вихвалялися своїм переважаючим впливом в американських засобах масової інформації. Я також прочитав книгу “Їхня власна імперія” Ніла Габлера, в якій він детально описує, як євреї проковтнули кіноіндустрію.

Бен Стайн, єврейський сценарист (син Герберта Стайна, радника з економіки президента Річарда Ніксона), написав книгу “Вид з бульвару Сансет”. У ній він цілком щиро говорить про те, що більшість авторів, які пишуть для телебачення, і керівні адміністративні працівники — євреї і що вони непохитно протистоять християнським цінностям і консерватизму традиційної Америки маленьких міст. У 1997 р. він написав статтю для журналу “Так! На лінії” під назвою “Чи керують євреї засобами масової інформації”, яка мала підзаголовок: “Ви тримаєте парі, що вони керують — і що з того?”<sup>116</sup>.

У багатьох випадках американські ЗМІ не тільки замовчують чи накладають табу на поширення інформації, якщо це їм не вигідно, а й фальсифікують її. Наведу один приклад із недавнього минулого. У 2000 р. в Москві було розкрито злочинну мережу дитячої порнографії, члени якої (мережі) продавали відеофільми, компакт-диски і цифрові відеодиски багатим покупцям багатьох країн через мережу Інтернет. В Італії поліція обшукала 600 будинків багатих італійців і знайшла стрічки та диски з порнографією, закупленою в Москві. В той самий час у Москві було заарештовано трьох євреїв, які мали цей гидотний бізнес.

---

<sup>116</sup> Девід Дюк. Еврейский вопрос глазами американца. Мое исследование. — С. 149, 150.

Ось що прозвучало в Рейтер-новинах в Італії 27 вересня. Цитую: “Поліція в середу заявила, що заарештовано вісім італійців за підозрою в належності до мережі дитячої порнографії. Ця банда торгувала через Інтернет відеоматеріалами, в тому числі й фільмами про російських дітей, замучених до смерті. Поліція, розслідуючи злочини в мережі Інтернет, повідомила репортерам, що їх 19-місячні дослідження дають достатньо підстав, щоб розпочати розслідування в справі 1700 осіб, яких підозрюють у купівлі через Інтернет зазначених відеоматеріалів. Було повідомлено, що три особи здійснювали операції в Москві — викрадали дітей із дитячих будинків, парків, цирків і знімали на плівку статеві акти з ними. Поліція заявила, що було вилучено 3000 відеокaset, CD і цифрових дисків з дитячою порнографією, серед яких — сексуальне насильство і катування кількомісячної дитини. Пакети з “відеопродукцією” затримали на італійському кордоні, коли вони прибули поштою, в процесі сортування. Відеозаписи передавалися адресатам поліцейськими, одягненими у форму працівників пошти. Факти передання документувалися прихованими камерами”.

“Три особи здійснювали операції в Москві” — три члени єврейської організованої банди. І тому, що вони євреї, ви не почувте в новинах на американському телебаченні про цей злочин і не зможете прочитати про це в американській пресі. Насправді це диво, що хоч якась інформація про ці єврейські операції могла бути надрукована. Деякі сміливі італійські журналісти, справжні італійці, взяли на себе мужність показати на телебаченні кілька жахливих прикладів з єврейського відео в той день, коли було захоплено плівки. У новинах, які дивилися 11 млн. італійців, репортери показали уривок з відео, де російську дитину гвалтували, катували, а відтак убили. Бачили ви на екрані чи прочитали хоча б слово про це у Сполучених Штатах Америки? Сумніваюсь.

Відразу після цього виступу в італійському ефірі у четвер директор єврейських телевізійних новин, куратором яких є уряд, Gad Lerner вибачився в ефірі і запевнив, що матеріал було показано без його дозволу і що виконавець, який прийняв рішення про показ фільму, змушений був піти у відставку. Але зерна було кинуте... І після цього навіть агентство Associated Press змушене було повідомити про цю справу.

Ось це повідомлення агентства Associated Press 29 вересня, через два дні після рейду поліції і через день після передачі на італійському телебаченні: “Поліція повідомила, що вона розкрила інтернаціональну злочинну мережу дитячої порнографії, заарештовано 8 італійців і 3 росіян, затримано тисячі відео- і фотографій. Злочинна мережа розповсюджувала каталоги через Інтернет, зв’язуючись з клієнтами у Сполучених Штатах, Німеччині, Італії. Каталоги включали фільми, в яких дітей катували і вбивали... Слідчі повідомили, що порнографічна мережа знімала й розповсюджувала фільми про гвалтування навіть дворічних дітей. Деяких дітей було викрадено з дитячих будинків, інших — з сімей. У каталозі зазначено ціну — 20 000 дол. за фільми про вбивство дітей, за фільми про секс з дітьми — приблизно половина цієї суми”.

Все це розповів доктор Вільям Пірс у передачі “За це доведеться відповідати” на радіостанції “Голос американських дисидентів” 7 жовтня 2000 р. “Двадцять тисяч доларів, — продовжував Пірс, — за фільм про маленьку російську дівчинку з блакитними оченятами, яку гвалтували до смерті; 1700 покупців таких фільмів. Так, я думаю, що єврейські режисери в Москві повинні бути дуже багатими!!! І ви нічого не чули про це до мого репортажу сьогодні?! Могли б ви уявити, що було б, якби російський гангстер замість єврейського викрадав і гвалтував єврейських дівчаток у Москві, знімав на плівку вбивства і продавав би копії фільмів багатим ненормаль-

ним білим — неєвреям. Була б злива повідомлень у всіх програмах новин у Штатах; Білл Клінтон і Мадлен Олбрайт виступили б по телебаченню і суворо попередили б російський уряд, що він мусить зробити все, щоб піймати усіх причетних до цього неєвреїв і захистити від них євреїв. Євреї оплакували б “холокост” і вимагали б репарацій від російського уряду”.

Як бачимо, у кого в руках засоби масової інформації, той і формує суспільну думку. Це і є хвалена американська демократія і свобода слова. Проте повернімося до проблеми насильства.

США експортують страх і в інші країни світу. Чого варта хоча б “справа Достала” в Австрії — дивного вбивці, який скоював свої криваві злочини, наслідуючи традиції американських фільмів. Ось як переповів цю історію швейцарський журнал “Швайцер іллюстрірте”, що видається в Цюріху: “Чиновники кримінальної поліції Австрії, Швейцарії і Німеччини все ще губляться в здогадах з приводу гучної “справи Достала”. П’ятеро вбитих, четверо поранених, тисячі питань і версій — такий підсумок цього найбільшого полювання на людей за всю повоєнну історію Австрії”. Щоденник кошмарів дописано до кінця. Але, мабуть, ми ніколи так і не дізнаємося всієї правди про цю кримінальну справу, тому що ті, хто міг би пролити світло на злочин, мертві. Відкриємо щоденник.

**Середа, 13 червня.** Небо на сході вже трохи рожевіє, але міста і села ще сплять. По шосе у напрямку Відень — Нейштадт рухається бензовоз. О 3 годині 26 хвилин він в’їжджає на міст, що на 10-му кілометрі.

У цю мить передранкову тишу розриває оглушливий вибух. Пил і хмари диму над розбитим бетонним покриттям, грудки свіжої землі...

Отже, яма на шосе, тріски, уламки заліза і шматки, походження яких поки що невідоме. Невдовзі поліцейські роблять страшне відкриття: це фрагменти люд-

ського тіла, клапті шкіри і скалки кісток. Для медичних експертів кримінальної поліції розпочинається копітка робота: вони роблять спробу скласти з окремих частин тіло загиблого. Спочатку здається, що це неможливо. Імовірно, йдеться про добре підготовлене вбивство.

**Четвер, 14 червня.** Газети повідомляють про пригоду. Що це: драма агента, який провалився, нещасний випадок чи помста гангстерів?

І лише одинока жінка в одній із віденських квартир, переглянувши ранкові газети, починає здогадуватися про те, що насправді сталося. Мати 26-річного службовця Ріхарда Дворака ще два дні тому заявила в поліцію про зникнення сина.

“У нього в кишені було 25 тисяч шилінгів, він збирався заплатити за ферму, яку вирішив придбати. А наступного дня повинен був вилетіти до Токіо, щоб взяти участь у змаганнях з боротьби карате”, — сказала пані Дворак комісару поліції.

Того ж ранку вона поїхала до товариша свого сина Ернста Досталю, 23-річного інженера, з надією, що він знає місце перебування Ріхарда. Інженер нічого конкретного не сказав.

О 16 годині пані Дворак знову вирішила звернутися до поліції. Вона розповіла чиновникам про “хобі” сина — карате, колекціонування зброї і вибухівки. Назвала й Досталю, найкращого товариша її сина, в якого було таке ж “хобі”. Саме в нього Дворак мав купити ферму.

Через кілька годин було встановлено: жертва на шосе — Ріхард Дворак.

**Субота, 16 червня.** Поліція зібрала дані про Ернста Досталю. На одностайну думку сусідів і знайомих, — це спокійний, доброзичливий і замкнутий чоловік, який проживає в домі сам, без батьків. У його батька, генерального представника однієї із швейцарських фірм, непогана репутація. Відомо, що він людина з достатком,

автор кількох книг — пригодницьких повістей, детективних романів.

А його син Ернст?

“Батьки в ньому душі не чули, — кажуть сусіди. — Батько готовий був дати гроші на будь-яку його примху. Машина, ферма...”.

Поліцейський чиновник веде розмову з Досталем-молодшим. “Так, — підтверджує він, — Дворак збирався купити в мене ферму. Але потім передумав, бо йому потрібні були гроші на поїздку до Японії. Коли я бачив його востаннє? 12 червня він був у мене, потім пішов на пікнік в містечко під Віднем. Я також спершу хотів поїхати, але залишився вдома”.

Минали дні, а слідство не просувалося ані на крок. Коли Ернста Достала повторно кликали до поліцейського управління для дачі показань, ніхто не мав сумніву, що це — непотрібна формальність.

**П'ятниця, 22 червня.** Рівно о 8 годині 30 хвилин Досталь з'явився в управлінні. Він знову розповідає про те, як вони зустрілися з Двораком того дня, а потім розійшлися.

Після перерви слідчий помічає деяку невпевненість у показаннях Достала. Двоє чиновників виходять з кімнати, щоб непомітно проконсультуватися, а двоє інших продовжують ставити йому запитання.

Несподівано Досталь схоплюється і вихоплює пістолет. Лунають постріли. Обидва чиновники тяжко поранені. Коли Досталь різко розчиняє двері, шлях йому заступає третій поліцейський. Знову постріли — і ще одна жертва, стікаючи кров'ю, падає на підлогу.

Злочинець вибігає в коридор, відтак у двір і кидається до воріт. Але в управлінні вже прозвучав сигнал тривоги, й ворота зачинено. Досталь повертається назад, і знову на його шляху поліцейський чиновник. Досталь стріляє в упор.

Злочинець повертається у приміщення, піднімається на другий поверх, відчиняє вікно, яке виходить у провулок,



і стрибає на стоянку службових автомобілів. Він піднімає вгору пістолет, який в останню хвилину встиг витягти з кобури пораненого поліцейського, і зупиняє навчальний автомобіль: “Стій! Поліція! Вилізьте, мені потрібна машина!”. Водій і учень підкоряються наказу, і Досталь на граничній швидкості мчить геть. Знайшовши “духовну рівновагу”, він купує у крамниці зброї новий пістолет і патрони і з цього моменту наче скрізь землю провалюється.

Приблизно в той самий час у домі Досталів лунає телефонний дзвінок. До апарату підходить батько. Коли він кладе слухавку на важіль, обличчя його блідне. Він швидко засовує до кишені пачку банкнот, паспорт і виходить з будинку.

**Неділя, 24 червня.** О 10 годині 15 хвилин Віктор і Йоганна Штайгери з’являються у своєму будиночку-бунгало в Грос-Енцесдорфі на східній околиці Відня. Сорокап’ятирічний Віктор відчиняє двері... і бачить у кімнаті незнайомого чоловіка, який наставив на нього пістолет і вистрелив. Йоганна пробує втекти, але друга куля наздоганяє її. Злочинець кидається на вулицю, сідає в авто Штайгерів і зникає в невідомому напрямку.

Радіо і газети попереджають населення про небезпеку. Поліція пропонує громадянам міцніше зачиняти входні двері. Всі виїзди з Відня і його околиць заблоковано.

У неділю ввечері вдається напасти на слід убивці. У мисливському господарстві під Вайдлінгом Досталь викрадає зброю, боеприпаси і автомобіль. Перед прибуттям поліції злочинцю вдається зникнути.

**Понеділок, 25 червня.** Досталь стає справжнім “привидом”. Щоразу він зникає з-під самого носа поліції. Стає відомо про втечу його батька. Ще одна загадка.

**Вівторок, 26 червня.** В одній із віденських газет з’являється оголошення: “1929, у понеділок я марно чекав тебе під годинником, спробую дочекатися тебе ще у середу і четвер близько 22 години. Мене можеш застати за телефоном 02774/326”.

Дивне оголошення. Лише один-єдиний читач здогадується, що тут щось не так. Рано-вранці він ділиться своїми підозрами з поліцією. Чиновники також помічають дещо незвичне. Передусім — цифра 1929. Це рік народження Достала.

Дзвінок за вказаним телефоном не дає жодних результатів, ніхто не бере слухавку. Коли вдається розшукати власника телефону, з'ясовується, що він уже давно не був у себе вдома — на віллі, неподалік того місця, де проживать Достали.

Вранці поліція оточує віллу. Рвуться гранати із слезогінним газом. Озброєні до зубів поліцейські штурмують будинок, але... він порожній.

Незабаром з'являються нові сліди. До поліції звертається сім'я, що має віллу неподалік тієї, яку штурмували. “Тепер ми не живемо в цьому будинку, — говорить глава сім'ї, — і злочинець міг проникнути в нього. Звідти добре проглядаються всі околиці...”.

Через півгодини навколо будинку виставляють заслін. Помітивши рух усередині приміщення, поліцейські починають новий штурм. Досталю пропонують здатися.

За якийсь час відчиняються вхідні двері. Досталь вибігає у двір і намагається перелізти через паркан. Тієї миті лунають постріли. Він падає, піднімає руку з пістолетом, але вже не має сили стріляти. Він вмирає дорогою до шпиталю від поранення в голову.

“Досталь мертвий, але, можливо, його батько відповість на питання, які нас цікавлять?” — виносить як заголовок одна з віденських газет. Але на це марно сподіватися, бо 64-річний Роберт Досталь, який втік до Швейцарії після телефонного дзвінка сина, провівши ніч в Золотурні і знявши зі свого рахунка в банку 14 тисяч франків, наступного дня виїхав до Люнебурга, в Німеччину. Дізнавшись про смерть сина, він пустив собі кулю в лоб.

У посмертній записці Роберт Досталь просив передати 14 тисяч франків своїй дружині. І більше — ні рядка. Жодного натяку на яке-небудь зізнання”.

Я навів цю історію тому, що Досталь — дивний вбивця. Він скоював свої криваві злочини за образом і подобою “ритуальних убивств” Менсона, який називав себе “Ісус-сатана”, і його банди, що мала назву “Сім’я”. Менсон і банда знайшли притулок неподалік Лос-Анджелеса, в долині Смерті, на покинутому “ранчо Спан”, побудованому як декорація для зйомок ковбойських фільмів. Менсон був добре відомий поліції: із своїх 34 років життя 22 роки він провів у виправних колоніях і тюрмах. Останнього разу, вийшовши з тюрми, Менсон присвоїв собі ім’я “Ісус-сатана” і став претендувати на роль засновника нової філософії і релігії. Він був досить колоритною постаттю серед американських хіпі і прославився як організатор і виконавець жорстоких убивств багатих людей, яких називав “білими свинями”.

А тепер перенесемося в 1969 рік, в інший сонячний штат — Каліфорнію, місто, в якому знаходиться величезна “фабрика снів” — Голлівуд. Там у серпні 1969 року було скоєно жахливий злочинів в американському стилі — криваву розправу над відомою актрисою Шарон Тейт, що була на дев’ятому місяці вагітності, дружиною кінорежисера Романа Поланскі та її друзями, що гостювали в неї (сам Поланскі на той час був у Європі).

Я хочу нагадати цю історію тому, що вона значною мірою символічна — відображає взаємовплив, який існував на той час у США: кінематограф, “зі смаком” змальовуючи злочини, штовхає неврівноважену, збиту з пантелику молодь на скоєння звірств, які показують на екрані, а самі виробники цих фільмів, винні в розтлінні умів, стають жертвами тих, кого вони виховали.

Річ у тому, що Р. Поланскі, як і багато його колег, спеціалізувався на постановці кривавих “фільмів жахів”, а його дружина Шарон Тейт грала в них головні ро-

лі. Її оголене тіло, щедро вимазане червоною фарбою, що імітувала кров, не сходило з екранів. Тепер Шарон знову з'явилася не багатьох фотографіях, що заповнили екрани телевізорів і сторінки газет та журналів, але на її тілі була вже не фарба, а кров.

Як же розвивались події?

Пізно ввечері 8 серпня 1969 року в розкішному будинку на Сьєло Драйв у кварталі Бейл Ейр Лос-Анджелеса закінчувалась звичайна для кола людей, які жили тут, вечоринка: вагітна господиня та її гості багато випили, накурилися наркотиків, обмінялися плітками і тепер готувалися до сну.

Звичаї в цьому домі, як, зрештою, і в домах багатьох інших кінозірок, були досить вільними: Шарон Тей мала славу жриці “сексуального культу”. Якось вона заявила репортеру журналу “Парейд”: “Я одна з тих ірраціональних натур, які просто люблять чоловіків. Я люблю їх тому, що вони чоловіки”. Її чоловік Роман Поланскі не поступався дружині у “свободі поведінки”. Всі, хто бував у них, розповідали, що там курили марихуану й поводитися, як “справжні хіпі”.

В одній із кімнат вже роздягнута Шарон Тейт розмовляла зі своїм приятелем Джеєм Сербінгом, власником багатьох “салонів краси”, у минулому знаменитим перукарем зірок Голлівуда. В іншій на дивані лежав Віктор Фріковський, приятель господаря, гультай, який числився його помічником. Він був у прострації під дією наркотиків, що було для нього звичним станом. У третій кімнаті дочка мільйонера, “кавового короля”, Абігайл Фолгер читала книгу; вона тільки-но прийняла наркотик і чекала, поки він подіє. В садовому павільйоні вісімнадцятирічний юнак без певних занять Стів Перент прощався з домоуправителем, збираючись додому.

Вранці всіх цих людей знайшли мертвими. Перента було вбито у його авто чотирма кулями — певно, тієї миті, коли готувався рушити. Перед будинком лежали

трупи: Фріковського (у нього була куля в спині, тринадцять переломів черепа й п'ятдесят одна ножова рана) і Фолгер в нічній сорочці — на її тілі нарахували двадцять одну ножову рану. Шарон Тейт, порізана ножом до невпізнання, лежала з розпоротим животом у калюжі крові на підлозі у своїй кімнаті. Її шию обвивав нейлоновий мотузок, перекинутий через балку в стелі; другий кінець мотузка затягував шию так само по-звірячому скаліченого Джея Сербінга. На стіні кров'ю було написано: “Свині!”.

Та це ще не все.

Звістка про ці вбивства потрясла Америку. Голлівуд був охоплений жахом, який посилювався до пароксизму, коли двадцять чотири години по тому так само по-звірячому було вбито власника низки магазинів самообслуговування Ла Біанкі та його дружину на їхній віллі. На грудях Ла Біанкі його кров'ю було написано: “Війна!”, а на дверях вілли — “Смерть свиням!”. Газети писали, що це справа рук членів негритянської організації “Чорні пантери”, оскільки саме вони називали багатих свинями...

Через деякий час поліція випадково напала на слід Менсона, і його в 1972 р. було засуджено до страти. Проте 20 лютого 1972 року в газеті “Франс суар” з'явилося повідомлення: “Сірхан Сірхан — вбивця сенатора Роберта Кеннеді, Чарльз Менсон — вбивця Шарон Тейт і три його співучасники — Патриція Кренвінкель, Сюзанна Аткинс і Леслі Ван Гутен та багато інших злочинців не будуть страчені, оскільки Верховний суд Каліфорнії скасував смертну кару”. Невдовзі таке рішення прийняв і Федеральний верховний суд США.

Після цих трагічних подій у Менсона з'явилося багато послідовників, і кривава вакнахалія в США триває й сьогодні.

І тут доцільно знову згадати книговидання і кінематограф, які вирішили продовжувати рекламувати діяльність Менсона і його послідовників.

У 1972 році дуже популярною стала книга Еда Сандерса “Сім’я”, що вийшла масовим тиражем. Вона рясніє описами жажливих оргій, які влаштувала “сім’я”, що супроводжувалися жертвопринесенням: учні Менсона спочатку вбивали тварин, а згодом і людей. Причому ці вбивства знімали на кіноплівку, а відтак переглядали для розваг. “В одному з цих документальних фільмів, — писав Сандерс, — було знято обезголовлене тіло оголеної жінки, поряд з яким лежала відрубана голова, а навколо танцювали люди в чорних ковпаках, розбризкуючи кров...”

Читаєш цю книгу — і мимоволі виникає думка: а хто буде наступною жертвою?

Але ось що кинулось у вічі найбільш далекоглядним людям. Чи випадковим було захоплення Еда Сандерса описом жажливих подробиць дикого розгулу похоті, розгнуданих проявів найогидніших інстинктів, врешті, кривавих розправ над безневинними людьми? Ні, відповідали спеціалісти, це необхідно для комерційного успіху літературного твору, без такого “перцю” книга приречена на фіаско.

Майже одночасно з появою “Сім’ї” на екрани вийшов документальний фільм “Сімейне життя”, знову ж таки присвячений Менсону і його учням. Поставив його кінорежисер Лоуренс Меррік. З рекламних плакатів нахабно посміхався вбивця зі свастикою на лобі. Газети друкували численні рецензії. Ще б пак! Така сенсація...

Отже, з’явився ще один фільм, що пропагував насильство, розпусту й духовну деградацію. Молодь йшла до кінотеатрів, приваблена рекламою, і трупна отрута злочинної ідеології вливався в душі юнаків і дівчат.

Чи варто дивуватися, що в західному суспільстві відбуваються такі злочини, як описаний мною випадок, що стався в Австрії. “Справа Достала” — яскраве підтвердження того, що “культурна революція”, яка охопила США, “успішно” пододала кордони і почалася в інших країнах.

Сучасний світ стрімко мчить до воріт пекла. І одну з головних ролей у нагнітанні передапокаліптичного хаосу відіграє так звана масова культура. Телебачення, кіно, віртуальні ігри, театр, естрада, відеоіндустрія оперезали земну кулю такими інформаційними потоками й полями, що в їхніх хитросплетіннях людина втрачає здатність усвідомлювати те, що відбувається навколо. Поставлене на конвеєр “бомбардування” емоцій доводить її до стану психологічної протрації, перетворюючи її на егоїстичне створіння, захоплене химерними бажаннями, комплексами, амбіціями. Приручені таким “промиванням мізків” люди, ігноруючи заповіді Спасителя, шукають зміст життя в накопиченні матеріальних цінностей, властолюбстві, гультяйстві, гедонізмі, байдикуванні. А невидима рука інфернального гіпнотизера з новою силою накидає на свідомість багатомільйонного обивателя різнокольорово-азартний медіа-пресинг, планомірно підсовуючи натовпу, що прагне розваг, “сенсаційне”, “нове”, те, що “лоскоче нерви”. Яких тільки форм деградації особистості не побачиш тепер на екранах кінотеатрів і телевізорів! Суспільна думка, що перебуває на гачку adeptів “культурної революції”, точніше, adeptів вселенського зла, оголошує шедеврами мистецтва опуси, в яких головними героями є повії (“Красуня”), наркомаїни (“На голці”), канібали (“Мовчання ягнят”), садисти і гвалтівники (“Механічний апельсин”), гомосексуалісти (“Філадельфія”)... Одне слово, увесь цвіт іудеофарисейської (демонічної) цивілізації.

Хоч як би захищали “демократичні цінності” adeptи культурної революції, факти свідчать, що важливим чинником нестримного розгулу брудного насильства, яке захопило сьогодні США і країни Західної Європи, є їх кіномистецтво і масова культура, що стали інструментом розпалювання тваринних інстинктів. Горезвісна “вседозволеність”, яку піднесли до рангу вищої добродієвності “вільного мистецтва”, як воно себе називає, стала моральною чумою, що

руйнує свідомість людей, передусім молоді. Все це ще раз показує справжнє обличчя і справжню мету тих “свобод” і “демократичних цінностей”, які насаджує нам іудеофарисейська (демонічна) цивілізація і які так запопадливо рекламують і впроваджують у наш інформаційний простір іудейські засоби масової інформації.

Суспільство створює і прославляє такі твори, яких воно заслуговує... А якими законами керуються ті, хто їх пише в Україні, мають вони бодай якесь уявлення про християнську етику чи користуються іншими моральними принципами, іншою ідеологією?

Аналіз процесів, що відбуваються в Україні, засвідчує, що ті, хто обікрав наш народ, у своїй більшості засідають у Верховній Раді і пишуть для нас закони, керуючись зовсім іншими поглядами і принципами, в основі яких ситуативна етика — етика “нових українців”, гендлярсько-лихварської та компрадорської еліти.

## Ситуативна етика

Чи можна вести мову про просвітницьку етику компрадорської чи гендлярсько-лихварської еліти цих “нових українців”, які, обікравши свій народ, прирекли більшу частину української нації на вимирання? Яку етику має сповідувати людина, що виховується на ідеології іудеолібералізму? За стрімкого збагачення новій “еліті” потрібні закриті клуби на зразок “Ротарі”, орденни, наприклад “орден Святого Станіслава”, і своя етика, яку вона назвала ситуативною.

Більшість компрадорів вважає себе надлюдьми, тобто богами, які можуть виробити свою етику.

Іудеоліберали мріють і про єдину релігію, що узгоджуватиметься з їхньою мораллю. Християнська релігія повинна бути вилучена з життя народів світу, і тоді з християнською мораллю буде покінчено. Але це означає, що



глобалісти мають запропонувати на заміну власну мораль. І вони вже роблять це, пропонуючи нову мораль, що має назву “ситуативна етика”. Словник дає таке її визначення: “Ситуативна етика — етична система, згідно з якою правила моралі не є абсолютно обов’язковими, а можуть змінюватися залежно від ситуації”<sup>117</sup>.

У США цю концепцію підтримують представники релігії “Новий Вік” і гуманісти. Останні включили її до свого Гуманістичного маніфесту: “Ми стверджуємо, що джерелом моральних цінностей є досвід людини. Етика автономна й ситуативна”<sup>118</sup>.

Атор книги “Розвінчання “Нового Віку” Дуглас Гротіус писав: “Як тільки ви обожнюєте себе, а саме в цьому сутність “Нового Віку”, вищі моральні абсолюти перестають існувати. Це — рецепт моральної анархії”<sup>119</sup>.

По суті, представники іудеолібералізму визначають, що всі моральні цінності ситуативні. Ситуація визначає, що є правильним, а що — помилковим, а оскільки ситуація постійно змінюється, то може статися так: те, що є справедливим сьогодні, завтра може виявитися помилковим.

Рух “Новий вік”, гуманісти та іудеоліберали перетворили людину на бога. Вони обожнили людство. Нова мораль для людини-бога визначається самою людиною.

Доктор медицини Артур Е. Граватт дав таке визначення ситуативної етики: “...Моральна поведінка може відрізнитися залежно від ситуації. Поведінка може бути для однієї людини моральною, а для іншої — ні. Моральність чи аморальність проступку визначається “законом любові”; це ступінь, на якому любов і турбота про інших є чинником взаємовідносин”<sup>120</sup>.

Термін “ситуативна етика” належить Джозефу Флетчеру, професору Кембриджської єпископської богослов-

<sup>117</sup> A. Ralph Epperson. The New World Order. — P. 216

<sup>118</sup> Humanist Manifestos I and II, edited by Paul Kurtz. — P. 17.

<sup>119</sup> Time magazine. December 7. — 1987. — P. 72.

<sup>120</sup> A. Ralph Epperson. The New World Order. Publius Press. — P. 217.

ської семінарії, який вжив його, виступаючи перед випускниками Гарвардського університету в 1964 р.

Ось його переказання: “Для мене не існує правил — взагалі ніяких... усе є правильним чи помилковим залежно від ситуації — те, що є неправильним в одних випадках, є правильним в інших... ситуативіст відкине всі абсолюти, крім одного: завжди діяти з любов’ю і турботою”<sup>121</sup>.

За цим визначенням, масові вбивства приймаються, якщо відкрито визнається, що їх було здійснено в ім’я любові до людства і що їх здійснили “з турботою і любов’ю”. Якщо, наприклад, один із цих убивць знищить людей на території, забрудненій радіоактивними відходами, і скаже, що зробив це, прагнучи запобігти впливу радіоактивних відходів на цих людей, виявляючи у такий спосіб свою любов до них, цей проступок буде вважатися прийнятним з точки зору тих, хто сповідує ситуативну етику.

“Мораль”, відома як “ситуативна етика”, є основною філософією іудеобільшовиків, які винищували націю в пошуках своєї комуністичної мети. Захисники цієї комуністичної ідеї стверджують, що їх мета така велична, що ті, кого вони вбивають, повинні поступитися для добробуту всього людства. Природним наслідком такої позиції є девіз: “Мета виправдовує засоби”.

Іудеобільшовики знищили в Росії мільйони людей після революції 1917 р., вважаючи, що комуністичне суспільство варте таких жертв.

Гітлер, певно, був переконаний, що вбивство 50 млн людей під час Другої світової війни не було помилкою, оскільки “Третій рейх”, що мав з’явитися після закінчення війни, був, на його думку, того вартий.

Згадаємо, що й Вейсгаупт, засновник ордену ілюмінатів, писав, що “мета виправдовує засоби”. І ще один його вислів важливий для розуміння суті ситуативної логіки:

<sup>121</sup> *John Stormer*. *Death of a Nation*. Florissant, Missouri: Liberty Bell Press. — 1968. — P. 97.

“Жодна людина не підходить нашому ордену, якщо вона не готова йти на все”<sup>122</sup>. Тільки той, для кого не існувало моральних цінностей (іншими словами, тільки той, хто вірив у ситуативну етику) міг бути готовий “йти на все”.

Американський дослідник Джон Робінсон, який розкрив суть ордену ілюмінатів, зазначав: “Найчастіше обговорювалися питання слухності застосування різних засобів для досягнення негідних цілей. І вважалося, що перевершення добра в кінцевому результаті освячувало всі засоби, що застосовувалися”<sup>123</sup>.

Сучасним представником філософії ситуативної етики є актриса Шерлі Мак-Лайн. Вона пише: “Не існує гріха як такого. Гріх — це страх і невпевненість. Гріхом є те, що ви ним вважаєте. Для мене концепція “гріха” і “сатани” безглузда”<sup>124</sup>.

Масони також вірять у ситуативну етику. Масон Хейвуд, зокрема, писав у своїй книзі “Великі вчення масонства”: “Досвід людини... є остаточним моральним авторитетом. Злом є те, що шкодить людському життю чи руйнує людське щастя... Вчинки бувають хорошими чи поганими не за своєю суттю, а залежно від того, корисні чи шкідливі їх наслідки”<sup>125</sup>.

Цю думку він висловив і в іншій своїй книзі “Значення масонства”: “Те, що корисно мені, може бути шкідливим тобі; те, що правильно зробити в конкретний момент, може бути помилковим у наступний”.

Масон 33-го ступеня посвячення Альберт Пайк погоджується з цими висловлюваннями. У книзі “Мораль і

---

<sup>122</sup> Proofs of a Conspiracy by John Robison. Originally published in 1798, but it was re-published in 1967 by Western Islands, now in Appleton, Wisconsin. — P. 61.

<sup>123</sup> Там само. — С. 78.

<sup>124</sup> Dancing in the Light, by Shirley MacLaine Published by Bantam Books, Inc. New York. — 1985. — P. 203.

<sup>125</sup> H.L. Haywood, quoted by pamphlet entitled “Christ or the Lodge?”. Philadelphia: Great Commission Publications. — 1942. — P. 14.

догма” він зазначає: “...Всі істини — це істини епохи, а не вічності”. Пайк дотримується думки, що абсолютних принципів не існує. Всі істини тимчасові. Така точка зору має назву “ситуативна етика”.

А. Пайк назвав свою книгу “Мораль і догма”. Ситуативна етика — це особливий погляд на мораль, і такою є моральна позиція, втілена в його книзі. Пайк повідомляє кожному масону, який читає її, що масонська релігія надавала великого значення ситуативній етиці.

Інший видатний масон Менлі Холл мав дещо іншу думку, але висловив майже те саме: “Для мене завжди було дуже важливо, чи сказав Ісус насправді: “Якщо любиш мене, виконуй заповіді”, оскільки це суперечить і божественному, і людському розуму”. Ісус навчав своїх послідовників, що їм слід виконувати його заповіді — моральні принципи. На думку Холла, Ісус ніколи цьому не навчав, і людський розум не згодився б прийняти закон про існування моральних абсолютів. Людський розум зробив висновок, що дотримуватися божественних принципів “неприйнятно”.

Ф. Ніцше у своїй дисертації “Генеалогія моральності” робив спробу “переоцінити всі цінності” і вважав, що “так зване зло є добро, а те, що ми звикли вважати добром, є зло”.

Соратник К. Маркса Ф. Енгельс переконував: “... для революціонера є добрими будь-які засоби, що ведуть до мети”.

Видатний російський письменник і філософ Ф. Достоевський в одному із своїх творів писав: “Якщо Бога немає, тоді все дозволено”.

Відповідь на питання, що відбувається з душею людини, яка сприйняла філософію ситуативної етики, знаходимо у творах російського революціонера Сергія Нечає-

ва. Цей молодий чоловік мав величезний вплив на події 1917 р., а його праці — на В. Леніна.

Нечаєв стверджував: “Наше завдання — жакхливе, цілковите і безжалісне руйнування... Давайце об’єднаємося з жорстоким злочинним світом, цими єдиними й справжніми революціонерами Росії”.

Тільки палкий прихильник ситуативної етики міг написати щось подібне. Коли твоя мета — руйнація, моральних абсолютів не існує. А мета революціонера була саме такою. Далі Нечаєв зазначає: “Революціонер — людина приречена. Він не має ні особистих інтересів, ні ділових стосунків, ні емоцій, ні майна, ні імені. Все його єство перейняте єдиною думкою і пристрастю — революцією. Революціонер знає... що він розірвав усі зв’язки, які з’єднували його з соціальним ладом і цивілізованим світом, з усіма його законами, звичаями і моральними цінностями, з його загальноприйнятими умовностями. Мета постійно одна: найправильніший і найшвидший спосіб руйнування огидного ладу. Революціонер зневажає й ненавидить існуючу соціальну мораль... Для нього мораль — це все те, що сприяє перемозі революції. Аморальним і злочинним є все те, що стоїть на його шляху. Не майте жалості... Вбивайте у громадських місцях, якщо ці підлі негідники насміляться прийти туди, вбивайте у будинках, убивайте в селах. Пам’ятайте, хто не з нами, той проти нас. Той, хто проти нас, — наш ворог. А ми повинні знищувати ворогів усіма засобами”.

Те, про що пише Нечаєв, — необмежена ситуативна етика, в якій немає поділу на правильне і хибне. Думки Нечаєва — логічний наслідок такого типу мислення. Варто революціонеру прийняти цей етичний кодекс — і йому все дозволено. Вбивства, пограбування, мародерство й тортури стають допустимими.

Ситуативна етика ставить деяких людей у таке становище, коли вони починають ненавидіти все суспільство і прагнуть знищити увесь соціальний лад — “старий сві-

товий порядок”. Відтак люди, які матимуть бажання заповнити порожнечу, що утворилася, зможуть перебудувати світ. І цей новий світ матиме назву “новий світовий порядок”.

Мабуть, головну мету ситуативної етики розкрив Алдоус Хакслі у книзі “Повторні відвідини сміливого нового світу”. Він назвав знищення особистості першочерговим завданням нового етичного вчення. Хакслі писав: “Нова соціальна етика замінить нашу традиційну етичну систему — систему, в якій головне — особистість, людина... соціальне ціле цінніше й важливіше за його окремі частини ...права колективу передують правам людини”.

Проте ситуативна етика не є новою. Вона стара як Біблія. Пророк Ісайя писав про цю систему приблизно в 740 році до н. е. у Старому Завіті (кн. Ісайї 5:20—21): “Горе тим, хто зло називає добром, а добро — злом, гірке вважає солодким, а солодке — гірким!”.

Ситуативна етика називає зло добром, а добро злом. І це філософія гуманістів, іудеолібералів і окремих масонів.

Вона стає мораллю й іудеолібералів в Україні і може призвести до стратегічної нестабільності в суспільстві.

---

# ВІЙНА ПСЕВДОЕЛІТИ ЗІ СВОЇМ НАРОДОМ

---

*...Кажуть, ви тепер б'єте поклони  
Так же ревно, як у ті часи  
Били у церквах святі ікони  
І сукали дулі в небесі.  
Гей, пильнуйте, хлопці-радикали, —  
В комунантів незмінима суть:  
Нас вони учора продавали,  
Вас вони узавтра продадуть.*

**Борис Олійник.**  
*“Марш п'ятої колони”*

## Стратегічна нестабільність

У нинішніх умовах, коли руйнується не тільки країна, а й моральність, поняття про добро і зло, скалічено мільйони людських доль (все це в ім'я перерозподілу керівних посад, привілеїв і власності купкою нікчем) люди втратили орієнтири. Вони не вірять жодному політику, жодному бізнесмену, одне одному. Але всі інтуїтивно шукають відповіді на те, що відбувається в країні. Вони розуміють, що все повинно бути не так, але адепти культурної інверсії роблять свою чорну справу.

Не можна забувати, що глобалізація світової економіки не зводиться до матеріального завоювання світу “золотим мільярдом”. Мова йде про намагання Заходу зруйнувати створену тисячоліттями структуру духовної організації суспільства, підмінивши її матеріалістичним життеустроєм. З цією метою Захід поділяє населення кожної країни, й України в тому числі, на консервативних аборигенів і “просунуту п'яту колону”, готову для

власного збагачення відкрити ворота вітчизняної фортеці заокеанським завойовникам.

Сьогодні ми стаємо свідками і учасниками драми, наслідки якої визначають долю всіх поколінь у ХХІ ст. Ми вступили у століття, яке видатний російський учений О. Панарін назвав “стратегічно нестабільним”. Чому? “Стратегічна нестабільність є наслідком стратегічної гри, в якій беруть участь дві сторони: сильний і слабкий, що поведуться неадекватно. Неадекватність поведінки сильного полягає в безрозсудній завищеності його зазіхань, що нарощуються в душі концепції “рубежів, що розширюються”: падіння одного провокує на взяття наступного, і так до фатальної ризику.

Неадекватність поведінки слабого — у його неготовності вчасно подивитися в обличчя реальності, створеної авантюризмом сили: слабкий ігнорує очевидність виклику, всіляко заколисуючи себе думкою, ніби нічого страшного і викличного не сталося, і головне — заспокоїти агресора. Проте, що поступливішими в цій грі є слабкі, то більше це провокує сильного, який запевняє себе в тому, що для нього немає нічого неможливого”<sup>126</sup>.

“Сильні” сьогодні — це нова компрадорська і гендлярсько-лихварська еліта, це “нові українці”, які конвертували владу у власність, залишившись при владі (“просунута п’ята колона”); це також США, що відіграють роль агресора, використовуючи “томагавк-право”.

Іншими словами, агресор і жертва агресії дуже рідко на початку стратегічної гри виступають у відповідних ролях. Однак нерішучість слабого провокує сильного, який стає агресивнішим, а простір його авантурної діяльності розширюється в міру того, як слабкий поступається. Таким чином, з самого початку процесу ми стикаємося не з природною нестабільністю, а з суспільним “виробниц-

<sup>126</sup> *Панарин А.* Стратегическая нестабильность в ХХІ веке. М.: Алгоритм, 2003. — С. 7, 8.



твом”, у якому задіяні дві сторони. Слід зауважити, що така модель є універсальною. З її допомогою можна описувати глобальну стратегічну нестабільність сучасного світу в цілому, а також соціальну нестабільність в Україні, що пов’язана з “реформами, яким немає альтернативи”, і діями президента та його оточення.

Тим жителям України, які бояться дивитися правді в очі, а посилаються на своєрідне алібі — “системні умови” чи “об’єктивні обставини”, які вищі “за наші суб’єктивні можливості”, скажу, що таке алібі не може бути виправданням убивчої бездіяльності. Настав час, щоб полишити алібі “бездіяльних” і сказати, що кожен може і повинен брати участь і впливати на перебіг подій, замість того, щоб картати себе за бездіяльність. Якщо ви обрали бездіяльність — це ваша вина, і відповідальність за трагедії сучасного і наступних поколінь ХХІ ст. вам випадає розділити з сильними і нахабними світу цього. Тому що ваша покірність і ваша слабка воля, ваше потурання зробило їх такими “сильними”, що й дозволяє їм вважати себе всесильними.

Згадаємо події кінця ХХ ст. Югославія: адміністрація США довго обмірковувала, як почати війну проти цієї країни. Тривалий час велася пропагандистська кампанія, розмови про геноцид, тоталітаризм тощо. Війни можна було не допустити, якби європейська спільнота чи Росія категорично виступили проти неї. Але цього не сталося, і це спровокувало “сильного” на бомбардування Югославії. А з Іраком уже не церемонилися. Навіть не знайшовши нічого, що свідчило б про наявність зброї масового знищення, президент Буш почав війну, незважаючи на більш рішучі протести світового співтовариства, ніж у випадку з Югославією.

Сьогодні адміністрація Буша робить усе, щоб виплутатися з ситуації з Іраком. Однак перспективи її політичних зусиль у кращому разі можна оцінити як невизначені. США не вдалося домогтися реальної підтримки з бо-

ку шийтів і симпатії решти населення країни. Але це не зупиняє агресора від подальшої війни з країнами так званої “осі зла”, що свідчить про його зухвалість і знахабнілість через безкарність. Відомий в Україні фінансист Джордж Сорос у листопаді 2003 року заявив, що головною метою його життя є усунення від влади Джорджа Буша. Що змусило Сороса зробити таку заяву? За його словами, те, що у виступах Буша він чує відгомін нацистської риторики. “Доля світу залежить від США, а президент Буш веде нас хибним шляхом”, — заявив Сорос.

Стратегічна нестабільність стала також долею української держави, і в цьому винні ми з вами. І ось чому. Коли Президент держави призначив главою своєї адміністрації В. Медведчука, який багато в чому завинив перед українським народом (одна справа з Василем Стусом чого варт), українська спільнота “проковтнула” цю несправедливість. І Президент вирішив, що йому й надалі можна не рахуватися з суспільною думкою. І ось уже Ю. Звягільському, який в 1994 р. емігрував до Ізраїлю і вивіз 300 млн. доларів (про це пише Д. Прохоров у книзі “Спецслужбы Израиля”. (Спб.: Нева, М.: ОЛМА-ПРЕСС. — 2002. — С. 191”), указом Президента України від 20 лютого 2003 року № 144/2003 “За визначні особисті заслуги перед Українською державою... “ присвоєно звання Героя України. Невже, щоб отримати таку високу нагороду, треба вивезти з України стільки грошей? Проте знову не чуто було протестів, і Президент нарощує свою “агресивність”. Колишній глава президентської адміністрації Д. Табачник стає віце-прем’єр-міністром Української держави, контролюючи питання гуманітарної сфери. Чи може така людина керувати гуманітарною сферою? У рамках культурної інверсії тільки вона й здатна керувати культурою, освітою тощо. Можна назвати ще з десяток прізвищ гендлярсько-лихварської еліти, що заслуговують на покарання, але чомусь знаходяться при владі.

І знову... мовчання. Народ мовчить. А що далі? А ось що. Ми поступово перейшли від суспільства добробуту до суспільства винищення. Тепер ефективніше відбуватиметься в Україні й “культурна революція”, точніше, культурна інверсія, ще точніше — управління деградацією...

## Формування споживацької свідомості

*Двадцятий підбива кривавий лік,  
Чечню і Боснію поклавши в клунок.  
Уже валютний відкрива рахунок  
Крутий баришник —  
двадцять перший вік, —  
В надії — душі прикупить  
за шлунок.*

*Борис Олійник.  
“Трубить Трубіж”*

Сьогодні стараннями ліберальної пропаганди формується гидливе, недовірливе і навіть боязке ставлення до аскетичної, альтруїстської і готової до пожертви свідомості. Саме в цьому типі свідомості іудеоліберали вбачають соціокультурну й соціально-психологічну базу державності й мілітаризму. Заберіть цю базу — й держава впаде, полишена людської підтримки. Щодо споживацько-гедоністичної свідомості, то ліберальна пропаганда вбачає в ній латентно закладену програму “раціоналізації”. Тобто “раціональним є” все те, що не вимагає жертви, не наділене рисами соціального натхнення й моральної схвильованості.

Тривалий час у США в рамках емпіричної соціології проводилися дослідження споживацької свідомості в різних вимірах. Було встановлено, що такою свідомістю дуже легко маніпулювати. Згадаймо примітивну рекламу, якою “годують” нас навчені за океаном “майстри” рекла-

ми. Особливістю споживацької свідомості є й те, що вона — найбільш ревнива і заздрісна. Людина з такою свідомістю, “економічна людина”, не може спати спокійно, коли сусід чи колега має автомобіль престижнішої марки, ніж вона. Однак найхарактерніша риса споживацької свідомості — нестримне прагнення до порушення легальних норм поведінки. Фахівці відзначають дивний збіг структури цінностей злочинців зі структурою цінностей людей з типовими споживацькими нахилами. Людина нової індивідуалістської формації має агресивно-мілітаристські риси, пов’язані з основами людини-споживача як суто тілесної зі згаслою духовністю. Це не індивідуалізм людини як стан наодинці з Богом, з вищою ціннісною інстанцією, а індивідуалізм наодинці зі споживацькими речами. Споживацькі цікаві речі не бувають нічийними. І якщо така “економічна людина” має намір одержати певну річ, вона повинна звести рахунок з іншою людиною, яка заволоділа нею раніше.

Якщо споживацькі речі свідомо вироблені на продаж, то з ними все ясно, тут немає особливих проблем. Однак є речі не вироблені, а такі, які сьогодні мають особливу споживацьку цінність, наприклад, родюча українська земля чи сировина, енергоносії. Як бути в такому разі?

Ці речі мають традиційних власників (йдеться про корінні народи і країни, які одержали їх у спадок волею історичної долі). Звісно, що споживацька свідомість Заходу, яка має потребу в залученні цих речей в обіг, не може терпіти такого статусу, коли речі не бажають “лишати” своїх власників. Ліберальні ринкові реформи, яким “немає альтернативи”, не можуть терпіти такого стану, коли є щось таке, чого не можна купити. Тому все треба виставити на продаж, навіть якщо це суперечить здоровому глузду.

Особливістю сучасного споживацького соціуму і здійснюваних ним реформ є прагнення знищити дуаль-

ну структуру світу, в якому існують дві сфери: сфера обміну чи продажу і сфера самоцінного, що не має грошового виміру. Особливо це стосується людських відносин. Ось що пише з цього приводу О. Панарін: “У мікросвіті людей це передусім сім’я: стосунки подружжя, стосунки батьків і дітей тощо. Ця сфера миттєво втратить свою екзистенціональну справжність і соціальну ефективність, якщо почне підпорядковуватись логіці товарно-грошових, розрахункових відносин. Такі речі, як кохання, турбота, підтримка та інші гарантії існування, які в принципі не формуються й не вимірюються законами ринку, відразу зникнуть, а з ними — і людина як особистість. Навіть найвідчайдушніші ринковики не намагаються піддати сумніву позаринковий статус сімейного мікросвіту”.

Я пригадую, як мене вразила розмова з покійним американцем українського походження Богданом Ясинським, якого я дуже поважав за його добре ставлення до рідної землі й українців. Йшлося про його дітей. Він сказав, що позичив сину гроші на придбання автомобіля. Я довго не міг збагнути такої, на його думку, простої речі: як можна позичати своїй дитині гроші? Це яскравий приклад того, наскільки ментальність західного світу відрізняється від нашої.

Проте в житті сучасної України ми можемо спостерігати дещо іншу ситуацію, коли, оформлюючи шлюб, молоде подружжя укладає контракт, який визначає майнові відносини у разі розірвання шлюбу тощо. Нас сьогодні вчать, що кохання — це задоволення фізіологічних потреб. Не випадково газети на зразок “Бульвару” чи “Столички” під коханням розуміють саме це.

Нова іудеоліберальна філософія наполегливо намагається змінити нашу свідомість, витісняючи з неї такі сакральні поняття, як “рідна земля”, “рідна природа”, “Батьківщина”. Тільки сформувавши новий тип особистості — “кочівника”, для якого батьківщина там, де

більше платять, а ставлення до святинь рідної землі нейтральне, можна уречевити їх шляхом відокремлення схованого в них духовного, культурного змісту і виставити на ринок, де вони мають змінити своїх власників.

Спостережливі громадяни України дедалі частіше бачать намагання “невидимої руки” узаконити захоплення території України. Ми багато чули й спостерігали за потугами довести той факт, що українці не є корінною нацією. Велася мова про те, що спочатку нашу землю населяли семітські народи, відтак що Київ будували хозари і тут було хозарське царство і т.д. Однак українські вчені і приватні колекціонери довели, що ми не випадкові люди на цій землі. Мабуть, тому й замовчуються праці Ю. Шилова, В. Даниленка, Б. Рибаківа, А. Кифішина, а також приватна колекція “Платар” С. Платонова і С. Тарути, в яких вони з вичерпною точністю доводять, що на нашій землі сформувалися прадавні цивілізація, державність і писемність. Наші пращури — українці мали тут державу Аратту, трипільську культуру, протошумерську писемність. Тож саме ми — українці — і є корінною нацією на цій землі.

Наведу один фрагмент з праці Ю. Шилова “Держава Аратта чи “трипільська археологічна культура?”, в якій він зазначає: “У своїй монографії “Нариси стародавньої історії України” (К., 1994 — С. 242—258) Залізник заклавав основу “семітизації Трипільля” та забуття добре аргументованих висновків В. М. Даниленка і Б. О. Рибаківа про її індоєвропейську належність, про паралелі в українській культурі. А ось підхід Л.Л.Залізника: “Близький Схід не міг бути прабатьківщиною індоєвропейців тому, що був батьківщиною семітської сім’ї народів...”. Л. Л. Залізник перевернув історіографію, вилучив із Близького Сходу малоазійську прабатьківщину індоєвропейців (за В. В. Івановим, Т. В. Гамкрелідзе, В. О. Сафроновим та ін.) і розпростер на неї Сінайську

прабатьківщину семітів, змішав їх із шумерами; послався на застарілі роботи В. М. Ілліча-Світича та проігнорував і їх подальшу критику С. О. Старостіним і новітній розгляд проблеми індоевропейсько-семітських взаємозв'язків В. О. Сафроновим, успішний захист докторської дисертації якого відбувся в 1990 р. в Інституті археології АН УРСР. І взагалі, найдавніші з відомих історикам згадки про семітів з'являються (в Месопотамії) близько 2300 р. до н. е., тоді як трипільська культура почалася (в Подунав'ї) близько 5400 р. до н. е.; ще раніше склалася сурсько-дніпровська культура, носії якої обійшлися в своєму започаткуванні скотарства в Східній Європі без впливів неіснуючого тоді ще Трипілля... Невже професор Л. Л. Залізняк не розуміється на елементарній логіці, не знає арифметики та географії? Повірити в таке неможливо. Залишається дійти висновку: свідомо дурить своїх читачів". От вам і толерантність...

## Децо про толерантність

*... Нас осміють сучасні плазуни,  
Що на іменні "неньки-України"  
Взяли барши.  
І, скинувши личини,  
Допродують на ринках сатани  
Ошуканий народ, його святині  
Новітнім хазяям із чужини.  
Нехай іржуть на гульбищах чуми, –  
То знак провісний їхньої кончини.  
У нас є Меч.  
За нами — Україна:  
Останніми засміємося  
ми!..*

*Борис Олійник.  
"Трубить Трубіж"*

Отже, ми сьогодні бачимо всесвітню спробу перекручення соціально-історичної перспективи. Уже не бідні, як це було на початку ХХ ст., а багаті хочуть здобути на землі владу, яка б узаконила їх незаконне існування, переглянула всі вікові соціально-правові, політичні та моральні установки, залишити які вони не можуть, оскільки вони не дають їм змоги легітимізувати їх незаконно отримане багатство. Тому не випадково ключовим словом нової іудеоліберальної ідеології вони зробили слово “толерантність”. Будьте толерантними до того, що завжди і всім здавалося соціальною патологією: до збагачення шляхом лихварства, коли значна частина багатств окремих країн пов’язана з лихварським позичковим відсотком з країн-боржників; до фінансово-валютних спекуляцій з виведенням капіталів з-під національного контролю та оподаткування; до інвестицій в кримінальний бізнес наркоторгівлі; до торгівлі “живим” товаром (жінками і дітьми, чи донорськими органами людей). Щоб суспільство проковтнуло всі ці види асоціального бізнесу, що загрожує йому швидким і повним виродженням, потрібна справді безмежна толерантність. Саме тут і є коріння тієї особливої культурної інверсії, контркультурного нігілізму, на які так багаті нові модернізатори-реформатори, так звана нова еліта. Безмежна толерантність вимагає необмежених руйнацій попередньої традиційної моралі, яку оголосили консервативною, авторитарно-заборонною, репресивною, яка не дає змоги людині розкрити свої соціал-дарвіністські нахили. Тільки зруйнувавши “до основанья” попередні міцні моральні й культурні традиції, можна сподіватися на нову безмежну толерантність до всього неприйняттого, так званого модернового. Тож за правами сексуальних меншин, демонстрацією збочень на театральних і політичних сценах, публічним смакуваннями різноманітних патологій, літературними преміями, що присуджуються популярно-



заторам “заборонених тем”, приховується соціальне замовлення носіїв нових, нелегітимних форм збагачення, які прагнуть не лише морально обеззброїти все суспільство, а й пов’язати його круговою порукою “тих, хто переступив”.

У статті про новий світовий порядок, надрукованій у журналі SCP в 1991 р., Тел Брук наводить цитату директора “Світової організації здоров’я об’єднаних націй” Брока Чизольма, який дійшов висновку: “Для того, щоб добитися встановлення єдиного уряду над усім світом, необхідно вбити в людині індивідуальність, змусити її перестати бути лояльною до сімейних традицій, національного патріотизму і релігійних обов’язків”<sup>127</sup>.

Постає питання: а що буде, коли вся ця програма культурної інверсії і перевиховання у безмежно толерантну, а насправді таку, що потурає злу і збоченням, особистість не буде реалізована? Така ситуація виникла і під час Французької революції, і в процесі більшовицького виховання “нової людини”. Тоді до м’яких технологій перевиховання долучалися гільйотина і розстріл...

Чи не спрацює в недалекому майбутньому ця ж діалектика? Чи не мають десь у запасниках адепти “безмежної толерантності” ще одну альтернативу для “впертих фундаменталістів” консервативної, традиційної моралі? Чи не шукають вони свого земного царя-месію, який за допомогою насильства прискорить встановлення нового світового порядку? І цього царя-месію теж не задовольнить правова держава і вирішення питань у рамках існуючих законів, і він захоче розв’язувати всі проблеми на користь обраних і ненавидітиме необраних і консервативних?

---

<sup>127</sup> Brooke Tal. The Emerging Reality of a New World Order. SCP Journal, Summer 1991.

Але якщо ви не хочете встановлення нового світового порядку, якщо вас влаштовує існуючий стан речей?

І тут нам відкривається нова специфічна риса сучасної українофобії, що проявляється як найточніший соціал-дарвіністський расизм, який відносить не лише український народ, а й усю периферійну більшість людства до розряду ізгоїв, яким заборонено вхід у нове постіндустріальне майбутнє. Український і російський народи стали найпершою мішенню активістів нового переділу світу.

Сьогодні найприхованішою від українського народу і світової громади темою якраз і є тема геноциду. Якщо тему світової змови віднесено до заборонених, то тему геноциду тим паче. Але є народ, якому дозволено порушувати ці теми, — євреї. Євреям дозволено говорити про геноцид євреїв, про холокост як про щось таке, що свідчить про постійну вину більшості населення нашої землі стосовно єврейської меншості. Однак сьогодні слід вести мову в контексті геноциду про вину “нової” меншості перед “старою” більшістю. Сьогодні Україна поділена (чи майже поділена) на два класи: клас бідних і клас багатих або навіть супербагатих. Відбувається небувалий геноцид корінного населення країни, більшість якого перебуває за межею бідності і вимирає швидкими темпами. Проте цей контекст не може бути визнаний ліберальними конструкторами нового світового порядку.

Інша річ — єврейська тема холокосту. В чому його феномен? Ось як відповідає на це запитання наш земляк, відомий російський політолог О. Панарін: “Призначення її (теми холокосту — М.С.) сьогодні полягає в тому, щоб затаврувати традиційно орієнтовану більшість, створити презумпцію її вини. Єврейський холокост постає в новій ліберальній свідомості вже не як звинувачення фашистського режиму й відповідних угруповань, що при владі, а як звинувачення “темної на-

ціональної більшості”. Якщо її не розброїти, не позбавити підґрунтя у вигляді національної державності, міцної національної економіки і боєздатної армії, то майбутні холокости стануть можливими і навіть неминучими, тому що хвороба агресивного традиціоналізму вже визнана такою, що не піддається лікуванню м’якими засобами просвітництва. Її можна вилікувати тільки жорсткими засобами ізоляції потенційних злочинців, тобто народів, які перебувають під підозрою, і їх насильницьким тотальним роззброєнням”<sup>128</sup>.

Якщо ми не сприйmemo ці полемічні міркування серйозно, ми не сприйmemo серйозно й нову реальність — громадянську війну, яку веде новий іудеоліберальний істеблшмент з більшою частиною нашого народу. І тут важливим є розуміння того, чому така увага приділялася холокосту, особливо в Україні.

Звернемося знову до О. Панаріна. Він пише: “Тема холокосту — лакмусовий папірець нової ліберальної свідомості, за допомогою якого розпізнають своїх у громадянській війні, що ведеться. Ті, для кого холокост — головна реальність найновішої історії, здатні вести громадянську війну з “традиціоналістською більшістю”, тобто вони є “своїми” для нової влади глобалістів; ті ж, хто виявляє “злочинну байдужість” до цієї теми, мають бути віднесені до тих, що підлягають інтернуванню. Холокост, таким чином, стає новою ідеологією класової непримиренності щодо традиціоналістської більшості. Коли б не було холокосту, традиціоналізм так і залишився б у віданні не ідеології, а соціології, не теорії нещадної боротьби й нещадного викорчовування, а теорії модернізації. Єврейській меншості вдалося вдруге впродовж ХХ ст. перетворити теорію модернізації на ідеологію нещадного класового геноциду”<sup>129</sup>.

<sup>128</sup> Панарин А. Стратегическая нестабильность в XXI веке. — С. 367.

<sup>129</sup> Там само.

На початку ХХ ст. євреї надали трухлявому соціал-демократичному еволюціонізму катастрофічних рис остаточного вирішення класового питання, пов'язаного з фізичним знищенням “реакційних станів”. На межі ХХ—ХХІ ст. їм знову вдалося наділити соціальний еволюціонізм і модернізацію демонічними рисами нещадної класової чистки, мета якої — звільнення нового світу від баласту людей-традиціоналістів, провина яких уявляється досить значною і яких чекає доля “ухильників”. Такий нещадний вирок нових комісарів глобалізму.

“Процес триває, — пише Ю. Шилов. — Слов'яни вже давно змирилися зі своїм місцем у хвості європейських народів; протести окремі, безсистемні, нерезультативні. Впродовж ХХ ст. слов'яни перетворилися на голодних “собак на сні” на своїй багатющій землі. Тепер залишилося тільки зігнати їх або, у кращому разі, частину з них, перетворити на сторожових псів своєї ж вимираючої маси. Українцям, крім того, уготована доля “другої обітованої землі”, над якою починає розгортатися “палестинський шлях розвитку”...

Рабин Ізраель Айхер в одному зі своїх інтерв'ю сказав: “Нехай сіоністи не вчать мене любові до Єрец-Ізраєлю. Я — шосте покоління в Єрусалимі, тут кожен камінь наш, ми справжні діти Сіону, сіоністи — прибульці”. Тому всім “кочівникам”, які хочуть мати два паспорти, які паплюжать нашу культуру, наших героїв, наших учених, які рекламують на сторінках своїх газет секс, розпусту, “голубизну”, слід сказати: нехай сіоністи й “кочівники” не вчать нас любові до України. Ми — споконвіку на цій святій Землі, тут кожен камінь наш, ми справжні діти України, сіоністи — прибульці, “кочівники” — також.

## Чому ж мовчить українська “еліта”?

*... Вони при кожній владі — на посту:  
Їм байдуже, як доїть державу, —  
Яку продати корогву з держалом, —  
Червону чи блакитно-золоту, —  
Їм головне:  
напхати в калиту...*

*Борис Олійник.  
“Трубить Трубіж”*

Капіталізм, як відомо з марксистської літератури, буває двох видів: номенклатурно-олігархічний, що базується на економічному монополізмі великих власників, і масовий народний капіталізм, основою якого є малі й середні приватні фірми. Водночас марксистська політекономія вважає, що в економіці капіталізму діють закони концентрації і централізації капіталу, які призводять до відмирання малого і середнього підприємництва, що матиме наслідком історичне зникнення середнього класу.

Ці стереотипи перейшли з голів марксистських теоретиків компартійної номенклатури в голови теоретиків ліберальних реформ, що й стало теоретичним тлом для розроблення програми номенклатурної приватизації державної власності. Тим більше, що голови були одні й ті самі. Ця теорія була вигідна номенклатурним приватизаторам тому, що, не зважаючи на сумнівність приватизації за вимірами соціальної справедливості і за критеріями самої демократії, логіка економічних законів щодо “вирішальних переваг” великої власності диктувала реформаторам свої невможливі умови. Проте ця теоретична і доктринальна пастка була далеко не головним вибором реформаторів. Значно вагомішим чинником був політичний розклад сил. На той час українська партійна і кадебітська номенклатура, відчуваючи системну кризу свого режиму, була готова обміняти його на інший за умо-

ви, що новим панівним класом і класом-власником знову ж таки буде вона. Отже, номенклатурна приватизація була справжнім викликом соціалній та історичній справедливості, а обеззброєна більшість населення не мала сил на переможну революцію знизу.

При цьому слід врахувати ще один, можливо, найважливіший чинник: потужний зовнішній тиск. Ось що пише про це О. Панарін: “Як відомо, на столі в Єльцина наприкінці 1991 року лежало кілька проектів приватизації. Були й такі, що наближалися до незрівнянно більш національно і соціально коректних зразків приватизації в Польщі, Чехії та інших постсоціалістичних країнах Східної Європи. Проект Є.Гайдара був найбільш грубоузурупаторським, що передбачав відсторонення більшості населення від реального поділу державної власності і мав здійснюватись у такій послідовності: спочатку — “відпускання цін”, яке повністю знецінило багаторічні заощадження населення, а відтак — приватизація, причому за закритими “партійними” списками, без “профаної більшості”. Незважаючи на волаючу антидемократичність, проект Гайдара підтримала американська сторона, яка пообіцяла негайно виділити кредит у 38 млрд дол. у разі його прийняття. За свідченнями очевидців, американський тиск відіграв вирішальну роль у тому, що Єльцин обрав саме цей проект”<sup>130</sup>.

Питання, чому такою була поведінка американців, потребує ретельного дослідження. Сьогодні зрозуміло: кінцевою геополітичною метою США було не руйнування СРСР і країн соціалістичного табору в Східній Європі, як здавалося на початку цих процесів. Руйнації, запрограмовані американцями, започаткували побудову нового світового порядку, що матиме наслідком поділ людства на меншість, яка має право на прогрес і розви-

---

<sup>130</sup> *Панарин А.С.* Стратегическая нестабильность в XXI веке. — С. 186, 187.

ток, і більшість, приречену на керовану соціальну деградацію, депопуляцію і витіснення зі своїх територій. Руйнування економіки, згортання виробництва і закриття заводів — все це пов'язано зі знеціненням населення порівняно з цінністю стратегічно важливих територій, на яких воно проживає. На цих територіях не повинно бути населення, здатного виступати як самостійний і ефективний суб'єкт господарювання. Тому головна мета “демократичних реформ, яким немає альтернативи” — по-перше, різке фізичне скорочення населення на територіях, що стали об'єктами стратегічної експансії; по-друге, різке зниження люського статусу цього населення — його фактична деградація і моральна дискредитація.

“Імперативні рекомендації МВФ, — пише О. Панарін, — невиконання яких карається не тільки відмовою у кредитах, а й міжнародною обструкцією з боку нових інститутів глобалізму в цілому, — це програма керованої соціальної деградації і руйнування “людського чинника” цивілізації. Перед “реформаторами” постала дилема: або відкинути іноземну програму керованої соціальної деградації, піти на ризик відлучення від глобального співтовариства, або прийняти її до виконання. Але прийняття цієї програми вимагало такого перевероту у свідомості, який досі ще ніким по-справжньому не описаний”<sup>131</sup>.

Аналізуючи процеси, що відбуваються в Україні, поведінку іудеолібералів, які захопили більшість засобів масової інформації і здійснюють політику дебілізації населення, щорічне зменшення чисельності українського народу майже на півмільйона, руйнування промисловості й агропромислового комплексу, можна зробити висновок, що українська політична гендлярсько-лихварська

---

<sup>131</sup> *Панарин А. С.* Стратегическая нестабильность в XXI веке. — С. 187, 188.

еліта прийняла правила гри США. Для цього були всі передумови.

Щоб піддати власне населення керованій деградації, потрібен попередній антропологічний переворот, інший погляд на український народ. Пограбування населення під час номенклатурної приватизації можна якось зрозуміти: спрацьовував чинник збагачення. Але для того, щоб приступити до планового прискореного скорочення свого народу, позбавивши його нормальних умов і гарантій людського існування, необхідне обґрунтування у формі нового наукового расизму. Без наділення українського народу рисами расової неповноцінності неможливо було б робити з ним те, що тепер роблять. А такими рисами можна наділити тільки за умови знищення будь-яких свідчень його високого людського інтелектуального і морального достоїнства.

Так розпочалася дискредитація української національної культури, з одного боку, і відлучення “сучасно думаючого” населення від культурної спадщини — з іншого. Сталося так, що без ідеологічно обґрунтованої ненависті до національної культурної спадщини не можна було зайняти “послідовну позицію” у справі реалізації планів глобалізації щодо України. А без такої готовності “еліта”, яка встигла не на жарт проштрафитися перед своєю країною, не могла розраховувати на зовнішню компенсаційну підтримку.

Розпочалося нищення власної кіноіндустрії, переписування історії України, робилися спроби відкинути історичне минуле і почати історію від дня незалежності. Закривалися бібліотеки, не фінансувалися оплата праці бібліотекарів й комплектування бібліотек новими книгами та періодичними виданнями. Навіщо читати і розвиватися населенню, що підлягає знищенню і перетворенню на рабів?

У повсякденному житті ми спостерігаємо парадоксальну ситуацію: еліти різних країн конвергуються, змі-



шуються, їхні інтереси переплітаються. І навіть коли держави перебувають у стані війни, їхнє вище політичне керівництво або його частина, як і раніше, зберігає тісні зв'язки з політичною елітою противника. Зв'язки можуть здійснюватися через політичні й фінансові структури, масонські ордени й різні утаємничені організації. І в цих структурах може бути вирішено питання, кому бути сьогодні переможцем, а кому переможеним. Така нівельована “єдність” еліт — головне досягнення надуспільства США за останні 20 років.

Чому так відбувається? Замислимося над простими очевидними фактами.

Де, в яких країнах розміщено сьогодні рахунки найбільших українських сировинних фірм і промислових компаній?

У чиїх банках і в якій валюті тримають українські олігархи свої гроші?

Де розташовано будинки, вілли, замки наших мільйонерів? Де живуть їхні родини й навчаються їхні діти?

І невже після відповіді на ці запитання хтось може стверджувати, що за будь-якого серйозного загострення відносин між США і Україною всі “нові українці” кинуться на захист “незалежної” України? Наївність такого твердження очевидна навіть для дитина.

Тільки-но США накинуть фінансовий зашморг на олігархів, що сидять на шиї українського народу, тільки-но виникне загроза арешту їхніх рахунків, вилучення власності, всі “наші” мільйонери й мільярдери стануть найвірнішою і найвідданішою “п'ятою колоною” істеблішменту США. І виконуватимуть усі вказівки Вашингтона, з беззаперечністю найманця боротимуться за його перемогу, а отже, за повернення свого впливу і нажитого “непосильною працею” багатства.

Уже сьогодні коридорами Верховної Ради і Адміністрації президента ходять майбутні “бургомістри” і “старости”. Всіх їх вже перелічено й призначено. Вони вже

пройшли стажування і навчання у США. З ними вже працюють, і їх готують до майбутньої “відповідальної ролі”. Ніхто не буде забутий...

Уже розписано й сформовано новий окупаційний уряд. Визначено усіх ключових міністрів з аборигенів — торговельно-лихварської і компрадорської еліти та гауляйтерів із метрополії, різних консультантів і фахівців з питань України, колишніх президентських радників. Із урочистим вступом на посаду першого в історії України Головного рабина України — відомого брюссельського рабина Азріеля Хайкіна — сформовано й малий Синедріон.

Політичний урок війни в Іраку такий: якщо збройні сили США стоять біля ваших кордонів, то це означає, що їх на вашій території уже чекає могутня “п’ята колона” і в спину найхоробрішим солдатам готуються загнати ніж зради.

---

## УПРАВЛІННЯ ДЕГРАДАЦІЄЮ

---

*... Заручать пам'ять і приручать крила,  
Почеплять шабельку на килимку:  
Злітай, козаче, в голубінь стрімку!  
А от смикнешся, а злетіть несила:  
Душа ж бо на чужому повідку...*

*Борис Олійник.  
“Трубить Трубіж”*

### **Культурна революція ХХ ст. за рецептами іудеобільшовиків**

Ранні марксистки, які зробили насильницьку революцію в Російській імперії, здійснювали культурну революцію своїми методами, утверджуючи свою релігію — атеїзм, створюючи плацдарм для наступного завоювання світу і побудови своєї сіоністської світової імперії. Після революцій 1917 р. Росія була зруйнована, непокірних знищено терором і голодом, а ті, що залишилися живими, були смертельно налякані: хто мав сумніви — були кинуті в концентраційні табори, одну з останніх опор Росії — Церкву — пограбовано, принижено, придушено. На шляху до безмежного панування іудеобільшовиків над руським народом залишалася остання невелика, але надзвичайно складна перепона, яку ні кулею, ні багнетом не подолаєш, — купка лідерів опозиції й залишки інтелігенції, академіки, професори, літератори, філософи, вчені. Вони були останньою опорою для невеликих за чисельністю здорових сил, на підґрунті яких можна було духовно відродити розп'яту Вітчизну. В цій невеликій частині здорових сил, інтелектуалів іудеобільшовики вбачали потенційну загрозу здійсненню своїх геополітичних завдань.

Патологічна ненависть іудейських комісарів до руської інтелігенції ховалася в них у комплексі власної неповноцінності. І це зрозуміло, оскільки більшість вождів революції, не кажучи вже про середню ланку, були або недоумки, або невдахи з дипломами, які нездатні були чесною працею здобути визнання. Звідси — і заздрість до талановитіших і удаліших. Цим можна пояснити їхнє прагнення зробити всіх рівними, навіть в суто демагогічному аспекті. Зрівнятися з людьми, які здобули світове визнання, повагу і почесні в себе на Батьківщині і піднятися над ними вони могли тільки шляхом насильства, приниження, образи тих, кому заздрили, кого ненавиділи... Так, більшовик Рахья заявляв, що талановитих людей треба різати. На запитання чому, Рахья відповідав: “Жодна людини не повинна мати переваг над іншими людьми. Талант порушує рівність”<sup>132</sup>.

Комуністичні байки про те, що після Жовтневого перевороту до керівництва країною прийшов “інтелігентний уряд”, можуть викликати у знаючих людей хіба що нудоту. Адже світ до цього “інтелігентного уряду” не знав, що таке масові звірства в підвалах Всеросійського надзвичайного комісаріату; що таке масові розстріли мирних жителів на вулицях міст без суду і слідства; не знав тих тортур, які умудрялися придумувати іудейські садисти-комісари і чекісти. Це вже згодом, після ленінсько-троцькістських таборів, з’явилися Дахау і Майданек, Освенцім і Бухенвальд. Можна впевнено сказати, що ті звірства, які чинили сіонобільшовики при Леніні і Троцькому, так і не змогли перевершити ні Гімmlер, ні Пол Пот, ні інші кати своїх і чужих народів<sup>133</sup>.

<sup>132</sup> Шаляпин Ф. И. Маска и душа. — М., 1989. — С. 239.

<sup>133</sup> Козенков Ю. Голгофа России. Завоеватели. Краткая хроника пресуплений мирового Сионизма, Массонства и Запада против России (от Петра I до Сталина). — М.: ООО «Светоч Л», 2001. — С. 130.

Генеральний план більшовицької культурної революції та їхніх явних і таємних “вождів” за океаном з руйнування Російської держави ґрунтувався на геноциді й мав кілька глобальних напрямів:

1. Знищення всіх морально-політичних цінностей, тобто того, що об’єднувало всі народи Російської імперії в єдину могутню державу: церкви, монархії, культури й історії.

2. Знищення представників тих станів, які здатні об’єднати народ, просвітити і навчити його, пояснити злочинні задуми сінобільшовиків: дворянства, військових, інтелігенції — інтелектуального генофонду руського народу, те, що неможливо купити ні за яке золото, без чого будь-яка держава приречена на загибель. Тобто було задумано знищити душу народу.

3. Засобом культурної революції сінобільшовиків був страшний терор і голодомор проти непокірних, що стали (терор і голод) головними складовими геноциду руського народу, знищення найбільш талановитої, енергійної і діяльної частини населення, без яких неможливо було відновити основи державності. До них вдавалися і з метою залякування іншої частини населення і виховання з неї “нових людей” для реалізації своїх глобальних задумів.

4. Завоювання і окупація Російської імперії з тим, щоб на її теренах розпочати експерименти з метою подальшого встановлення світового панування.

Сьогодні перед багатьма українцями постає питання, на яке не дає відповіді жодна політична сила, жодний політичний діяч Західної Європи і США: чому засудили фашизм і стратили гітлерівських злочинців, чому й сьогодні всі говорять про холокост, про знищення 6 млн. євреїв і чому усі мовчать про злочини проти українського народу, інших народів Російської імперії, скоєних сіоністами з 1917 року й до сьогодні?

Де права людини, де демократичні цінності, де розрекламована цивілізованість західного світу? А жертв

сіонізму значно більше, ніж жертв фашизму. Мабуть, тому, що фінансовий інтернаціонал, який фінансував іудеобільшовиків і тепер фінансує світовий сіонізм, який продовжує скоювати злочини. Та, настане час, коли світовий сіонізм буде не лише повалено, й нещадно знищено. І буде написано сотні томів про злочини сіоністів проти людства.

Може постати питання: чому саме про злочини сіоністів?

Щоб відповісти на нього, наведу окремі цитати з автореферату дисертації О. Наймана на здобуття наукового ступеня кандидата політичних наук: “У вересні 1918 року сіоністи вже становили більшість майже в усіх великих єврейських радах (одеській, харківській, елизаветградській та інших). На виборах у 90 населених пунктах України 44,1 відсотків голосів було віддано загальним сіоністам, 19,9 відсотків — Бунду, 11,8 відсотків — Ахдус, 10,3 відсотків — ЄСДРП ПЦ. У виборах взяли участь 38 відсотків виборців... Проте у середині 20-х років рух сіоністської молоді в Україні значно активізувався. Мережа його організацій охоплювала всі райони, де жили євреї. У 1925 р. в Одеській губернії було понад 2,5 тис. молодих сіоністів, на Поділлі — 5 тис., на Київщині — 2 тис., на Волині — 1,5 тис. Загалом членами сіоністських організацій в Україні були 25—30 тис. євреїв до 23 років”<sup>134</sup>. Отже, 30 тис. добре організованих молодих євреїв до 23 років були сіоністами і активними бійцями революції.

Відомо, що терор — один із основних засобів встановлення деспотії, вона досягається шляхом заборони на інакомислення, загальною підозрілістю, доносами,

---

<sup>134</sup> *Найман О.* Діяльність єврейських партій та об'єднань у розбудові національного життя в Україні (1917—1925). Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата політичних наук. — Київ. 2000. — С. 11.

страхою відступників, впровадженням зачарованої страхом догми, заперечити яку рівнозначно смерті. У разі зради страчують заручників, сім'ю, дітей. Такий терор здійснювався на території колишньої Російської імперії.

Особливу увагу слід звернути на те, що протягом багатьох років сіоністи роблять спроби приписати авторство терору й інших лиходійств у СРСР Й. Сталіну. Це надзвичайно підступний хід, який робиться для того, щоб спрямувати суспільну думку на хибний шлях, відвести від істини. Такі спроби після смерті Сталіна робляться новими сіонодемократами, нащадками сіоно-більшовиків, які, реалізуючи свої підступні плани, здійснювали геноцид руського народу. Це ті годованці тоталітарної сіонобільшовицької системи, які завжди мали привілеї і яких правляча номенклатура завжди приводила до влади. Тому слід чітко усвідомлювати, що саме Ленін, Троцький Лев Давидович (Бронштейн), Свердлов (Ешуа-Соломон Мовшович), Зінов'єв (Радомисльський, Апфельбаум Євсей-Гершен Аронович), Урицький (Мойсей Соломонов), Радек (Радек-Зобельсон Карл Бернгардович) та їхні соратники тих років були теоретиками і практиками, авторами і виконавцями тотального геноциду проти українського народу та інших народів колишньої Російської імперії. Молотови, кагановичі, менжинські, ягоди та інші були лише їхніми здібними послідовниками.

Нерідко можна почути брехливі сіоністські сентенції про жорстоку вдачу руських людей як історично обумовлену рису. Розповсюджувачам цього наклепу, мабуть, є резон для такої фальсифікації. Михайло Глінка у статті “Людина на колінах” наводить такий цікавий історичний факт: “Коли в 1926 році знадобився конкретний виконавець, щоб повісити п'ятьох декабристів, його довго шукали. Більш як п'ятдесят років у Росії нікого не страчували. Виконавця все-таки знайшли, але він нічого не

вмів робити — мотузки навіть не здогадався перевірити”<sup>135</sup>. Старше покоління пам’ятає з історії декабристського руху, що коли повісили декабристів, то у деяких із повішених обірвався зашморг, не витримавши ваги тіла.

Руський народ був дуже релігійним і особливо високо цінував християнську заповідь “Не вбий”. А з документальних джерел добре відомо, що масові вбивства невинних людей почалися в 1917 р., коли революціонери, головним чином іудеї, вдалися до терору.

Слід зауважити, що ті, кого ми називаємо сіонобільшовиками були справжніми іудеофашистами. Іудейський фашизм зародився в Іудеї у 6—5 ст. до н.е., коли створювалося так зване П’ятикнижжя — основа єврейської Біблії. Прочитуємо: “Когда введет тебя Господь твой в землю, в которую ты идешь, чтобы овладеть ею, и изгонит от лица твоего многие народы... тогда предай их заклятию, не вступай с ними в сговор и не щади их. Но поступи с ними так: жертвенники их разрушь, святые места сокруши, и рощи их выруби, и изображение богов их сожги огнем... Ибо избрал тебя Яхве из всех народов, которые на Земле” (Второзаконие, гл. 7), “...и истребишь все народы, которые Яхве дает тебе: да не пощадит их глаз твой” (Второзаконие, гл. 15). Отже, расова винятковість. Люта ненависть до інших народів. Знищення противника. Викорінення інакомислення. Зачарована страхом догма. Терор. Знищення культури інших народів, пограбування і геноцид. Все, що ти насмілишся сказати поза їх встановленою догмою, є злочином, який карається смертю. Іншими словами, запроваджується заборона на інакомислення, на критику, на свободу особистості. “И случится так, что во всей стране две трети населения будут вырезаны и погибнут, но одна треть сохранится... и они станут почитать Яхве своим богом” (За-

<sup>135</sup> Глинка М. Человек на коленях. — Л.: Нева. № 3. — 1989. — С. 253.



харий, гл. 13). Отже, дві третини населення не шкода знищити, аби тільки ті, що залишилися, перетворилися на фанатиків і людожерів. Засновники сіонізму визнають Тору як основу месіанської ідеї обраності: “Я уничтожу все народи не сразу, а постепенно... Богатства язычников будут собраны... Все серебро мое, все золото мое!” (Библия, Хагган, гл. 2:8 и др.). Відмітною рисою іудеофашизму став безмежний цинізм. Ні відсутність сумління, ні сатанинських намірів вони не приховують: “Бог знаходиться в націоналізмі Ізраїлю”, — проголошує рабин Соломон Гольдман.

“Ми вирости разом з богом. У нас є наш національний бог. Ми віримо, що бог — єврей і що немає ні англійського, ні американського бога”, — проголошує інший авторитет Моріс Самуїл.

“Не бог створив іудеїв з їхнім світоглядом, а вони самі створили такого бога і такий світогляд”, — підсумовує Йосиф Кастейн у своїй книзі “Історія і доля євреїв” (1993).

В арсеналі іудеофашистів — міжнародний тероризм, провокація міжусобиць, етнічні війни, революції<sup>136</sup>.

**Довідка.** “У 1900—1902 роках у США було підготовлено 10 000 осіб, переважно євреїв, вихідців із Росії. Їхнім завданням було: отримавши зброю і професійну підготовку, повернутися до Росії для організації терору і знищення імперії. Більшу частину коштів на ці цілі виділив єврейський мільйонер і сіоніст Яків Шіфф та інші банкіри США. Саме вони й фінансували революцію в Росії 1905 року і війну Японії з Росією”<sup>137</sup>.

Якими були наслідки?

“...Тільки за період з 1902 по 1912 рік... було вбито близько 1000 представників влади, які обіймали провідні посади в державі та її правоохоронних структурах, і

<sup>136</sup> Пранов В. Закон выживания подлейших. История мракобесия. — С. 308—309.

<sup>137</sup> Дычев Т., Николов Н. Зловещий заговор. Ургенич. — 1992. — С. 99.

понад 1200 було покалічено. Не треба бути великим фахівцем, щоб визначити, які гігантські суми за тих часів були потрібні для проведення такої масштабної кампанії з розпалювання смуту й терору в усій Росії”<sup>138</sup>.

Твердження більшовиків, що червоний терор був відповіддю на замах на Леніна і вбивство Урицького (в обох випадках це справа рук іудеїв) — брехня, до якої вони вдалися з метою приховати і виправдати свої злочини. Створення вже в грудні 1917 року Всеросійської надзвичайної комісії (ВНК) — карального органу з необмеженими повноваженнями — коли про будь-який опір не було й мови, говорить само за себе.

А організація на початку 1918 року концентраційних таборів? Тобто вже тоді створювалася система для здійснення геноциду, залякування людей і захисту сіоно-більшовиків і комісарів від розплати за злочини, які вони готували проти нашого народу.

До здійснення терору і каральних операцій широко залучали співвітчизників Троцького та інтернаціональні сили сіонізму. Майже скрізь комісарами в Україні, Росії й інших районах Російської імперії були євреї. Від тих жорстоких звірств, які вони чинили на нашій землі, кров холоде в жилах.

Наведу тільки деякі цифри, статистику червоного терору за 1918—1919 рр., яку збрала Комісія генерала Денікіна. За цей час було знищено 1 766 118 росіян, серед яких: 28 єпископів, 1 215 священників, 6 775 професорів і вчителів, 8 800 лікарів, 54 650 офіцерів, 260 000 солдатів, 10 500 офіцерів поліції, 48 500 поліцейських агентів, 12 950 поміщиків, 355 250 представників інтелігенції, 193 350 робітників, 815 000 селян<sup>139</sup>.

<sup>138</sup> *Козенков Ю.* Голгофа России. Завоеватели. Краткая хроника пресупленый мирового Сионизма, Массонства и Запада против России (от Петра I до Сталина). — С. 141.

<sup>139</sup> Там само.

Ці цифри вражають. Проте вони зібрані тільки на великій території Росії, де змогла працювати Комісія генерала Денікіна.

Так здійснювалася погроза Троцького Росії і руському народу, про яку свідчить у своїй книжці “Воспоминания” Арон Сімановіч, секретар Григорія Распутіна: “Лейба Давидович Троцкий, который стремился к развалу величайшей в мире державы — России, — по этому поводу говорил: “Мы должны превратить ее в пустыню, населенную белыми неграми, которым мы дадим такую тиранию, какая не снилась никогда самым страшным деспотам Востока. Разница лишь в том, что тирания эта будет не справа, а слева, и не белая, а красная, ибо мы прольем такие потоки крови, перед которыми содрогнутся и побелеют все человеческие потери капиталистических войн. Крупнейшие банкиры из-за океана будут работать в теснейшем контакте с нами. Если мы выиграем революцию, раздавим Россию, то на погребальных обломках ее укрепим власть сионизма и станем такой силой, перед которой весь мир опустится на колени. Мы покажем, что такое настоящая власть. Путем террора, кровавых бань мы доведем русскую интеллигенцию до полного отупения, до идиотизма, до животного состояния... А пока наши юноши в кожаных куртках — сыновья часовых дел мастеров из Одессы и Орши, Гомеля и Винницы, — о, как великолепно, как восхитительно умеют они ненавидеть все русское! С каким наслаждением они физически уничтожают русскую интеллигенцию — офицеров, инженеров, учителей, священников, генералов, агрономов, академиков, писателей!”<sup>140</sup>.

Я запитую у своїх опонентів: чи є у когось із них

---

<sup>140</sup> Козенков Ю. Голгофа России. Завоеватели. Краткая хроника пресуплений мирового Сионизма, Массонства и Запада против России (от Петра I до Сталина). — С. 300.

сумніви щодо того, хто і як реалізовував за допомогою терору амбіційні плани світового сіонізму? Старі марксистки показали, на що здатні апологети культурної революції, що робилася такими садистськими методами. Але яку ціну заплатили сіонобільшовики і яку ціну заплатять в недалекому майбутньому їхні нащадки за свої злочини?

В Україні тільки в одному Києві в шістнадцяти ЧК загинуло понад 12 000 осіб, а в Одесі лише за три місяці 1919 року — 2 000. Так готували і здійснювали свою “культурну революцію” сіонобільшовики. Особливо страшні звірства чинили чекісти в Україні, коли з 16 лютого по 30 серпня 1919 року більшовики вдруге встановили свою диктатуру. А ставлення українців до нової влади було зрозумілим, тому першою радянською установою, яку більшовики створили в місті, була Губернська Надзвичайна Комісія (ГНК). Карати вона почала негайно і нещадно. Свою культурну революцію вона розпочала з викорінення “російського націоналізму”. З пам’ятника Богдану Хмельницькому збили слова: “Волим под царя Московского, православного”. Вулицю імені Столипіна перейменували на вулицю маніака-вбивці іудея Гершуні... Страти почалися з розстрілу 68 професорів інших представників інтелігенції. Хвиля конфіскацій і реквізицій, а то й пограбувань прокотилася Києвом. Терміново потрібні були приміщення для чиновників радянської влади, установи якої збільшувалися з катастрофічною швидкістю. З будинків, що сподобалися новій владі, вигнали їхніх власників. Тільки Раднарком України захопив для свого апарату 3 000 кімнат.

Як у часи середньовіччя чи в наші рекетирські часи, банда сіоністських завойовників наклала на місто 200-мільйонну контрибуцію, яку більшовики вимагали з київської “буржуазії” під страхом розстрілу. Більша частина коштовностей осідала в кишнях співробітників

ГНК. Колишній слідчий Київської ГНК Михайло Болеросов згадував, що “... чекісти в ті часи проводили обшуки й арешти, не криючись, грабували населення. Особлива любов у них була до золота, діамантів і спирту. Служба перетворилась на безмежну гульню, що супроводжувалась і гвалтуванням жінок, і катуванням заарештованих”<sup>141</sup>. Як свідчить Болеросов, командний склад ГНК був винятково єврейським, а волосних Надзвичайних Комісаріатів — латиським. Головним катом київської ГНК був Сорін-Блувштейн, який особисто стратив багатьох невинних людей. Не поступалися йому Яків Лівшиц — завідувач оперативного відділу, Фаєрман-Михайлов — комедант ГНК. Характерним типом чекістки була Еда Шварц. Колишня актриса єврейського театру, а згодом повія розпочала свою кар’єру із доносу на клієнта, а закінчила особистою участю в розстрілах. Такими були кадри старих марксистів, які за допомогою терору знищували кращих представників української нації, готували ґрунт для “культурної революції”, виховання “нової людини”.

Наведу спогади академіка, Героя Соціалістичної Праці, тричі лауреата Державної премії СРСР А. Дородніцина про ті часи: “...Хоч як це дивно, але жодного разу не траплялося, щоб комісаром тих червоноармійців був росіянин, не кажучи вже про українця. Звідки я знаю про національну належність комісарів? Мій батько був лікарем. Тому командування всіх військових з’єднань, які проходили повз нас, завжди зупинялось у нас. Наше село знаходилося недалеко від Києва, і до нас доходили чутки про те, що творила Київська НК... Навіть дітей лякали ім’ям місцевого чекіста Блувштейна. Коли Київ і наше село зайняли денікінці, батько поїхав до Києва роздобути ліків для лікарні. Гори трупів — жертв НК — ще не було розібрано, і мій батько бачив їх на власні очі.

---

<sup>141</sup> На чужой стороне. — Сборник. — Т. 9. — Прага, 1925. — С. 118.

Тіла з вирваними нігтями, з зідраною шкірою на місці погонів і лампасів, розчавлені під пресом. Але найжахливіша картина, яка постала перед його очима, — 15 трупів з пробитими якимсь знаряддям черепами, порожні всередині. Служителі розповіли йому, що одному пробивали голову, а іншого змушували їсти його мозок. Потім пробивали голову цьому іншому і з'їсти його мозок змушували наступного...”<sup>142</sup>.

Терор в Україні чинили в усіх великих і малих містах. “... Кожен провінційний відділ НК мав свої улюблені методи катування. У Харкові знімали скальп, а з кисті рук — “рукавички”, в Полтаві й Кременчуці саджали на палю, в Одесі офіцерів підсмажували в печі й розривали лебідками навпіл. У Києві клали людину в труну з трупом, що розкладався і закопували, а потім через півгодини відкопували...”<sup>143</sup>. Та досить про звірства.

Захисники іудейських революціонерів нині часто посилаються на те, що багато документів проти інтелігенції та правословної церкви підписував Калінін. Проте показовим є документ, підписаний Леніним, який розкриває окремі важливі моменти діяльності іудейських катів. Це таємний лист Леніна членам Політбюро ЦК РКП (б) про необхідність рішуче придушити опір духовенства втіленню в життя декрету ВЦВК від 23.02.1922 року про вилучення церковних цінностей.

Уперше цього листа було надруковано у “Веснике Русского Студенческого Христианского Движения” (Париж, № 97, 1970. — С. 54—57). Його достовірність підтверджує редактор “Весника” Струве. Відтак його передрукували в 1990 р. журнали “Наш современник” и “Известия ЦК КПСС”. Усім, хто хоче ознайомитися з цим листом, рекомендую звернутися до цих джерел, а уривки з нього наводжу нижче.

<sup>142</sup> «Молодая гвардия». — М. — № 5. — 1990. — С. 253.

<sup>143</sup> «Московский комсомолец» — М. — 29.07.1990. — С. 3.

## Д О П О Л Н Е Н И Е

Товарищу Молотову

Строго секретно

Для членов Политбюро

Просьба ни в коем случае копии не снимать, а каждому члену Политбюро (т. Калинин тоже) делать свои пометки на самом документе.

“...Нам во что бы то ни стало необходимо провести изъятие церковных ценностей самым решительным образом, чем мы сможем обеспечить себе фонд в несколько сотен миллионов золотых рублей (надо вспомнить гигантские богатства некоторых монастырей и лавр). Без этого никакая государственная работа вообще, никакое хозяйственное строительство в частности и никакое отстаивание своей позиции в Генуе в особенности совершенно немыслимо. Взять в свои руки этот фонд в несколько сотен миллионов золотых рублей (а может быть, и несколько миллиардов) мы должны во что бы то ни стало. А сделать это с успехом можно только теперь. Все соображения указывают на то, что позже сделать это не удастся, ибо никакой иной момент, кроме отчаянного голода, не даст нам такого настроения широких крестьянских масс, который бы либо обеспечил нам сочувствие этих масс, либо, по крайней мере, обеспечил бы нам нейтрализацию этих масс в том смысле, что победа в борьбе с изъятием ценностей останется безусловно и полностью на нашей стороне...

Поэтому я прихожу к безусловному выводу, что мы должны именно теперь дать самое решительное и беспощадное сражение черносотенному духовенству и подавить его сопротивление с такой жестокостью, чтобы они не забывали этого в течение нескольких десятилетий.

Самую кампанию проведения этого плана я представляю следующим образом:

Официально выступать с какими бы то ни было мероприятиями должен только тов. Калинин — никогда и

ни в коем случае не должен выступать ни в печати, ни иным образом перед публикой тов. Троцкий...

Самого Патриарха Тихона, я думаю, целесообразно нам не трогать, хотя он несомненно стоит во главе всего этого мятежа рабовладельцев. Относительно него надо дать секретную директиву Госполитупру, чтобы все связи этого деятеля были как можно точнее и подробнее наблюдаемы и вскрываемы именно в данный момент. Обязать Дзержинского, Уншлихта лично делать доклад в Политбюро еженедельно. На съезде партии устроить секретное совещание всех или почти всех делегатов по этому вопросу совместно с главными работниками ГПУ, НКЮ и Ревтрибунала. На этом совещании провести секретное решение съезда о том, что изъятие ценностей, и в особенности самых богатых лавр, монастырей и церквей, должно быть проведено с беспощадной решительностью, безусловно, ни перед чем не останавливаясь и в самый кратчайший срок. Чем больше число представителей реакционной буржуазии и реакционного духовенства удастся по этому поводу расстрелять, тем лучше. Надо именно теперь проучить эту публику так, чтобы на несколько десятков лет ни о каком сопротивлении они не смели и думать.

Для наблюдения за быстрейшим и успешнейшим проведением этих мер назначить тут же на съезде, т.е. на секретном совещании, специальную комиссию при обязательном участии т. Троцкого и т. Калинина, без всякой публикации об этой комиссии с тем, чтобы подчинение ей всей операции было обеспечено и проводилось не от имени комиссии, а в общесоветском и общепартийном порядке. Назначить особо ответственных наилучших работников для проведения этой меры в наиболее богатых лаврах, монастырях и церквях.

Ленин”<sup>144</sup>.

---

<sup>144</sup> Наш современник. — М., 1990. — № 4. — С. 167—169.



Прошу звернути увагу на такий важливий момент цього листа. Жорстоке знищення служителів церкви, тобто практичну акцію, таємно доручають іудею Троїцькому. А прикриття — призначення офіційним виконавцем цього злочину росіянина Калініна. Ця сатанинська тактика кривавого маніяка стане в подальшому аксіомою всіх більшовицьких катів у продовженні геноциду народів колишньої Російської імперії, а відтак буде підхоплена катами і диктаторами інших комуністських, фашистських режимів в усьому світі.

У цьому таємному посланні розкривається і справжнє обличчя сіонобільшовиків. Не допомога своєму народу, а створення спеціального фонду для своїх потреб, для потреб світової революції.

Ось так, шляхом експропріації цінностей православної Церкви і за допомогою терору сіоно-більшовики намагалися провести дехристиянізацію руського народу. Релігія, віра, церква були наріжним каменем, цементуючою основою руського народу впродовж багатьох віків. Це були головні об'єднувачі постулати держави, на яких виховувалися в народі такі ази моральності, як доброчинність, милосердя, людинолюбство. Тому більшовики поставили стратегічне завдання: через руйнування церкви завоювати Росію і підкорити її народ. Одним із перших більшовицькі кати вбили Київського митрополита Володимира, та перед тим покалічили, оскопили, голого кинули на наругу. Петербурзького митрополита Веніаміна, який мав замінити патріарха Тихона у разі його смерті, перетворили на крижаний стовп, обливаючи на морозі водою, а потім утопили. Тобольського єпископа Гермогена живим прив'язали до колеса пароплава і порубаного лопатями втопили. Пермського архієпископа Андроніка, колишнього місіонера в Японії, живцем закопали в землю. Чернігівського архієпископа Василя розп'яли на хресті й спалили.

Тисячі вбитих священнослужителів — єпископів, архіреїв, настоятелів монастирів, ченців і монахинь... А скільки було замахів на святішого Патріарха Тихона, який був надзвичайно небезпечним для більшовиків. 13 (26) жовтня 1918 року, приголомшений принизливим Брестським миром і звірствами більшовиків, він написав Послання Раді Народних Комісарів, яке вражало своєю сміливістю. Наведу окремі частини Послання Патріарха Тихона, пронизаного болем за Росію:

“... От каких завоеваний могли отказаться вы, приведшие Россию к позорному миру, унижительные условия которого даже вы сами не решились обнародовать полностью? Вместо аннексий и контрибуций великая наша Родина завоевана, умалена, расчленена, и в уплату наложенной на нее дани вы тайно вывозите в Германию не вами накопленное золото...”

Отечество вы подменили бездушным интернационализмом, хотя сами знаете, что когда дело касается защиты отечества, пролетарии всех стран являются верными сынами, а не предателями. Отказавшись защищать Родину от внешних врагов, вы, однако, непрерывно набираете войска. Против кого вы их ведете? Вы разделили весь народ на враждующие между собой станы и ввергли его в небывалое по жестокости братоубийство. Любовь Христову вы открыто заменили ненавистью и, вместо мира, искусственно разожгли классовую вражду.

Не России нужен был заключенный вами позорный мир с внешним врагом, а вам, задумавшим окончательно разрушить мир внутренний. Никто не чувствует себя в безопасности; все живут под постоянным страхом обыска, грабежа, выселения, ареста, расстрела. Хватают сотнями беззащитных, гноят целыми месяцами в тюрьмах, казнят смертью, часто без всякого следствия и суда... Казнят епископов, священников, монахов и монахинь, ни в чем не повинных, а просто по огульному обвинению в какой-то расплывчатой и неопределенной “контррево-

люционности”.., а тела убитых не выдаются родственникам для погребения.

Не есть ли все это верх бесцельной жестокости со стороны тех, которые выдают себя благодетелями человечества и будто бы сами когда-то много потерпели от властей.

Но вам мало, что вы обагрили руки русского народа его братской кровью... вы толкнули его на самый открытый и беззащитный грабеж. По вашему наущению разграблены или отняты земли, усадьбы, заводы, фабрики, дома, скот, грабят деньги, вещи, мебель, одежду. Сначала под именем “буржуев” грабили людей состоятельных, потом под именем “кулаков” стали грабить более зажиточных и трудолюбивых крестьян, умножая таким образом нищих, хотя вы не можете не сознавать, что с разорением великого множества отдельных граждан уничтожается народное богатство и разоряется сама страна.

Соблазнив темный и невежественный народ возможностью легкой и безнравственной наживы, вы отуманили его совесть, заглушили в нем сознание греха; но какими бы названиями не прикрывать злодеяния, — убийство, насилие, грабеж всегда останутся тяжкими и вопиющими к Небу об отмщении грехами и преступлениями...

Особенно больно и жестоко нарушение свободы в делах веры. Не проходит дня, чтобы в органах вашей печати не помещались самые чудовищные клеветы на Церковь Христову и ее служителей, злобные богохульства и кощунства. Вы глумитесь над служителями алтаря, заставляете епископов рыть окопы (епископ Тобольский Гермоген) и посылаете священников на грязные работы. Вы наложили свою руку на церковное достояние, собранное поколениями верующих людей, и не задумались нарушить их последнюю волю. Вы закрыли ряд монастырей и домовых церквей без всякого к тому повода и причины. Вы заградили доступ в Московский Кремль — это священное достояние всего верующего народа...

Да, мы переживаем ужасное время вашего владычества, и долго оно не изгладится из души народной, омрачив в ней образ Божий и запечатлев в ней образ зверя. Сбываются слова пророка — “Ноги их будут ко злу, и они спешат на пролитие невинной крови, мысли их — мысли нечестивые, опустошение и гибель на стезях их” (Ис. 59, 7).

Мы знаем, что Наши обличения вызовут в вас только злобу и негодование и что вы будете искать в них лишь повод для обвинения Нас в противлении власти, но чем выше будет подниматься “столп злобы” вашей, тем вернейшим свидетельством — справедливости Наших обличений...

Ныне же к вам, употребляющим власть на преследование ближних, истребление невинных, простираем Мы наше слово увещевания: отпразднуйте годовщину своего пребывания у власти освобождением заключенных, прекращением кровопролития, насилия, разорения, стеснения веры; обратитесь не к разрушению, а к устройению порядка и законности, дайте народу желанный и заслуженный отдых от междуусобной брани. А иначе взыщется от вас всякая кровь праведная, вами проливаемая (Лук. XI, 51), и от меча погибнете сами вы, взявшие меч (Мф. XXVI, 52)”<sup>145</sup>.

*Тихон. Патриарх Московский и всея Руси  
(Томск, Сп. Вед. 1919, № 13 — 14).*

Пророчими станут для багатьох катів руського народу віщі слова Патріарха Тихона — багато з них від меча й загине у міжусобній боротьбі за владу.

Але й доля православної церкви була трагічною. Майже 15 тис. духовних осіб було розстріляно у 20-ті роки без суду і слідства, понад 8 тис. — за рішенням суду, в тому числі 3 447 жінок, пограбовано і зруйновано 673 монастирі, тисячі храмів спалюжено й зачинено. Награбовано церковних цінностей і відібрано капіталу на су-

<sup>145</sup> Наш современник. — М., 1990. — № 4. — С. 161,162.

му понад 4 млрд. золотих рублів, 827 тис. десятин землі, 84 заводи, 1112 домів для пристарілих, 704 готелі, 277 лікарень і притулків, 436 молочних ферм і 311 пасік. Напризволяще кинуте понад 58 тис. ченців і монахинь, послушників і послушниць<sup>146</sup>.

Втрати, яких зазнав руський народ від знищення архітектурних ансамблів, монастирів і храмів, пам'ятників історії та культури, творів мистецтва, книгосховищ і давніх рукописів, того, що створювалося народом віками, — важко оцінити. Подібного у світі за всю історію, навіть у період варварства, не було. Так відбувалася насильницька “культурна революція” на нашій багатотраждальній, скропленій потом і кров'ю землі.

## Апологети культурної революції

*...Зітхнув Тарас:  
— Останній рубікон...  
Всього було на нашій Україні,  
Але таких чорнобилів, як нині,  
Ще не було, Богдане, іспокон.  
Супроти нас —  
не хан, не богдыхан,  
Не лях, не шваб  
чи рідні московити, —  
Сам князь пільми —  
володар сього світу, —  
Не військо вислав, —  
виставив гаман...*

*Борис Олійник.  
“Трубить Трубіж”*

Підтримання життєдіяльності певного класу, який не створює матеріальних цінностей, потребує створення

<sup>146</sup> Наш сучасник. — М — № 12. — 1989. — С. 150.

держави. Коли ж держави немає і не існують фізичні кордони, необхідно встановити кордони моральні чи національні, а найкраще ті й ті між “своїми” і “чужими” і не дати можливості “своїм” відчутти себе в безпеці серед інших етносів. Так поведуться “авторитети” бандитських угруповань. Це звичайні методи маніпулювання свідомістю мас з метою отримання засобів існування для “еліти”. У середовищі, де відсутні будь-які міжетнічні конфлікти, антисемітизм для євреїв був і є природною заміною гетто, яким євреї відгороджували себе від світу.

Проте жупел антисемітизму дає можливість руйнувати й архетип<sup>147</sup> державоутворювальної нації за допомогою засобів масової інформації і структур, що впроваджують ідеологію іудеолібералізму, незважаючи на Ст. 15 Конституції України, де чітко сказано: “Суспільне життя в Україні ґрунтується на засадах політичної, економічної та ідеологічної багатоманітності. Жодна ідеологія не може визнаватися державою як обов’язкова. Цензура заборонена”. Проте цензура заборонена для корінної нації, а для інших — ні. Наприклад, захотів єврейський антифашистський комітет закрити газету “Сільські вісті” — і суд, наш “найсправедливіший”, ухвалює рішення про заборону видання газети.

Руйнування архетипу нації і послаблення захистних механізмів психіки природним чином здійснюється через основні інстинкти, обмеження яких є підґрунтям національної культури будь-якого народу. Можливості маніпулювання свідомістю людини тим вищі, чим слабшими є її захистні механізми. У своїй більшості ці механізми побудовані з інформаційних елементів історичної культури суспільства чи нації.

---

<sup>147</sup> Архетип за Юнгом, — це вроджені психічні структури, образи, мотиви, що є змістом так званого колективного позасвідомого, яке, в підсумку, визначає долю нації.

Деідеологізований соціальний організм, із зруйнованою системою національної свідомості та управління, не має достатнього потенціалу для опору. Його “свідомість” визначається спільною підсвідомістю мас, що ґрунтується на природних біологічних інстинктах. Такий соціальний організм, підтримуючи стан гедонізму, здатний довести себе до руйнації. Це нагадує поведінку наркомана чи алкоголіка, який сам оплачує своє руйнування. Щоб створити таку ситуацію, треба мати у своїх руках засоби інформації — телебачення, радіо, газети.

**Довідка.** “Сьогодні іудеями, які повністю прибрали до своїх рук всі світові, в тому числі й електронні, засоби масової інформації, для відкачування енергії Дияволу введено в дію і найновіші технології — фільми жахів, різноманітні форми рок, поп і реп-музики, які сприяють випроміненню людиною у простір згустків негативної енергії. Єдиний спосіб не підсилювати могутність Диявола — не дивитись і не слухати цю мерзоту, а також знищувати цю продукцію разом з її винахідниками”<sup>148</sup>.

Ось чому іудеї так швидко захопили інформаційний простір телебачення. Байки про високі прибутки від реклами — для примітивних людей. Усі витрати телебачення оплачені іудейськими банкірами чи простіше — фінансовим інтернаціоналом.

Для прикладу наведу уривок з розповіді В. Рабиновича з книги “Олігарх”, яку видав у Німеччині Юрген Рот<sup>149</sup> (у перекладному виданні видавництва “Фоліо” цей розділ відсутній). “У 1995 і 1996 рр. в Україні розпочалося ліцензування телевізійних каналів, а також ефірного часу на обох державних програмах телебачення. Я вважав, що Олександр Роднянський міг би займатися технічними питаннями. Всі фінансові питання

<sup>148</sup> Данилов В. Арийская империя. Гибель и возрождение. Кн. 1. — С. 149.

<sup>149</sup> Jurgen Roth. Der Oligarch. Vadim Rabinovich bricht das Schweigen. Europa Verlag/ Hamburg/Wien. — 2001. — S. 199, 200.

контролював я, а Борис Фуксманн, який працював зі мною у фірмі “Нордекс”, мав подбати про прибутки. Крім того, ми створили рекламну фірму. Тоді американський підприємець Рональд Лаудер у Нью-Йорку запропонував нам вступити в компанію “1+1” з 50 відсотками”.

Рональд Лаудер свого часу був послом США в Австрії, досяг підприємницького успіху в галузі комерційних товарів, був кандидатом на пост мера Нью-Йорка і головою ради Музею сучасного мистецтва в Нью-Йорку. Його компанію “Central European” було створено в 1992 р. з тим, щоб утвердитися в колишніх радянських республіках. Він мав фірми в Чехії, Словаччині, Румунії та Угорщині. Україна також була важливим ринком збуту для його імперії засобів масової інформації.

“Ми довго дискутували, — продовжує Рабинович. — Потім уклали договір, згідно з яким Рональд Лаудер отримує 50 відсотків пайової участі в нашому підприємстві... “. Отже, за Рабиновичем і Роднянським стоїть Лаудер та інші.

“Найпопулярнішими носіями “телевізійної культури” в українські маси є телеканали “Інтер” і “Студія 1+1”, які пов’язують з іменами євреїв Григорія Суркіса і Олександра Роднянського, — пише Е. Ходос. — До речі, час від часу телеправа останнього робить спробу заперечувати єврей Вадим Рабинович, якому належить телекомпанія “ЕРА”, яка веде мовлення вночі на “Першому національному”. За “Інтером” і “Студією 1+1” за рівнем популярності — телеканали “Новий канал”, ICTV і СТБ, рейтинг яких достатньо високий, про що свідчить їх входження до п’ятірки лідерів українського телемовлення. Хто ж володіє ними? Єврей Віктор Пінчук — зять Президента України, найбільший олігарх, за спиною якого стоїть секта Хабад, виходець із Дніпропетровська, батьківщини Сьомого Любавицького П-дца. І нехай вас не вводить в оману його українське прізвище. Віктор



Пінчук — чистокровний єврей: по материнській та батьківській лініях, за вірою і за суттю”<sup>150</sup>.

Тому не випадково ми бачимо на екранах телевізорів терор проти української нації. Те, що сьогодні заповнює телеефір, має давні іудейські традиції. Музика, театр, малярство — все зазнало єврейських інновацій з тією ж такою метою — зруйнувати архетипи націй.

“...Неєвреї бачили євреїв і єврейськість як те, що скрізь і завжди ототожнюється з модернізмом у його крайніх виявах, — пише Пол Джонсон. — ...Між 1860 і 1914 роками зростав опір громадськості інноваціям, особливо в таких осередках, як Відень, де музику сприймали таки досить серйозно. Як висловився один музичний історик, той прискорений темп стилістичних змін і те зростання музичної громадськості поєднувалися так, щоб “нормальні нелегкі стосунки між митцем і публікою стали просто патологічними”. Музиканти зумисне провокували публіку, яка іноді відповідала насильством. Єврейський іконоборчий елемент доводив і провокацію, й відгук на неї до крайнощів. У Відні зчинилася справжня буря, коли Малера настановили керівником придворної опери в 1897 році — на чи не найважливіший пост у німецькій музиці”<sup>151</sup>.

Наступним етапом цього інноваційного витка, пов’язаного з іудеями, стало запровадження в руському балеті й театрі “елементів” еротики і гомосексуалізму. “Це той самий складник, що його Леон Бакст (1866—1924) вніс у російський балет, який також був первісно єврейським творінням”<sup>152</sup>. Це він створив у 1910 р. “Шехерезаду — найбільший з успіхів Ballets Russes, де цілий гарем красунь упивався оргією з м’язистими негра-

<sup>150</sup> Ходос Э. Еврейский удар. — Харьков, 2003. — С. 39.

<sup>151</sup> Пол Джонсон. Історія євреїв. — К.: Видавничий дім «Альтернативи», 2000. — С. 463.

<sup>152</sup> Там само. — С. 464.

ми, а закінчувалося все те кривавою помстою. Це був найбільший культурний шок на весь той період”<sup>153</sup>.

Якщо Бакстове любовстрастя було єврейським, то таким самим було його відчуття кольору, а ще більше — його моральна теорія барв, яка, за його словами, засновувалася на релігійних якостях певних кольорів (“Блакить як барва для Магдалени й синь — для Мессаліні”) й була покликана викликати в глядачів певні потрібні йому емоції.

Бакст навчався в Санкт-Петербурзькій Академії мистецтв. Беручи участь у конкурсній темі “Мадонна оплакує Христа”, намалював юрбу євреїв із литовського гетто. Це “полотно” обурені члени журі перекреслили червоною крейдою, і Бакста вигнали з Академії.

“Якийсь час він мав школу під Санкт-Петербургом, — пише далі Пол Джонсон, — де й передав своє мистецтво улюбленому учневі Марку Шагалу (1887—1985), онукові єврейського ритуального різника. Знов же, і в малярстві поява художника-єврея бувала дивним феноменом”<sup>154</sup>.

Не випадково Бакст хотів, щоб його вигнали з Академії мистецтв. Річ у тому, що й на початку ХХ ст. ще існував дуже сильний опір доброчесних євреїв зображенню живого, що заборонено релігією. Коли молодий Хаїм Сутін, син кравця-хасида намалював з пам’яті рабина зі Сміловичів, батько відшмагав його батогом.

Модерністами іудеї були і в інших сферах. Так, Лейб Блюм, “будучи главою французького уряду”, “неочікувано” повстав проти непорочності дівчат. У книзі “Шлюб” він висунув вимогу, щоб дівчата починали статеве життя з 15-ти років. Такий досвід, на його думку, допоможе виробити правильні погляди на сімейне життя. Кращими вчителями такої науки, стверджує Блюм, можуть бути літні чоловіки. Він обґрунтовує свої погля-

<sup>153</sup> Джонсон Пол. Історія євреїв. — К.: Видавничий дім «Альтернативи», 2000. — С. 465.

<sup>154</sup> Там само. — С. 465.

ди тим, що майбутні чоловіки менше ревнуватимуть жінок, якщо знатимуть, що до шлюбу вони мали коханців на законних підставах і за новими добрими моральними правилами, якими він хоче замінити нашу історичну мораль.

Блюм заохочує також кровозмішання, даючи поради, як у разі відсутності хорошого партнера для проходження практики з курсу кохання звернути увагу на... рідного брата чи на... батька! Книгу Блюма заборонено в усіх країнах світу, крім Франції. І вона, безумовно, сприяла розбещенню французького суспільства і розкладанню французької нації.

Ми вже багато говорили про содомізм, що сьогодні всіяко заохочується у США. А хто ж стоїть за геями і лесбіянками?

Содомітський рух завжди йшов пліч-о-пліч з “єврейською емансипацією” і його очолювали спільні вожді. В 1997 р. у Сан-Франциско, своєрідній столиці содоміського руху, відбулося святкування сторіччя боротьби за “сексуальне звільнення”. “Протягом майже чотирьох місяців содоміти проводили масові заходи на головних вулицях Сан-Франциско, які були обвішані прапорами “радуга” геїв і лесбіянок. Своє “свято” содоміти відзначали в концертних залах, культурних центрах, бібліотеках, музеях.

“Культурна програма” урочистостей була організована й фінансована содомітськими та єврейськими організаціями: Центром гомосексуалістів і лесбіянок Сан-Франциско, Інститутом Гете, Гарвей Милк Інститутом, Центром холокосту Північної Каліфорнії, Комітетом з проведення фестивалів єврейських фільмів.

“Культурна програма”, зокрема, охоплювала:

— Цикл лекцій з історії і практики гомосексуалізму та лесбіянства в бібліотеці Інституту Гете і головній бібліотеці міста.

— Концерти хорів геїв і лесбіянок у Великому залі масонського храму Каліфорнії.

— Показ класичних фільмів у кінотеатрах міста про життя геїв і лесбіянок.

— Конкурсний фестиваль содомітських фільмів у головному кінотеатрі содомітів у районі Кастро<sup>155</sup>.

— Відкриття Музею сексології імені Магнуса Хіршфельда<sup>156</sup> ... Великий гей-парад відкривав мер Сан-Франциско Віллі Браун, з привітальними словами до содомітів звернулися представники уряду і Конгресу США. Із зворушливими словами виступила член Конгресу США лесбіянка С.Сожорнер<sup>157</sup>.

До цього “свята” було випущено чимало літератури з історії содомізму. З неї випливає, що біля витоків содоміського руху стояли відомі діячі іудейсько-талмудичної культури — Зигмунд Фрейд (1856—1936) і Магнус Хіршфельд (1868—1935).

Зигмунд Фрейд, кумир світового єврейства, був правовірним іудеєм і особливим шанувальником кабали, членом масонської ложі Бней-Бріт і сіоністської організації<sup>158</sup>. Наукові погляди Фрейда — розвиток ідей кабали в галузі психології. За вченням кабали, насолода є не лише основною категорією життя, а й головною його метою. Енергія насолоди — це втілення усього існуючого. Ці думки Фрейд проводить у своїй теорії психоаналізу, яка стверджує: людина живе за принципом насолоди, намагаючись задовольнити свої бажання, передусім сексуальні; вся культура

<sup>155</sup> У районі Кастро (Сан-Франциско) багато вулиць належать содомітам. Тут знаходяться місця їхніх розваг — ресторани, кафе, притони.

<sup>156</sup> Вхід до музею — 35 дол. Посередині великої зали — поміст, навколо якого на спеціальних ложах лежать відвідувачі, яким приносять страви і напої, що збуджують. На помості розігруються картини «сексуальної гри» для людей різної сексуальної орієнтації. Біля залу — невеликі кімнатки з великими ліжками, куди відвідувачі ведуть (за особливу плату) «експонат», який їм сподобався.

<sup>157</sup> *Платонов О.* Терновый венец России. Тайна беззакония. Иудаизм и масонство против Христианской цивилизации. — С. 454—456.

<sup>158</sup> CDL report. — 1985. — Oktober. — P. 8.

людства — сублімація незадоволення сексуального бажання. Якщо людина не задовольняє свого бажання, воно йде у сферу підсвідомості й починає зсередини травмувати її. Фрейд робить важливий для содомітів висновок, який є розвитком кабали: людина бісексуальна споконвічно, і будь-які її забагання у сфері сексу є природними. Всі заборони в цій галузі — релігійні забобони.

Те, що Фрейд обґрунтував теоретично, Хіршфельд почав втілювати в життя. В 1986 р. він надрукував статтю під назвою “Сафо і Сократ”, в якій стверджував, що содомітство є нормальним явищем, і співтовариство не повинно його осуджувати. В 1897 р. на гроші багатих євреїв Хіршфельд заснував “Науковий гуманітарний фонд” — перший в історії легальний союз содомітів, який розпочав активну пропаганду гомосексуалізму і гучну кампанію за скасування закону, що забороняв у Пруссії сексуальні стосунки між чоловіками.

З 1903 по 1922 рік содомітський союз Хіршфельда видавав перший у світі альманах геїв і лесбіянок — “Щорічний огляд для людей невизначеної сексуальної орієнтації”. Хіршфельд зумів заручитися підтримкою високопоставлених гомосексуалістів з оточення Вільгельма II. З тюрем було випущено тисячі злочинців-содомітів. У 1907 р. спалахнув політичний скандал — справа Мольтке — Хардема — Еленберга, і німецьке суспільство дізналося, що содоміти, яких підтримують єврейські вожді, мають потужну опору в уряді.

Содоміти організували збір підписів за скасування закону проти геїв. Їхні емісари побували у багатьох країнах світу й зібрали 6 тис. підписів, в тому числі Альберта Ейнштейна, Еміля Золя, Германа Гессе, Томаса Манна і навіть Льва Толстого<sup>159</sup>.

---

<sup>159</sup> *Рассел Пол.* 100 кратких описаний геев и лесбиянок. — М, 1996. — С. 33.

Після Першої світової війни організований содомітський рух отримує ще один заклад. Разом з “Науковим гуманітарним фондом” розпочинає свою діяльність “Інститут сексуальних наук” під керівництвом Хіршфельда. Інститут стає центром содомітського розтління не лише для Німеччини, а й для інших країн. У 1919 р. за його сприяння виходить фільм, що пропагує гомосексуалізм. У Німеччині, Великій Британії та США виникають десятки содомітських організацій із своїми газетами, журналами, клубами, готелями для розваг.

З 1919 р. німецький єврей А. Бренд випускає газету “Євгеній” — орган “чоловічої культури, дружби і свободи”. У 1921 р. Бренд і Е.Фасбіндер видають содомітську газету “Дружба і свобода (проти буржуазної моралі)”. З 1924 р. вона починає виходити під назвою “Дружба”, визначивши себе як орган усіх геїв і лесбіянок<sup>160</sup>.

У США содоміти організували союз в Чикаго (1924), у Франції — в Парижі, у Великій Британії — в Лондоні і Манчестері. Створюється загальносвітова організація содомітів — Всесвітня ліга сексуальних реформ, яка в 1923 р. об’єднувала майже 130 тис. геїв і лесбіянок<sup>161</sup>.

Отримуючи підтримку від єврейських кіл, содоміти для розширення свого впливу використовували брудні засоби — підкуп, шантаж, залякування. Приклад такої діяльності подав сам Хіршфельд. У 1902 р. він став винуватцем самогубства німецького промисловця Альфреда Круппа, помістивши в одній із берлінських газет інформацію про його гомосексуальні зв’язки. За свідченням людей, які оточували Хіршфельда, для досягнення політичних цілей він “цілком міг піти на шантаж, не зупиняючись перед використанням конфіденційної інформації. Різноманітні порушення ним професійної етики

<sup>160</sup> 100 Jahre Schwubnenbewegung. — 1997. — S. 18, 20.

<sup>161</sup> Рассел Пол. 100 кратких описаний геев и лесбиянок. — М., 1996. — С. 35.

дали привід певній частині його послідовників на чолі з Бенедиктом Фріндландером відколотися від нього і створити паралельний рух під назвою “Товариство нетривіального”<sup>162</sup>.

Свавілля і злочини содомітів викликали обурення в багатьох країнах. Нормальні люди не раз били злочинців, громили й підпалювали офіси їхніх спілок і редакцій. У 1920 р., наприклад, обурені жителі розігнали мітинг, організований содомітами в центрі Мюнхена, а самого Хіршфельда побили. В 1933 р. у Німеччині було відновлено закон проти гомосексуалістів, і багатьох содомітів знову посадили до в’язниці, а їхню літературу спалили.

Після Другої світової війни содомітський рух знову набирає сили. Під егідою Міжнародного комітету за сексуальну рівність збираються всесвітні конгреси содомітів.

29 серпня—2 вересня 1952 року у Франкфурті-на-Майні відбувся 2-й конгрес за сексуальну рівність. Він був останнім, на якому лідерство належало содомітам з Німеччини. В 50-х — 60-х роках центр сексуальних злочинців перемістився до США. Знову зазвучали імена американських гомосексуалістів — А. Кінсі, І. Верес, Д. Арго, Ю. Візенбах, Р. Візенжаген, вони тиражувалися у виданнях найбільших газет і журналів США. В Нью-Йорку виник Фронт звільнення сексуальних меншин, який став штабом здійснення сексуальної революції в частині пропаганди й насадження содомітства.

Содомітство стало способом життя більшої частини Америки. Її символ сьогодні — єврейська акторка, лесбіянка Мадонна (справжнє ім’я Л. Чікконе). Важко знайти таке поєднання вульгарності, відсутності смаку й демонстративної розбещеності, на яких вона, власне,

---

<sup>162</sup> *Рассел Пол.* 100 кратких описаний геїв и лесбиянок. — С. 35.

й зробила собі кар'єру. На виду у населення всієї Америки ця содомітка постійно здійснює наругу над Християнською Церквою, блюзнірськи маніпулюючи хрестом між ногами. Оголосивши себе бісексуалкою, американська порнозірка робить гроші, займаючись содомізмом на сцені, бере участь у пансексуальних оргіях, мастурбуючи перед глядачами<sup>163</sup>.

Содомізм знайшов своїх прихильників серед багатьох “християнських” церков США, зокрема лютеранської, кальвіністської, євангелістської, а також єпископальної церкви, унітаріїв і методистів.

Проте іудеї не втілювали свої сексуально-маревні ідеї ні у своїй нації, ні в сім'ї. “Зигмунд Фрейд (1856—1939), чи не найбільший з усіх єврейських інноваторів, не любив “модернізм” у майже в усіх його виявах, — пише Пол Джонсон. — Фрейд управляв своєю родиною на патріархальний лад. Ні Маркс, ні Фрейд не застосовували своїх теорій до своєї оселі й родини... Не прикладав він своїх ідей і до власних дітей. Коли його синів починали цікавити “життєві факти”, посилав їх до сімейного лікаря”<sup>164</sup>.

Можна наводити чимало прикладів, але ще в 1929 р. сіоністський діяч М. Гроссман на сторінках берлінського журналу “Світанок” декларував: “Ніякі зусилля антисемітів не зупинять зростаючої сили німецького єврейства... Майже неможливо знайти хоч одну галузь німецького життя, в якій євреї не брали б більш ніж очевидну — панівну участь”<sup>165</sup>.

І дійсно, не лише фінанси й промисловість, а й література, театр, кіно, преса були майже повністю підпорядковані іудеям.

<sup>163</sup> Платонов О. Терновый венец России. Тайна беззакония. Иудаизм и масонство против Христианской цивилизации. — С. 450–455.

<sup>164</sup> Пол Джонсон. Історія євреїв. — С. 467.

<sup>165</sup> Світанок. — Берлін, 1929. — № 33.



Берлінський “Світанок” у 1925 р. писав: “Література — галузь, в якій євреї представлені найбільше, але далеко не єдина галузь єврейської діяльності. І в театрі на кожному кроці зустрінете євреїв-режисерів, акторів, співаків і танцюристів.

Режисер Макс Рейнгард — театральний новатор й законодавець. Його три берлінські театри — визнані храми сучасного драматичного мистецтва; три диригенти Державної Опери — Бруно Вальтер, Еріх Клайвер і Отто Клемперер — улюбленці всього музичного світу. Найвидатніші драматичні актори сучасної Німеччини — Зігфрід Арно, Фріц Кертнер, Макс Палленберг, Ернст Дейч — також євреї... Пройдіть редакціями, книжковими магазинами, театрами, парламентом і бюро великих гуманістичних рухів у Берліні, Франкфурті й Мюнхені. Подивіться на книги, що виставлені у вітринах, і на афіш, що красуються на перехрестях. Ви з подивом побачите, як багато добре відомих вам осіб та імен, які ви вважаєте чисто арійськими, належать євреям.

Візьміть пресу з її шістьма тисячами газет. Власники двох найбільших видавництв столиці Німеччини — фірми Рудольфа Моссе і Ульштейна — євреї. Два редактори зі світовими іменами — Теодор Вольф із “Берлінер Тагблат” і Георг Бернгард із “Фоссіше Цайтунг” — також євреї. За ними йдуть “Франкфуртер Цайтунг” і десятки тижневих і щомісячних журналів, що задають тон у німецькій суспільній думці. Багато видань пацифістського руху і Ліги прав людини також випускають євреї, які є найактивнішими поборниками миру і свободи в Німеччині”.

Все це було, й було зовсім недавно... І все це є, і це — не кошмарний сон. Це сьогоднішня Україна.

Згадайте слова Моріса Голдштейна про Німеччину: “Євреї, по суті, стали розпоряджатися культурою народу, який заперечував їхнє право на це”.

Німецький народ заперечував “їхнє право на це”, а українська влада і політична гендлярсько-лихварська еліта — не заперечують.

А хто керує гуманітарною сферою в Україні?

Німецький антисемітизм — природна захистна реакція національного організму на хворобу. Культура — це над-Я нації, її психіка, і жодна стороння особа не має права розпорятися нею, тим більше без згоди господаря. Холокост — це природна відповідь на агресію, на хворобу психіки нації. Якщо не холокост щодо агресора, тоді геноцид державоутворювальної нації.

Культура не в її адаптованому до управління розумінні, яке цілком може набувати вигляду фашизму, — це сума знань, національного досвіду, релігійних норм і традицій, історично накопичених корінною нацією. Що більший обсяг цих знань, то розвиненішою є людина, більш життєздатною, більш конкурентоспроможною у виживанні й “природному відборі”.

Людина чинить опір будь-яким змінам психіки. Вона так влаштована, що тільки загроза знищення чи стан клінічної смерті можуть змінити її внутрішній світ. І ці зміни знаходять природне відображення в культурі народу.

Психіку нації сформовано на національних потрясіннях, катастрофах і конфліктах, вона унікальна й історична. Без доступу людини до інформації, здатної змінити її психіку і психіку нації в критичних умовах, втрачаються не лише можливість соціальної адаптації, а й соціальні орієнтири, а отже, й можливість контролю влади.

Євреї могли розпоряджатися німецькою культурою, тільки придушивши німецьку національну еліту, як, зрештою, придушують сьогодні й українську. А коли культура та інтелект в загоні — керувати береться ефрейтор, який хапається за пістолет щоразу, коли чує слово “культура”. Для нього культура — примара воро-

га і його зброї. Німці в ситуації, що склалася, не могли ставитися до культури інакше, оскільки вона була єврейською за суттю й відображала інтереси євреїв.

Як же так, скажуть іудофіли. Адже було багато талановитих євреїв, що зробили значний внесок у культуру України, Німеччини й у світову культуру загалом. Так, було. Проте не їх, дійсно асимільованих до культури корінної нації, підтримували єврейський капітал і національна релігія, а їхніх антиподів, дії яких були спрямовані на руйнування культур і держав, самосвідомості народів.

Пізніше і євреїв-асимілянтів знищували разом з національною елітою. Саме їх, зраджених кровними побратимами, знищував Гітлер у Німеччині. Кожна спроба виділення з іудаїзму здорової частини закінчувалася знищенням, але руками неєвреїв.

Не французи, німці, росіяни чи українці є ідеологами “вільної любові”. Не українські націоналісти вимагають легалізації проституції в сучасній Україні, не вони зоорганізували й друкують низькопробне читиво на ктальт “Бульвару” і не українські націоналісти цілеспрямовано постачають на телеканали українського телебачення західне паскудство, яке продукує Голлівуд. А що він продукує? Насильство, секс, насильство, секс... — ця тема не сходить з пера письменників, сценаристів і кінодраматургів країн Заходу.

Але згадаймо тих, хто продукує. На обкладинці видання “Момент” за серпень 1996 року зазначено: “Євреї управляють Голливудом, ну и что?”. Стаття, написана відомим кінокритиком Майклом Медвідем, містить такі зауваги: “Цілоком безглуздо заперечувати справжню владу євреїв у суспільній культурі. В будь-якому списку впливових виконавчих продюсерів великих кіностудій більшість імен явно єврейські”. Медвід повідомляє, що студія Уолта Діснея наймає режисерами тільки високооплачуваних євреїв, таких, як Джеффри Каценберг, Майкл Овіц і Джо Рос.

## Хто виконує роль психоаналітиків “культурної революції”?

*...Йому імення*

*Слово непожате!*

*Його не зміг*

*і в голокост купить*

*Цей пройда*

*із люцифером у змові.*

*Ми не полки супроти душолова —*

*Ми проти нього подвигаєм Слово —*

*І хай Господь на подвиг окропить!..*

*Борис Олійник.*

*“Трубить Трубіж”*

Механізм культурних інверсій діє не зовсім анонімно. “З часів зародження модерну роль його невтомних євнухів, які підглядають у замкові щілини, в таємні спальні людського духу на предмет вишукування там прихованих збочень, найчастіше відігравали євреї, — пише О. Панарін. — Після поразки Наполеона, коли Росія потрапила під підозру як країна, на якій тримається світова політична реакція, саме єврейські інтелектуали взяли на себе роль інформаторів Заходу, які скрізь вишукують прояви агресивного російського традиціоналізму. Як відомо, грішив цим і пророк світового пролетаріату К. Маркс. Треба мати багато вільного часу, великий темперамент і особливу мстиву пильність, щоб невтомно виконувати функцію ідеологічних психоаналітиків, які розкривають за невинними на перший погляд формами приглушені чи трансформовані імпульси злорякисної традиційності. Цими якостями єврейські євнухи модерну були наділені сповна”<sup>166</sup>.

<sup>166</sup> Панарин А. Стратегическая нестабильность в XXI веке. — С. 393.

Ми сьогодні на практиці можемо спостерігати, як “єврейські євнухи” всіма силами намагаються зробити так, щоб у інформаційному просторі України були тільки контрольовані засоби масової інформації. Найпопулярнішу в Україні газету “Сільські вісті” правдами і неправдами намагаються закрити психоаналітики “культурної революції”.

Однак мусимо констатувати, що представники “єврейських євнухів” досить добре здійснюють культурну інверсію під прикриттям столиці України. Так, О. Бузина протягом двох років паплюжив українських поетів і письменників на сторінках газети “Киевские ведомости”, на яку, за твердженням газети “Хрещатик” (26.05, 2000), мають вплив Г.Суркіс і В.Медведчук. У рубриці “Літературний ринг” друкувалися його статті: “Вурдалак Тарас Шевченко. В одной рубашке гений пьяным скакал на постели, изрыгая проклятия”, “Была ли Леся Украинка лесбиянкой” та інші.

Інша щоденна газета з промовистою назвою “Столичка” на чолі з Володимиром Кацманом здійснює “культурну революцію” за рецептами ідеологів іудеолібералізму. Вона вражає своїм “модерном”. На першій сторінці кожного випуску газети майже оголена жінка — для керівника проекту Кацмана — це “стиль дня”. І тут же “страшилка” на кшталт “Страшная эпидемия в Украине — в голове заводятся черви”. Цитую дослівно “Впервые дифилярию (так врачи называют этого паразитического червя) в Крыму зарегистрировали в 1975 году. А последний случай — в декабре 2003 года”. Згадується ще один випадок — і це вже епідемія?

Є ще чимало “перлів”, ужитих з метою приниження українців, показу їх як злочинців. Ось приклад короткого репортажу з промовистим заголовком “Следствие. В Германии разоблачили украинскую банду”. І текст: “В Германии раскрыта преступная группировка, которую возглавляли гражданка Украины и выходец из Югосла-

вии... Среди членов банды... были также и немцы”. Або ще: “Умер украинец, обвиняемый в преступлениях против человечности” и т.п.

А от вражаючі підзаголовки в рубриці “Новости. Калейдоскоп”: “Меры. За минет — год тюрьмы”, “Услуги. Секс обложили налогом”, “Спрос. Японки любят суррогат”, “Исследование. Как мексиканца не корми, а у американца больше”, “Возможности. Частый секс истощает организм”, “Нравы. Самые безумные законы в сексе”, “Инцидент. Выгода от изнасилования”, “Сюрприз. Бордель в подарок”, “Бизнес. Мать четверых детей ублажала педофилов”, “Дебаты. Лесбийская любовь — измена или нет?”, “Бум. Съедобные трусики”, “Предупреждение. Будьте бдительны с наивными девочками”, “Уроки. Девочкам задали нарисовать собственные половые органы”, “Интим. Автомобили — хорошее место для любви”, “Благотворительность. За свидание — пятьдесят тысяч”, “Разработка. Нажми на кнопку — получишь... оргазм”. Ну як вам, читачі, цей дуже короткий перелік з проекту Кацмана для жителів столиці. Це, безумовно, не “Бульвар”, де Гордон видає сексуальні серії, проте для культурної інверсії гоїв — достатньо.

“Бульвар” також не відстає від “Столички”, чого тільки вартий суперконкурс “Грудь-2003”. “Бульвар — лучшая газета Украины” (№ 3, 2004): “Остановись, мгновение. Победительницы суперконкурса “Грудь-2003”. Чтобы назвать имя победительницы, в течение недели в “Бульвар” позвонили и написали 3 746 человек. Опираясь на мнение читателей, вчера в 20.00, после жарких дебатов авторитетное жюри в составе Верки Сердючки, Русланы Писанки, Николая Мозгового, Андрея Миколайчука, Феликса Розенштейна и Елены Крутогрудовой подвели итоги. Результаты перед вами. (Під цим оголошенням фото чотирьох молодих дівчат 18, 20, 20 і 26 років — М. С.). Суперконкурс “Грудь-2003” завершен. В следующем номере стартует “Грудь-2004”. Оставай-

тєсь с нами! Победительниц просим срочно позвонить в редакцию... чтобы получить информацию о церемонии награждения”. З оголошення нового суперконкурсу в № 4 газети дізнаємося, що володарка Гран-прі отримає нагороду 10 000 гривень. Серед членів журі особливу цікавість викликає і єврейський євнух Фелікс Розенштейн — секс-інструктор-спеціаліст. В номенклатурі спеціальностей України така спеціальність відсутня. “В этом конкурсе обнажилось до тысячи представительниц прекрасного пола. Очень много было женщин пожилого возраста — как никогда. Возрастная планка резко подскочила — до 60—70 лет. Неужели скоро и совсем древние старушки начнут оголяться?”, — пише “Бульвар” (№ 5, 2004, с. 16). Одна з переможниць конкурсу Наталія Вознюк із м. Кам’янця-Подільського розповідає: “Сначала меня поздравила декан техникума, где я раньше училась (кстати, это она предложила мне сфотографироваться), затем — проректор и ректор строительной академии в Одессе, где я продолжаю учебу”. Мабуть, ідеологія партії СДПУ(о), провідником якої є міністр освіти і науки, головний ідеолог цієї партії, вже проникла у вищі навчальні заклади і виховує не лише студентів, а й деканів, проректорів і ректорів. “Культурна революція” набирає сили.

А чоґо варті такі оголошення в “Бульварі” (№ 6, 2004) в розділі “Жду тебя”: “Просим откликнуться поклонников садомазо и экстремального секса”. Або: “Хочу найти партнера для интимных встреч. О себе: 22 года, высокий, черноволосый, с карими глазами, гей, стриптизер-профессионал”. Чи: “Симпатичный мужчина познакомится с женщиной-гермафродиткой для создания семьи, сексуальных отношений. Окажу поддержку”. Ось так поступово здійснюється в незалежній Україні культурна інверсія під керівництвом “єврейських євнухів” і шабезгоїв (так іудеї називають тих, хто прислужує їм і має надію увійти до складу “золотого мільярда”).

Свій внесок у культурну інверсію українського суспільства зробив і телеканал СТБ, яким володіє зять Президента Віктор Пінчук, транслюючи чемпіонат України зі стриптизу. Ось що пише з цього приводу газета “Труд” за 15 жовтня 1993 року: “...Статистики з відомства українського омбудсмена Ніни Карпачової підрахували, що не менш як півмільйона жінок нашої країни сьогодні обслуговують секс-індустрію Заходу і Сходу. Тож прагнення СТБ переконати своїх глядачів, що чемпіонат зі стриптизу — це звичайний марафон оригінального мистецтва, віддає великим лукавством... Цікаво, а як чоловікам (а саме ця аудиторія переважно дивиться подібні дійства) розслаблятися перед телеекранами, знаючи, що навколо жердини можуть крутитися їхні доньки?”. Без коментарів.

Віктор Пінчук володіє й “Новим каналом”, який тиражує на Україну примітивну телепрограму “Вікна” Дмитра Нагієва. В одній із них, що вийшла в ефір 1 червня 2004 року, було показано у прайм-таймі “Оральний секс як спосіб позбавлення від хохляцького акценту”. Що це? Невже “єврейські євнухи” не розуміють, що терпіння в українського народу не безкінечне.

Тож, українці, читайте і дивіться все, що вам підсовують “єврейські євнухи”, які запопадливо стежать за тим, як відбувається в незалежній державі “культурна революція”, і будьте толерантними.

А де ж наше знамените Міністерство культури і мистецтв, чому не реагує на прояви культурної інверсії? Ні, воно реагує. Виступаючи недавно на радіо “Свобода”, міністр культури і мистецтв Ю. Богущкий пообіцяв виділити приміщення під музей сучасного мистецтва.

Але кому виділити? Знову ж таки В. Пінчуку — зятю Президента.

Щоб дізнатися, хто стоїть за культурною інверсією у світовому масштабі, треба уважно стежити за подіями в Іраку. В цій країні, де надзвичайно суворі закони не дозволяли дівчатам відкривати зайвий сантиметр тіла,



тепер на кожному кроці можна побачити афішу з напівоголою Памелою Андерсон і подивитися фільми участю американської секс-бомби... Ось таку “демократію” принесли американсько-британські “визволителі”.

## Децо про телебачення

*...Тепер стирчимо у багні,  
на розпутті,  
Чи ролики з браком,  
чи ми шалапутні?  
І лаємось тяжко  
з тієї підстави:  
Який це нас дурень  
на ролики ставив?!  
І тоскно чекаєм  
чиєїсь принуки,  
Коли нам вилазить  
з цієї багнюки...*

**Борис Олійник.**  
**“Роздум”**

Більшість із нас, напевно, має друзів, знайомих, родичів, які принципово не дивляться телевізор. Або принаймні намагаються не дивитися. З кожним днем таких людей у нашому оточенні більшає. Не можна забувати й про те, що багато телеглядачів телевізор вмикають за звичкою, “для тла”, займаючись під нього своїми домашніми справами. І тому реальна аудиторія будь-якого телеканалу набагато менша за ту уявну, до якої звертаються ведучі новин або розважальних програм. А ґрунтовних досліджень уподобань “тих, хто вимкнув телевізор”, не було і немає.

Нижче наведено матеріал, який підготувала Юлія Кациун для газети “День” (№20, 06.02.2004, с.9). Вона звер-

нулася до експертів із “простим” запитанням: ЧОМУ МИ НЕ ДИВИМОСЯ ТЕЛЕВІЗОР? Ось їхні відповіді:

Світлана Липинська, професійний психолог, хореограф: “Мені просто шкода свого часу: на нашому ТБ усе переливають із пустого в порожнє. Новини я не дивлюся, оскільки нічого хорошого в них не побачиш. Переважно якісь роз-дери-душу-історії, іноді, щоправда, я дивлюся фільми, але в цьому випадку заздалегідь визначаю, що хочу подивитися ось такий фільм, і відзначаю у своєму записнику час його показу, щоб за можливості подивитися. Можу також подивитися деякі канали “по супутнику”, і лише тоді, коли для цього є час і ці канали мені цікаві з пізнавального погляду.

Що стосується нашого ТБ... Мені здається, увагу глядача привернула б, по-перше, грамотна мова. З цього погляду рівень наших ведучих і журналістів на деяких каналах настільки низький, що іноді просто неприємно дивитися. Я також не згодна і з наповненням каналів. Усе, чим нас годують наші телеканали, я вважаю злочином проти свого народу. Ті самі фільми, серіали, навіть дитячі мультфільми. Не проводять абсолютно жодного аналізу: що показують, хто це дивиться та навіщо це робиться. Діти не можуть переказати навіть сюжет мультфільму, який вони переглядають по ТБ. Ми з чоловіком спеціально проводили таке “опитування” серед наших дітей і почули: “Він пішов, а той ударив, а той розвалився, а той вибухнув”. Тепер мої діти, наприклад, не дивляться мультфільми, які показують по нашому телебаченню. Я їм це забороняю. Я купую виключно те, що вважаю за потрібне, або на касетах, або на дисках. І завжди сама переглядаю, перш ніж дозволити дітям дивитися або не дивитися той чи інший мультфільм. Та сама ситуація і з фільмами. Якщо мені вдається, можу подивитися деякі аналітичні програми, але навіть тут усе перетворене на шоу. Настільки все поверхово! А сюжети про політиків мені дивитися нецікаво, тому що біль-

шість із них як особистості нічого собою не представляють. Мало за що “чіпляється” погляд...”

Президент фонду “Віче України” Інна Богословська: “Причин, чому я не дивлюся телевізор, кілька. Передусім, якщо говорити про мої потреби в засобах масової інформації, то найголовніша з них — отримання інформації, яка задовольняє мої інтелектуальні потреби, інформації не про те, хто з ким переспав або де і що згоріло, а інформації, яка б спонукала мене про щось думати. Йдеться або про кінематограф дуже хорошого рівня, або про дуже професійно, грамотно зроблені передачі. Що ми маємо на ТБ сьогодні? Низькопробну продукцію, розраховану на широкий попит невибагливої публіки. Переважно шоу, які, на мій погляд, не дають жодного ґрунту для роздумів, крім відчуття гіркоти через те, як знижується стандарт життя та людського сприйняття. У нас шоу — або відверто цинічні, або вульгарні, пов’язані з грошима (причому з легкими грошима, не заробленими, а виграними). Неможливо дивитися на вульгарщину, яка панує в нас — у тому числі й у політиці, і ще один дуже важливий аспект — це інформація в новинних програмах. Чому я, мої друзі, знайомі, мої батьки, їхні друзі дедалі менше дивляться новини? А тому, що їм перестали вірити. Якщо говорити про український формат, то все дуже просто: коли на п’яти каналах новини — одні і ті самі, то в будь-якого нормального глядача складається враження, що його обманюють. Тобто десь це все “причісують”, і виникає недовіра. Взагалі рівень довіри до ЗМІ як до джерела інформації не дуже високий. Не дуже високий і професійний рівень, хоча він усе-таки зростає. Я зараз кажу, що всі ми — покоління дилетантів. Тому що ми працюємо в тих професіях, які не вивчали. Нові школи професіоналів тільки формуються. Це стосується і журналістів, й операторів, і проблема на ТБ не тільки в тому, що дуже мало хороших журна-

лістів а й у тому, що якщо є дуже хороший журналіст, то для нього немає хорошого оператора, а якщо є і хороший журналіст, і хороший оператор, то для них немає хорошого режисера або художника зі світла тощо. А ТВ — це дуже складний процес. Його неможливо зробити силами лише одного ведучого, або одного оператора, або одного режисера. Повинна працювати хороша група професіоналів”.

Як бачимо з цього короткого репортажу, є люди в Україні, які розуміють процеси, що відбуваються в державі і намагаються протистояти культурній інверсії. Це природне явище, і воно приносить свої плоди. Такий опір характерний не лише для нашого, а й для західного суспільства. “Єдино правильна реакція на всі дії нової ортодоксії — непокора, висміювання і контратаки, — пише Б’юкенен. — Якщо наші противники ввели до вжитку такі політичні прізвиська, як “нацисти”, “фашисти”, “антисеміти”, “націоналісти”, “гомофоби”, “фанатики”, “ксенофоби” і “екстремісти”, ми повинні відповідати їм тим самим”<sup>167</sup>.

## Хто і що святкує в Україні?

*Схаменітьсь,  
братове по вірі прадавній!  
То не важить,  
чийх ми племен і родів:  
Сатана замахнувся  
на світ православний,  
На чертоги і храми  
отців і дідів!*

**Борис Олійник.  
“Гей, слов’яни”**

<sup>167</sup> Патрик Дж. Б’юкенен. Смерть Запада. — С. 350.

Багато подій можна поєднати з тим чи іншим святом. Але йдеться про інше. Чомусь в Україні такі поєднання мають певну закономірність.

Чи не забагато їх для українських свят? Почнемо з 8 Березня — свята, придуманого революціонерами XIX ст. Вже ні для кого не секрет, що лідерів революційних рухів єднала не лише вірність ідеям Інтернаціоналу, комунізму, а й належність до однієї етнічної групи. Саме вихідці з єврейського народу оголосили всі революційні перевороти. Тому й не дивно, що Клара Цеткін, виконуючи завдання партії — придумати жіноче свято, — згадала про героїню єврейського народу — Есфір. Есфірі присвячене щорічне єврейське свято Пурім. Його відзначають між 20 лютого і 25 березня (день святкування змінюється згідно з місячним календарем). Можливо, того року, коли було прийнято рішення про святкування Міжнародного жіночого дня, свято Пурім випало на 8 Березня. Звісно, змінювати дату свята щороку не можна — надто помітно було б, що святкують саме Пурім. Тому святкування дня жінки-революціонерки вирішили максимально наблизити, але все-таки відокремити від Пуріма й зупинитись на 8 березня.

Не буде зайвим сказати кілька слів про історію Пуріма. Після закінчення вавилонського полону євреїв, усі бажаючі могли повернутися до Єрусалима. Однак невдовзі з'ясувалося, що євреї так закріпились у Персії, що не лише не бажали повертатися на батьківщину, а й такою мірою проникли в усі структури, що становили загрозу для персів. Перський патріот Аман приніс царю Артаксерксу проект звільнення Персії від євреїв. Рішення монарха було однозначним — негайна реалізація проекту Амана. Проте придворний постачальник Мардохей (єврей), почувши про це, запропонував царю в наложниці свою племінницю — Есфір. Вона зуміла домогтися не лише знищення проекту Амана, а й страти самого Амана. Артаксеркс погодився стратити всіх іудейських воро-

гів: “... Царь позволяет Иудеям, находящимся во всяком городе, ... убить и погубить всех сильных в народе и области, которые во вражде с ними, детей и жен, и имение их разграбить” (Есф. 8, 8—11). Амана повісили разом з десятьма його дітьми. Всього було знищено 75 000 персів. Трагічні події минулого можна було б і не святкувати з таким завзяттям. Однак для євреїв це Пурім — “найвеселіше свято”. Постає питання: чому народ, який зазнав так багато страждань, пережив чимало погромів, святкує погром, який він сам учинив? Адже святкують не військову перемогу, а масові вбивства неозброєних людей, у тому числі тисяч дітей. Вражає те, що ненависть у євреїв до Амана (а в його особі, мабуть, до усіх неєвреїв) ось уже майже два з половиною тисячоліття не лише не зникає, а, навпаки, культивується у нових поколіннях.

Отже, слід замислитися, з чим ми вітаємо наших дорогих жінок 8 березня: з днем жінки чи зі святом Пуріма?

Але ця історія повторюється. “Несколько дней на прошлой неделе московские евреи отмечали праздник Пурим, — пише газета “Комерсантъ” від 24 березня 2003 року. — Праздник должен отмечаться только один день, в этом году он пришелся на 18 марта, но российские евреи так полюбили радостный Пурим, что в один день не уложились... Мы должны сегодня радоваться, веселиться, как никогда в году, и пить, — призвал собравшихся на вечер в Еврейском общинном центре в Марьиной Роще главный раввин России Берл Лазар. Слушая раввина, гости пили белое и красное вино, а некоторые — водку. И ели, среди прочего, традиционные для Пурима так называемые уши Амана — треугольные булочки с маком... Аман, уши которого в виде булочек едят на праздник, — нарицательное имя врага иудеев. И у каждого поколения евреев есть свой конкретный злодей Аман, — со значением сказал на

праздничном ужине господин Горин. — Есть он и сегодня. Мы верим, что в ближайшие дни он будет побежден. И все собравшиеся выпили за победу над сегодняшним Аманом”.

Але хто ж сьогодні є Аманом? Як повідомила радіостанція “Свобода”, Буш прийняв рішення почати війну проти Іраку саме 18 березня, в день свята Пурім, і тільки генерали відмовили його від цієї дуже виразної аналогії. Але ультиматум було оголошено. І знову на наших очах розгортається трагедія. Є тут і свій воєначальник Аман — Саддам Хусейн, є мирні жителі, є злочинний наказ Мардохея в особі Буша. Збігаються навіть місяць і число. В жертву, як і дві з половиною тисячі років тому, знову приноситься цілий народ.

Є ще одна підстава для аналогій. Битва за Ірак почалася у святі дні Великого посту — час, що наближає нас до хрестних страждань Спасителя і його грядущого славного Воскресіння.

Достеменно відомо, що рушійними силами всіх революцій, політичних убивств, державних переворотів були масони. Однією із таємних сил, яка ставить за мету управління світом і яка відіграла помітну роль в усіх революційних подіях, є орден ілюмінатів. Ця таємна антихристиянська організація заснована 1 травня 1776 р., можливо, як прийняття естафети від римського імператора Діоклетіана, який відзначився жорстокими переслідуваннями та вбивствами християн, знищенням церкви і святих писань. 1 травня він змушений був зректися престолу. Символічно, що засновник ордену ілюмінатів Вейсгаупт саме 1 травня започаткував орден для нової боротьби з християнством. Чи випадково рівно через 110 років після заснування цього ордену, 1 травня 1886 року, американські робітники (під керівництвом масонських ляльководів) на конгресі в Чикаго обрали 1 травня того року днем загального страйку, щоб домогтися скорочення робочого дня?

Комуністи, святкуючи 1 Травня, стверджують, що це дата початку революції 1905 року (що відбувалося під безпосереднім керівництвом масонських лідерів). Водночас ця дата є річницею створення ордену ілюмінатів.

Якщо не відмежовуватися від досить відомих теорій і вчень про духовний світ (усі вони мають право на існування), можна помітити чітку закономірність у наповненні всіх дат і конкретною інформацією. Зокрема, чи не є закономірністю те, що орден ілюмінатів створено 1 травня, і в ніч з 30 квітня на 1 травня відбувається міжнародний сатанинський шабаш (Вальпургієва ніч), мета якого та сама, що й у масонів: знищення церкви, масові погроми і вбивства, пропагування анархії і непокори? Чи не є свято 1 Травня замаскованим і хитро продуманим відлунням і продовженням цих подій, хоча невідома маса, яка його відзначає, не знає, що святкує?

І, нарешті, 24 серпня 2003 року — День Незалежності України.

Напередодні, 23 серпня, у найкращому кіноконцертному залі України представники українського і єврейського народів відзначали більш “знаменну” дату — 8 років від дня заснування газети “Бульвар”. До речі, вона зареєстрована 21.03.1995 року, а перший її номер вийшов у червні. То чому святкують у серпні? Певно, це пов’язано з тим, що панівною ідеологією в Україні є іудеолібералізм, а сексуально заклопотана газета — рупор цієї ідеології.

У цьому ж кіноконцертному залі 18 березня святкували й Пурім — “свято крові і помсти, придумане для залякування гойського населення, прищеплення йому почуття неминучості кари за кривду”. І справді, гординя й злість іудеїв невтолимі. А все через те, що, незважаючи на статтю 15 Конституції України, в якій визначено, що “Жодна ідеологія не може визнаватися державою як обов’язкова”, в Україні насаджується ідеологія матеріалістичного лібералізму. І святкування дня заснування



газети “Бульвар” — яскраве цьому підтвердження. Кого тільки не запросили на свято. Тут була вся “еліта”: Йосип Кобзон, Ян Табачник, Міша Шуфутинський, Олександр Розенбаум і навіть “звіздар” Глоба та багато, багато інших. Не забули запросити й шабезгоїв.

А скільки похвали прозвучало на адресу газети! Так, начебто вона зробила український чи єврейський народ заможним і незалежним. Шуфутинський розповідав, як багато років тому молодий стрункий журналіст Діма Гордон брав у нього — дисидента — інтерв’ю, а тепер він має найпопулярнішу газету, тож давайте аплодувати її головному редактору, найзнаменитішому Гордону.

І ось він, один із засновників газети, виходить на сцену з мікрофоном і говорить про тих, хто прийшов привітати його газету з ювілеєм. Не соромлячись (а навіщо церемонитися?). Гордон піднімає зі своїх місць колишнього прем’єр-міністра України Віталія Масола, колишнього голову Верховної Ради України Івана Плюща, зірку українського баскетболу Олександра Волкова, народного депутата України Михайла Поплавського й поміж іншим додає, що сам перший президент України Леонід Кравчук сказав, що сидітиме на концерті до кінця.

Можна ще довго коментувати й розповідати про свято, організоване Гордоном. Здавалося б, логічно, що у передсвяткові дні всі програми телебачення й радіо, всі газети будуть присвячені Дню Незалежності України, цій знаменній даті в житті української держави. Проте цього не сталося.

Чи не забагато таких поєднань для українських свят? Але це не дивно. Процес неокolonізації України триває. Країна вимирає, продовжується геноцид українського народу. Вітчизняну промисловість знищено, як і науку та культуру. Соціальна і “культурна революції” тривають.

Все це не випадково. Влада випробовує народ на терплячість. Вона провокує його, намагаючись розв’язати громадянську війну.

Але кампанію ще не закінчено. Україні, щоб не зникнути назавжди, треба мобілізувати патріотичну національну еліту для відпору, перестати робити вигляд, що у неї немає ворогів і війна проти неї не ведеться. А це вимагає стратегічного аналізу театру воєнних дій, динаміки простору, ресурсних можливостей — своїх і противника. Ми вже знаємо, що останньому вдалося зробити. Його перемоги щодня висвітлюють наші засоби масової інформації, які насправді є “не нашими”. Задамося питанням, що йому не вдалося зробити і в чому він програв?

Головний програш іудеолібералізму на сьогодні полягає в тому, що режими, створені ним на пострадянському просторі, принесли більшості населення замість обіцяного квітучого життя розруху, злидні, відступ в царині соціал-дарвінізму і варварства. Нова ліберальна модернізація, якою нас заманювали, насправді є гігантською мильною бульбашкою. А це означає, що “п’ята колона”, чи гендлярсько-лихварська еліта, яка є спільником іудеолібералів, сьогодні становить меншість, причому гіршу за своїми морально-психологічними якостями, корумповану меншість. Ще зовсім недавно “п’ята колона” виступала в ореолі несправедливо гнаної партії, яка обіцяла своєму народу “золоті гори”. Сьогодні вона виступає в ролі цинічних компраторів, які захищають не свободу і демократію, а свої морально сумнівні привілеї і не менш сумнівні банківські рахунки.

Ще один програш противника, що також має стратегічне значення, — нечувана дискредитація його ідеології — іудеолібералізму. Річ не лише у злочасних мандрах ліберального соціального експериментаторства, що принесло нечувані руйнування і провали. Вагомим є той факт, що ця ідеологія проповідує відвертий соціал-дарвінізм, який стрімко набуває подоби расизму. Замість гри на піднесення і апеляції до кращих сторін людської душі нова ідеологія веде гру на їх зниження, цинічно реабілітуючи хижацькі інстинкти, не втомлюю-

чись при цьому дискредитувати високі мотиви під приводом їх несучасності й несправжності.

Таким чином, на величезному просторі, що піддався натиску іудеолібералізму, вже визріли умови для величезного перевороту не на користь Заходу і Америки як агресивного гегемона.

І на сцену виходить нова ідеологія — ідеологія націонал-солідаризму, яка солідаризуватиме нації на боротьбу з внутрішнім і зовнішнім ворогом, на створення міцних національних економік і національних держав. У таких державах владу візьмуть представники корінних націй, які, солідаризувавшись, виступатимуть проти іудеоліберальної ідеології, власної гендлярсько-лихварської еліти. І тоді Україна стане справді незалежною, і засоби масової інформації будуть українськими, а в палаці “Україна” виступатимуть українські майстри сцени, які нестимуть справжню культуру своєму народові.

## Детоксикація української культури

*... На Трубежі,  
на грізнім рубежі  
Во здоровіє поставимо їм свічі:  
Вони живі для нас у віковіччі,  
І пам'ять їхню не сточить іржі,  
Бо стали Словом  
чистої води,  
Що гоїть наші рани і руїни,  
І окропляє долю України.  
А Слово — вічне.  
Гетьмане, веди!  
... Трубить Трубіж...*

*Борис Олійник.  
“Трубить Трубіж”*

Ми увійшли у третє тисячоліття, й нові думки, нові ідеї нові знання, здається, “штовхають” нас уперед з наростаючою швидкістю. Ми спостерігаємо, як наш світогляд і розум формують цілком нові моделі розуміння того, що зовсім недавно було екстраординарним явищем. Нові знання порушують наш традиційний хід думок. Теми, які ще недавно були заборонені, тепер обговорюють відкрито.

Лише у 2004 р. побачили світ десятки книг, присвячених різноманітним світоглядним теоріям, змовам, розкриттю справжніх причин нашого злиденного життя, духовного спустошення й геноциду українського народу. В періодичних виданнях і окремих книгах доводиться можливість існування доісторичної високорозвиненої цивілізації на теренах сучасної України, світогляд і високоморальна ідеологія якої ще й сьогодні проглядаються і починають пробивати собі дорогу крізь іудеоліберальну ідеологію, нав’язувану нам іудеофарисейською (демонічною) цивілізацією.

Багато хто з нас намагається “вписатися” в цю нову й ворожу нам світоглядну та ідеологічну доктрину: не читає книг і журналів, які можуть перевернути нав’язуваний нам хід думок. Проте це безперспективне заняття. Ми чуємо про неї в офісах, університетах, у транспорті, читаємо в окремих газетах і журналах. Вільно обговорюються заборонені ще не так давно теми, і ці нові теми бачаться нам дедалі більш трагічними, напрочуд сучасними і з кожним днем актуальнішими.

То як нам діяти в цій нав’язаній системі духовної бідності серед матеріального багатства? Що ми можемо протиставити бездуховній, руйнівній, паразитичній іудеофарисейській (демонічній) цивілізації?

“Насамперед — це розвиток усіх складових духовної сфери організації соціального життя на основі загальної та якісної освіти всього населення, — пише Г. Що-

кін. — Саме освіта є магістральним шляхом, здатним пов'язати постоталітарне суспільство з новим суспільством Знання”<sup>168</sup>.

Знання є дійсно могутньою силою. Тому, хто прагне справжньої свободи, пора озброюватися новими знаннями про події, що відбуваються, і давати відсіч силам, які прагнуть панувати, насаджуючи страх, спустошеність душі і роз'єднаність. Треба позбутися, як зазначають розробники “Концепції суспільної безпеки Росії” соціального ідіотизму: вірнопідданства, чистоплюйства, нігілізму, слугування олігархам, що проповідують свободу необмеженого збагачення, поклоніння мамоні тощо.

Це не повинно пов'язуватися з насильством. Це можна зробити простими діями: наприклад, не брати кредитів, перестати вживати алкоголь і палити, викинути телевізор і не дивитися пустопорожні серіали (краще почитати хорошу книгу), ставити гострі запитання й виступати на різних зібраннях, брати на себе відповідальність за свої дії. Що б не твердили всюдисуща реклама лото, телепрограма “Виграй мільйон” чи узаконена урядова спекуляція, не існує безкоштовного обіду. Треба знати, що відмова від своєї сили, покладання надії на комфорт і безпеку веде тільки до тиранії.

Настав час сказати правду — про наше минуле й сучасне, про те, хто дійсно править у світі і що чинять з нашою планетою в ім'я прогресу і прибутків. Любіть рідну країну так сильно, щоб не йти на поводу ура-патріотів й нечистоплотних політиків. І ви побачите корумпованість і розбещеність уряду країни та її олігархів. Ця правда повинна стати доступною всім, а не лише окремих громадянам чи верхівці таємних товариств.

Час таємниць добігає кінця.

---

<sup>168</sup> *Щокін Г.* Концепція соціального розвитку: висновки для України. — Київ, 2002. — С. 52, 53.

Не чекайте, доки корпоративно керовані засоби масової інформації все повідомлять і пояснять. Читайте і слухайте все, що доступно, шукайте джерела альтернативної інформації — в Інтернеті, в документальних фільмах, у старих бібліотечних книжках і незвичних книжкових магазинах. Читайте й приглядайтеся до того, чого ви до сьогодні не помічали. А відтак спокійно розмірковуюйте про почуте й побачене, увімкнувши даний вам Богом суперкомп'ютер — розум. Найважливіше, те що є правильним, ви відчуєте серцем, душею, всім своїм еством.

І пам'ятайте, що нерозгаданою залишається одна остання велика таємниця — нас значно більше, ніж їх. І ми щоденно здобуємо нові знання. Завдяки нашій ініціативі, а не від урядових комісій чи так званих експертів, політологів тощо. Якщо ви бажаєте бути справді вільними шукайте правду без допомоги платних експертів, учених офіційних академій, корифеїв мас-медіа, навчених на Заході політологів, релігійних діячів, урядових чи політичних лідерів, кожен з яких має власні цілі.

Ми повинні визнати факт, що зазнали нападу геноцидної структури тотальної ідеології, якою є іудеофарисейська (демонічна) цивілізація, що здійснила геноцид римського народу, інків і ацтеків у Південній Америці, індіанців у Північній Америці, народів Росії, України та інших країн колишнього СРСР.

Нині демонічна цивілізація створює нову правову систему — “томагавк-право”, за допомогою крилатих ракет, що дають їй перевагу у воєнних діях у повітрі й створюють ілюзію про світову монополію фізичного примусу.

Коли агресори США і НАТО порушують статут Організації Об'єднаних Націй та міжнародні конвенції, вони нехтують системою континентального права як однією з основ цивілізації. Чи можемо ми сподіватися на застосування хоча б прецедентного права в ситуації, коли НАТО ультимативно вимагає введення військового контингенту на територію суверенної держави?

Сьогодні ні! Чому?

Поява широкого руху з переоцінки світу, в якому беруть участь більшість країн світу, неминуха. Як тільки цивілізація починає в'язнути в ідеях матеріалізму, неминуха реакція у зворотному напрямку. Немає сумнівів, що іудеофарисейській (демонічній) цивілізації настає кінець. Рене Геном зазначав, що вона "...з'являється в історії як справжня аномалія: з усіх тих, що нам відомі, вона єдина розвивалася строго в матеріальному напрямку і залишається єдиною тільки тому, що не спирається на жоден із принципів вищого порядку".

Ця аномалія породила сучасні держави, якими управляє каста магнатів, що розглядають іудеолібералізм як панівну ідеологію. В теорії іудеолібералізму людина — не що інше, як знеособлене коліщатко, яке легко можна замінити в механізмі комерційного суспільства. Дедалі ширші маси людей відкидають таку дегуманізацію і відмовляються визнавати подібну модель суспільства. Вони хочуть надати своєму життю певного сенсу, який забезпечить розвиток особистості та розквіт її духовності. Ми повинні вести боротьбу проти поневолення країни іудеофарисейською цивілізацією, щоб на практиці досягти високих цінностей, які стануть невід'ємною складовою нашого майбутнього, основи якого закладаються сьогодні у світоглядних системах, в яких триває пошук шляху до кращого життя й вищої духовності. Сучасний світ на заході свого існування робить безуспішні спроби відняти у світу, який народжується, ще декілька ковтків вічного життя. Та відчайдушні спроби перешкодити розкриттю духовних сил марні. Соціальна еволюція відбувається на новій основі, сутність якої виявляється у процесі діяльності нових слов'янських держав. Саме ці основи й нові духовні нації передусім зазнають атак і переслідувань ще до того, як твердо стануть на ноги й будуть визнані суспільствами на тлі зміни поколінь і еволюції відчуттів.

Справжні новатори не пристосовують свої роздуми до традиційних уявлень. Кожна людина творить власну долю. Ми — творчі істоти, і всі прагнемо створити якнайкращий світ. Але це неможливо зробити, коли творчий процес ґрунтується на неповній чи помилковій інформації, спеціально згенерованій, щоб посіяти страх і суперечності.

Сучасне суспільство вступило в грандіозну переломну епоху. Ми — в рамках існуючої моделі мислення — не можемо знайти розв’язання проблеми збереження природи, наростаючого соціального поділу світового співтовариства на багату Північ і бідний Південь, протистояння матеріалістичної демонічної і духовної індоєвропейської цивілізацій. Час вимагає нового мислення. І воно вже формується. Мова йде про світоглядну революцію, яка змінить світ, творцем якого є людина, тому що змінить наше уявлення про нього і про нас самих.

Наше православне світовідчуття стало знаходити соборність — ту істинну сутність національної свідомості, в основі якої — єдність православних людей в їх любові до єдиних духовно-моральних цінностей. В основі нашого світогляду — розуміння того, що розвиток цивілізації ґрунтується на релігійній вірі, а першоосновою нашої Батьківщини — України — є православна віра у єднанні з традиційними релігіями, які тут існують.

Організація психіки людини зумовлена необхідністю збереження і розвитку індивідуального і соціального життя. Тому людське мислення водночасно індивідуальне і соціальне. А соціальне мислення визначається мораллю. Звідси висновок: мислення людини індивідуальне і моральне. Людяність є результатом боротьби інстинкту і моралі, емоцій і розуму, егоїзму і альтруїзму, добра і зла, гріха і добродійності. В цій боротьбі формується духовність людини, вище відображення людяності. Мораль у поєднанні з релігією починає розвиватися в двох напрямках: світська мораль і мораль віри,



кожна з яких розвиває свою частину єдиної моралі. Відповідно до цих двох напрямів формується світська духовність і духовність віри. Посилення індивідуалізації, деідеологізація суспільства призводять до ерозії моралі суспільства, зниження рівня його духовності. Саме це ми спостерігаємо в нашому повсякденному житті.

Проте дедалі більше людей щиро прагнуть мирної братерської любові, справедливості, знань. І таких людей значно більше тепер, ніж будь-коли. На жаль ті, хто бореться за владу і контроль, здобувають їх. І вони хочуть, щоб так було завжди. Але час грубої сили минув. Сьогодні їм таланить управляти шестимільярдним людським суспільством лише за допомогою грошей, шляхом дезінформації та утаємничення.

Тому як тільки Ви знаходите власну правду, яка йде від серця, нею треба ділитися, щоб зірвати завісу таємничості, за якою невігластво, страх і хаос, щоб творити новий дух патріотизму й солідаризму.

Як написано в Біблії, у Посланні Іоанна 8:32: “І пізнаєте істину, і істина зробить вас вільними”.

Розглянемо тепер, яка комбінація ознак характерна для духовної та іудеофарисейської цивілізацій.

У країнах Заходу і США, в яких домінує демонічна цивілізація, комбінація цих ознак така:

1. Індивід вищий за колектив.
2. Права людини вищі за інтереси держави.
3. Закон вищий за справедливість.
4. Гроші вищі за духовні цінності.
5. Кожен працює якнайбільше для накопичення грошей.

Такій комбінації відповідає іудеоліберальна ідеологія. Духовна цивілізація, що домінує в Україні, характеризується такою комбінацією ознак:

1. Колектив вищий за індивіда.
2. Інтереси держави вищі за інтереси окремої людини.
3. Справедливість вища за закон.

4. Духовні цінності вищі за матеріальні цінності.

5. Праця — в міру необхідності, залишається час для духовного вдосконалення та спілкування.

Такій комбінації ознак відповідає православна релігія, яка завжди переважала в Україні. Традиційні релігії — православ'я, католицизм і мусульманство — існували в умовах віротерпимості. Після Жовтневого перевороту православна ідеологія поступилася місцем комуністичній, що намагалася витіснити традиційні релігії, але не змогла зробити цього. Після Великої вітчизняної війни комуністична ідеологія набула форм, адекватних духовній цивілізації. Гоніння на релігії припинилися, і віротерпимість знову стала нормою. В 1991 р. комуністична ідеологія була дискредитована, а православна релігія, адекватна комбінації ознак духовної цивілізації, не змогла зайняти місце комуністичної ідеології.

Сьогодні в Україні немає єдиної ідеології, як це й записано у Статті 15 Конституції України. Немає символу віри в свою мету. У суспільства зникла впевненість у правильності зробленого вибору, а отже, й мета.

Після “перебудови”, особливо після 1991 р., в Україні зникла єдина ідеологія й почався ідеологічний розлад. Було проголошено, що у нашої країни ворога немає. А в західному світі образ ворога не зник, оскільки східнослав'янські країни для демонічної цивілізації і для США були і є ворогом. І якщо раніше СРСР для США був ворогом, достойним поваги, то тепер цей ворог повалений, і до країн колишнього Радянського Союзу ставляться з презирством. Економічні й соціальні наслідки такого процесу загальновідомі. Згідно з моделлю така ситуація загрожує зникненню Росії та України як носіїв духовної цивілізації.

Цьому можна запобігти, якщо покласти край ідеологічному розладі між патріотичними силами. Треба усвідомити, хто ми є, громадяни України, що нам дороге і що ми будемо захищати. Наша мета — захист свого спо-

собу життя, обраного і вистражданого в історичному процесі. Порівняно з цією метою розлад між різними групами і партіями є дріб'язковим і стає перепоною для досягнення мети. Сьогодні життєво необхідна ідеологічна єдність.

Ми повинні чітко усвідомити, що в Україні є політичний, економічний та ідеологічний ворог — західна іудео-фарисейська (демонічна) цивілізація з її іудеоліберальною ідеологією, уособленням якої є передусім США. Слід зрозуміти, що образ ворога — не порожній звук, а нагальна потреба сучасної України. Ще зовсім недавно ворога вважали іншим, і ця помилка дорого коштувала Україні.

Іудеоліберальна ідеологія з усіма її цінностями, в тому числі з ринковою економікою, ворожа Україні, її глибинній суті, її культурі та духовній цивілізації. Якщо нашою метою є збереження і захист України, то з цією ідеологією слід вести непримиренну боротьбу. Країну спіткало лихо, вона має потребу в захисті та єдності. У нас є спільний ворог. Він досить сильний і підступний, і саме з ним слід боротися всієї слав'янської громаді.

Демократи, для яких західні цінності й ліберальні догми дорожчі за Україну, повинні зрозуміти, що саме вони свідомо чи несвідомо сприяли розладу в країні, її пограбуванню. Сповідуючи іудеоліберальну ідеологію, демократи поставили державу в залежність від Заходу, породили олігархів, що грабують країну. Сьогодні всі, хто може логічно мислити, усвідомлюють, що демократичні цінності не є загальнолюдськими. В Україні вищими є інші цінності, і серед них — Незалежна Самостійна Україна. Проповідування демократичних цінностей обертається лицемірством, брехнею і знищенням людей. Авторитети міжнародної політики виявилися людьми безпринципними, які зрадили демократичну ідею й використовують її у своїх корисливих інтересах.

Щоб зрозуміти процеси, що відбуваються в державі, треба вийти за межі структур управління нею і подиви-

тися на ситуацію ширше, розглянувши проблему наддержавного управління.

Класична теорія державного управління, за Арістотелем і Платоном, передбачає п'ять складових державної влади і відповідно стільки ж складових державного управління:

1. Концептуальна влада.
2. Ідеологічна (політична) влада.
3. Законодавча влада.
4. Виконавча влада.
5. Судова влада.

**Концептуальна влада** забезпечує: розпізнавання чинників, що впливають на суспільство; формування векторів цілей щодо кожного такого чинника; формування концепції управління для досягнення цілей суспільства. Важливо зрозуміти, що власне світогляд є продуктом праці кожної конкретної людини. Його неможливо відокремити від людини ні з її власної волі, ні всупереч їй. Звідси дуже важливий висновок: концептуальна влада автократична (самовладна) за своєю природою й ігнорує “демократичні” процедури суспільства, що не бажають визнати її автократію. Головною проблемою справді демократичного суспільства є не способи й терміни голосування, а побудова такої соціальної організації, за якої автократія концептуальної влади доступна для всіх, а тому не може стати антинародною. У цьому — коріння демократії.

**Ідеологічна влада** — “одягає” концепцію в привабливі для широких мас форми. В натовпо-елітарному суспільстві зміст концепції може бути далеким від привабливості форм, у яких вона постає перед суспільством.

**Виконавча влада** — втілює концепцію в життя структурно і безструктурно, спираючись на суспільні традиції й законодавство.

**Законодавча влада** — підводить під концепцію строгі юридичні форми, розбудовуючи матрицю процедур.

**Судова влада** — стежить за дотриманням “законності” в житті суспільства.

Загальна теорія управління стверджує, що для нормального функціонування держави необхідно мати повний набір функцій управління. Якщо в реальному процесі управління якась із функцій відсутня, це означає, що управління здійснюється не за повним набором функцій. Коли сьогодні в Україні ніхто (в тому числі й Конституція) не може нічого сказати про концептуальну владу, то це означає, що здійснюється наддержавне концептуальне управління, або іншими словами, “ми живемо чужим розумом”. Тобто ми втратили концептуальну владу, а оскільки без неї управління неможливе, ми можемо заявити, що концептуальна влада змінила форму свого існування в сучасному світі, вона є латентною.

В Україні існують три останні гілки влади — законодавча, виконавча і судова.

Але ми нічого не чуємо про дві перші — концептуальну й ідеологічну. Однак саме вони визначають три останні. Якщо владна еліта держави не розуміє чи не хоче розуміти й знати про концептуальну та ідеологічну владу, то така еліта є або “п’ятою колоною”, або “колоніальною адміністрацією”, а держава розвивається в напрямі до неоколоніалізму. Не може бути незалежною держава, в якій відбувається наддержавне управління ідеологією.

У наш час знання про найбільш фундаментальні елементи побудови суспільства, держави і всієї людської спільноти акумульовані в ідеології<sup>169</sup>. Ці знання видатні мислителі вважали найважливішими для людей<sup>170</sup>, проте через зацікавленість влади вони піддані максимальному викривленню<sup>171</sup>. Так, у Статті 15 Конституції Украї-

<sup>169</sup> Евклид. Начала Евклида. — М.-Л.: Гос. Изд. технико-теоретической литературы, 1948. — 64 с.

<sup>170</sup> Аристотель. Политика. Т.4. — М.: Мысль, 1984. — С.375—644.

<sup>171</sup> Платон. Держава. — К.: Основи, 2000. — С. 261—265.

ни зазначено: “Суспільне життя в Україні ґрунтується на засадах політичної, економічної та ідеологічної багатоманітності. Жодна ідеологія не може визнаватися державою як обов’язкова”<sup>172</sup>. У цій статті закладено дезінформацію українського суспільства, оскільки без ідеології держава не може існувати.

Іудеоліберальні засоби масової інформації також запевняють нас, що в Україні немає більше державної, офіційної ідеології. Але факти свідчать про інше. Послухайте уважно, що говорять представники політичної еліти — від Президента до лідерів демократичних партій. Всі вони твердять, що настав час прагматизму, що головними для кожної людини і держави є матеріальні цінності, що справжній, відповідальний громадянин — той, хто заробляє гроші, оскільки зі своїх доходів сплачує податки, його активність забезпечує нові робочі місця. Подивіться, які передачі йдуть на екранах телевізорів, в тому числі й на державному телеканалі: виграти мільйон, зрадити за мільйон, купити ширпотреб, отримати приз. Скрізь гроші, гроші, гроші... Краще в доларах. Подивіться, які фільми нам пропонують, — їх сюжети зводяться до одного: справжня людина та, що вміє дістати гроші яким завгодно способом, а той, хто працює не лише заради грошей, — дурний, лох і т.д. Я вже не кажу про рекламу, яка відверто насаджує погляд на світ гедоніста, егоцентрика, споживача, якому нема діла ні до кого й ні до чого, окрім своїх інтересів.

Найважливішим завданням української еліти є детоксикація української культури. Це завдання дуже своєчасне з огляду на те, що підсовують українцям “єврейські євнухи” під виглядом “сучасного мистецтва”. Чи повинні ми й далі терпіти цю мерзоту, що вихлюпується з екранів телевізорів, з гучномовців і так званої вільної преси. Оскільки цензура заборонена Конституцією Укра-

---

<sup>172</sup> Конституція України. — К., 1997. — С. 7.

їни, має бути цензура суспільства. Державі й нації необхідно, щоб судова влада розуміла і дала змогу українській спільноті встановлювати свої стандарти пристойності. Абсурдно, коли високі посадові особи і депутати бідкаються щодо поширення насильства й сексуальної розпусти серед молоді, але не вживають жодних заходів проти насильства і порнографії у кінофільмах, газетах і книгах, у магазинах і клубах, на телебаченні та в Інтернеті тощо. Вважається, що втручання влади призведе до порушення свободи слова. Коли люди приймають абсурд за норму життя, це свідчить про занепад культури.

Канали телебачення захоплені іудеями не без допомоги Президента України, іудейське оточення якого диктує й аспекти “культурної революції”. Тих представників української еліти, які критикують адептів культурної інверсії, намагаються дискредитувати, навішуючи ярлики антисемітів, фашистів, екстремістів тощо. Єдино правильна реакцією на всі дії нової ортодоксії — непоко-ра, висміювання й контратаки.

Вище наводилися приклади ставлення українців до телебачення. Людям набридло його дивитися. Проте Україна не унікальна щодо цього. Я згадую, як, працюючи в Німеччині і проживаючи в одній німецькій родині, був здивований, що батьки забороняли дітям дивитися телевізор. Це було в 1992 р. А нині багато свідомих людей в Україні забороняють дивитися телевізор своїм дітям.

Відкрито виступають проти телебачення і у США. В одному з інтерв'ю лідер антиглобалістського руху, американський громадянин російського походження Валерій Герасимов, сказав: “...У нас навіть виникло товариство ворогів телебачення з штаб-квартирою в Чикаго. Один мільйон сімей. Вони влаштували показові акції: викинули й розбили телевізори, тому що ТВ не дає людині змоги думати самостійно. Те, що показують на 200 каналах американського телебачення, — така ж домовина з музикою, як і російські канали (українські та-

кож — М. С.). Та ж вульгарність, низькопробність, відсутність смаку, вбогість. Люди почуваються рабами. І вони стали думати: “Якщо ми дивимося це, то що буде з нашими дітьми?”. І вони приходять до боротьби”<sup>173</sup>. Так поведуться антиглобалісти у США. А як поведимося ми? Давайте замислимося, чому 0,2 % населення диктує нам своє бачення світу, облудно захопивши канали нашого телебачення?

Ми повинні розповісти всім, що таке єврейський фашизм, яку політику здійснює ХАБАД, чому в Україні за методику викладання історії відповідає керівник ордену Бней-Бріт. Чому міністром освіти і науки є людина, що виконує роль ідеолога партії СДПУ(о)?

Насамперед ми повинні розповісти про безпідставність вживання терміна “антисеміт”, тому що звинувачення в антисемітизмі є абсурдним, оскільки семіти — “...це група близьких за мовними ознаками народів Південно-Західної Азії і Північної Африки, до яких належали давні вавилоняни, ассирійці, фінікійці, іудеї та деякі інші народи”<sup>174</sup>. В “Большой Советской энциклопедии” (т. 23. — 1976. — С. 712) читаємо про семітів: “Семиты — термин, введенный в науку немецкими учеными А. Л. Шлецером и И. Г. Эйнхгорном в 80-х годах 18 в. для обозначения древних народов, характеризовавшихся принадлежностью к особой семье языков, общим ареалом расселения, общими чертами культа, сходством материальной культуры и быта... К числу семитоязычных народов относят арабов, мальтийцев, потомков древних представителей юж. Подгруппы юж. С. [Семиты] в Юж. Аравии (махри, шахри, жителей о. Сокотра и др.), ахмара, тигре и ряд других народностей Эфиопии, израильтян, новосирийцев”.

<sup>173</sup> Национальная безопасность и геополитика России. — № 1–2 (30–31). — 2002. — С. 171–181.

<sup>174</sup> Советский энциклопедический словарь. — М., 1981. — С. 878.



Але чому ж у такому разі сіоністи здіймають галас про антисемітизм? До чого тут євреї? Цей трюк потрібен сіоністам як охоронна грамота, своєрідне табу на будь-якого єврея, його недоторканність, хоч би що поганого чи злочинного робив він проти інших народів в ім'я цілей світового сіонізму. “Араби також семіти, — писав В. Шульгін, — але ніхто нікому не заважає бути арабофобом, якби такий оригінал об'явився”<sup>175</sup>. І справді питання, про антисемітизм, яке піднімають євреї, абсурдне за своїм змістовим навантаженням і постановкою. Семіти — понад півтора десятка арабських народів, до яких належать і євреї. Якщо говорити про те, що хтось не любить євреїв, німців, росіян, чи арабів, — це особиста справа кожної людини. Але тоді це слід називати іудофобією, німцефобією, русофобією чи арабофобією. “Фобія” — “ненависть”, “неприйняття”, “боязнь”. Однак на весь світ кричать про антисемітизм. До чого тут араби?

Все дуже просто. Світовий сіонізм придумав цей трюк для захисту провідників своєї політики із числа євреїв і вихрестів, які займаються підривною роботою в тих країнах, де вони проживають. Коли хтось ненавидить євреїв, то проти цього виступати абсурдно, оскільки це його приватна справа. Це право кожної людини, кожної живої істоти, дане йому від народження Богом. А от якщо людина є антисемітом, то вона ненавидить цілу расу, більше десятка арабських народів. Це вже ближче до расизму. Але нічого хитрішого “геніальні” теоретики світової чуми придумати поки що не можуть, щоб захистити своїх агентів, розкиданих по світу. Якщо вдуматися, то саме євреї і є антисемітами і расистами, тому що ненавидять більше десятка арабських народів, цілу расу та й інших людей, яких відносять до гоїв, тобто рабів. Тому не євреї, а всі народи сві-

<sup>175</sup> Шульгін В. В. «Что Нам в Них не нравится...» — С.-Пб.: Изд-во НРПР «Хорс», 1992. — С. 135.

ту мають бити у дзвони про антисемітизм євреїв, їхній шовінізм, расизм і експансіоністську діяльність на користь сіонізму і світової єврейської олігархії в усіх країнах, де вони проживають<sup>176</sup>.

Застосування сіоністами трюку з використанням терміна “антисеміт” — головне знаряддя пропаганди через підконтрольні їм засоби масової інформації, передусім через телебачення, для приховування тієї таємної агресивно-руйнівної діяльності, в яку вони втягують єврейське населення країн, в які вони проникли, створюючи там “п’яті колони”.

Становлення фінансового інтернаціоналу, який практично скрізь знаходиться в руках євреїв і під жорстким контролем світового сіонізму, сягає середини I тис. н.е. Християнська церква в VI ст. заборонила позичку грошей під лихварський відсоток як аморальну, а у XII ст. було запроваджено суворі закони, які карали за лихварство. Такі заборони практикувала й мусульманська релігія. Це певною мірою сприяло тому, що фінансові операції з надання позичок під відсоток зосередилися практично в руках євреїв, яким їхня релігія — іудаїзм — цього не забороняла<sup>177</sup>. Тому релігійні гоніння на євреїв мали скоріше економічні мотиви.

Бачачи ненависть народів до цієї діяльності євреїв, їхні ідеологи спритно запускали в обіг проти своїх ворогів термін “антисеміт”, обґрунтовуючи невдоволення людей, яких обдирали євреї, їх ненавистю до євреїв через їхню національність і релігію, зображуючи своїх співродичів бідними й нещасними людьми на Землі.

“Сміливість міста бере”, — каже прислів’я. Сміливість заразлива, а організований опір веде до здобуття волі. Ми корінна нація, а сіоністи тут тимчасові. Тим

<sup>176</sup> Козенков Ю. Голгофа России. Завоеватели. Краткая хроника пресупления мирового Сионизма, Массонства и Запада против России (от Петра I до Сталина). — С. 26.

<sup>177</sup> Там само. — С. 25.

більше, що багато з них мають подвійне громадянство. Досить жити паразитами й сидіти на нашій шиї. Гуртуймося й скажімо своє вагоме слово. Не ми винні перед іудеями, а вони винні перед нами за звірства сіонобільшовиків, за голодомор і сьогоднішній геноцид.

Український народ пам'ятає криваві плоди боротьби за світове панування, він заплатив життям десятків мільйонів людей. У колишніх радянських громадян за більш як 70 років панування сіоністів успішно прижилися трансплантовані їм гени рабської покірності, безвиході й байдужості до своєї долі, повністю атрофовані функції національного самозбереження. Особливо яскраво генетична ущербність виявляється у так званої еліти і політичних перевертнів, які готові за “зелені” накинути доларовий зашморг не лише на народ України, а й на своїх батьків і дітей.

Сьогодні Захід консолідується, а слав'янський світ розпадається. Захід нарощує могутність, Україна роззброюється і скорочує армію. Держава Ізраїль, яка не має права володіти ядерною зброєю, стає третьою у світі ядерною державою, а Україна — третя за ядерним потенціалом держава — завдяки “стараннями” президента Л. Кравчука позбулася ядерної зброї і може бути будь-коли окупована військами НАТО.

Ми самі винні в тому, що відбувається на нашій святій землі. І наше першочергове завдання — виправити ситуацію: громадянські бойкоти, ініціативи і референдуми, протести проти міністрів, що виконують волю єврейських фашистів, конференції з питань історії України, про які має йти мова у шкільних підручниках. Треба змінювати програму навчання й виховання у школах.

Є чимало свідчень того, що українці вже давно зрозуміли геополітичну ситуацію в світі. Побачили агресивність іудеофарисейської цивілізації та її адептів і почали діяти. Розповім лише про одну подію, що відбулася цього року і відбувається вже восьмий рік. Йдеться про VI-

II Міжнародний фестиваль козацьких бойових і прикладних мистецтв “Спас на Хортиці” імені Анатолія Єрмака 30 липня — 2 серпня 2004 року в Запоріжжі. Спочатку урочисте відкриття в легкоатлетичному манежі, відтак відбіркові, напівфінальні і фінальні поєдинки Абсолютної першості України з українського ці “Спас” — “Кубок Єрмака”. З якою впертістю, азартом відбувалися рукопашні поєдинки! Переможець і переможений поздоровляють один одного з лицарською гідністю, обнімаються, ніби то й не поєдинок був. А наступного дня, на концерті кобзарського мистецтва, ці ж самі бійці демонстрували вміння гри на кобзі і виконання українських пісень. Оце і є справжнє патріотичне виховання молоді на історії українського козацтва, на традиціях пращурів-козаків, на любові до рідної країни. І відбувається це дійство в тих місцях, де козаки здобували волю в нелегкій боротьбі з численними ворогами Вітчизни.

Недаремно жив на нашій землі Анатолій Васильович Єрмак, народний депутат України, бойовий офіцер. Разом зі своїми побратимами, народним депутатом України Григорієм Омеляновичем Омельченком, Валентином Михайловичем Грінченком і Олександром Леонтійовичем Притулою, він започаткував цей фестиваль. І сьогодні його учасниками і гостями є представники багатьох областей України, Кубані, Дону, Сибіру, Білорусі. Чого тільки не побачиш на фестивалі: і показові виступи шкіл українських бойових мистецтв, видовищно-розважальні молодіжні виступи, концерт молодих кобзарів і заслужених артистів України, таких, як Василь Литвин і Василь Причєпа, пісні у виконанні народної артистки України Ніни Матвієнко.

Тисячі людей зібралися 1 серпня 2004 року в Громушеній балці на острові Хортиця, де відбувалося свято Української Звитяги — масове військово-історичне шоу, показові виступи шкіл бойових мистецтв, показові кінні виступи, козацькі змагання. Заключний аккорд — традиційний

бій “лава на лаву”. Його неможливо описати. Це щось грандіозне, коли з обох боків йдуть лава на лаву по сто бійців: лава запоріжців проти лави гостей. Скільки азарту, захоплення, а скільки треба мати мужності, щоб вистояти у двобої й не підвести побратимів. У таких змаганнях виховуються характер, бійцівські якості, мужність, сила волі, впертість і, безумовно, патріотизм і любов до рідної країни, до її славного історичного минулого.

Всі учасники змагань і переможці фестивалю отримують нагороди. Чудова погода, свіже повітря розпалюють апетит не лише в учасників змагань, а й в уболівальників. І тому на завершення — традиційний козацький куліш.

Але на цьому виховання не закінчується. На острові проводиться екологічний захід — прибирання сміття. У приватній розмові президент Української асоціації бойових і традиційних мистецтв “Спас” Олександр Притула розповів, як у нього виникла думка очистити святе для українців місце — острів Хортицю — від сміття; як він організував свої секції з українського рукопашу “Спас”, а згодом залучив і представників інших товариств до екологічного заходу, і як їм вдалося вивести тисячі людей і очистити острів від бруду. Цей захід також став традиційним.

Я не випадково приділив стільки уваги фестивалю, який багато років замовчувався засобами масової дезінформації. Але замовчати його неможливо, і цього року телебачення “забуло” про “культурну революцію” і демонструвало фестиваль на екранах телевізорів. Тож не треба звертати увагу на “культурну революцію”, а всією громадою виховувати дітей у патріотичному русі, як це робив до своєї трагічної загибелі А. Єрмак, як це роблять Г. Омельченко, В. Грінченко, О. Притула, О. Корнієнко і багато інших. А де ж козацькі генерали? Що вони роблять? Де плоди їхньої діяльності? Щось не видно... Хіба що тільки лампаси на козацьких штанах і генеральські погони...

Не зловживатиму увагою читачів розповіддю про величезну роботу з патріотичного виховання, яку проводять в умовах неймовірного тиску Міжрегіональна академія управління персоналом та її президент Георгій Васильович Щокін. Саме тут дістає підтримку український козацький рух, і не лише моральну.

А Фонд культури, який очолює народний депутат України Борис Ілліч Олійник? Виставки творів українських митців, творчі вечори, презентації книг і багато інших заходів проводить цей осередок культури з патріотичного виховання. Але чи висвітлюється ця робота в мас-медіа? Де журналісти, яких готують українські навчальні заклади? Дедалі більше їх захоплює ідеологія деідеологізації, а точніше, іудеоліберальна ідеологія, яку за допомогою грошей насаджує демонічна цивілізація.

Сила традиції переможе силу грошей. Вирішення питань культури й моралі уряд повинен передати народу. Це остання надія на збереження і відродження індоєвропейської, арійської культури. Україні потрібні нові воїни, патріоти України, чоловіки й жінки, які готові боротися за детоксикацію української культури, за свою незалежність. Головне завдання — скинути з тіла народів і біосфери планети залишки грабіжницької паразитичної купки недолюдків, які насаджують світу культурну інверсію.

## Висновки

Національне питання завжди було і є найгострішим, найскладнішим, незважаючи на відсутність формальних ознак у паспорті громадян України. Що це питання може стати великою бідою, цьому є свідком український народ наприкінці ХХ ст. Євреї не є народом ізгоїв. Вони мають державу, сильну й багату. Згідно з новою доповіддю ООН про прогрес людства держава Ізраїль посідає

22-те місце у світі, між Іспанією і Гонконгом. А на якому місці Україна?

Більшість того, що не так давно належало всьому народу, нині не в руках українців. Телебачення — також. Якщо вірити статистичним даним, євреї становлять 0,2 % від загальної чисельності населення України. Кажуть, що після здобуття Україною незалежності, число євреїв катастрофічно скоротилося. Якщо це так, то ми бачимо одну дивну закономірність: зменшення кількості євреїв супроводжується різким збільшенням числа єврейських суспільних організацій і об'єднань, кількості синагог і рабинів-іноземців. Кожна з цих організацій наділяє себе правом виносити вердикт щодо того, які видання є ксенофобськими. Чому так відбувається?

Річ у тому, що для втілення в життя будь-якої ідеології, необхідні відповідні структури. Тому й створено безліч єврейських організацій — від Бней-Бріту до фондів культури. Все це структури впровадження ідеології іудеолібералізму, а ідеологів неважко вичислити, почитавши пресу.

Водночас приємно усвідомлювати, що серед цього кагалу є людина з чіткою громадянською позицією, яка може писати про все, що думає, розповідати про організації типу ХАБАД, називати її членів іудеонацистами, говорити про єврейський фашизм, про депутатів Олександра Борисовича Фельдмана і Анатолія Мойсейовича Гіршфельда як “найяскравіших представників олігархічних кіл харківського іудеонацистського клану”, до яких влада чомусь не подає ніяких позовів. Йдеться про голову Харківської іудейської релігійної общини ліберального напрямку Едуарда Ходоса, який написав 13 книг, присвячених, за його словами, боротьбі з іудеонацизмом. Серед них — книга з промовистою назвою “Леонид Кучма — Президент всех евреев” або “Еврейский синдром-3” з додатком “Протоколов сионских мудрецов. Юбилейное издание” до 100-річчя першого їх видання.

До речі, це перше офіційне видання “Протоколів...” в Україні, і видано воно... Е. Ходосом. Є одне найбільш вірогідне припущення: все, про що пише Едуард Давидович Ходос... правда!

А ось невелике повідомлення в газеті “Факты” (№ 188, 9 жовтня 1999 р.), яке повинно додати всенародної любові до В.Рабиновича: “По инициативе и на средства известного бизнесмена, главы Всеукраинского еврейского конгресса и Объединенной еврейской общины Украины Вадима Рабиновича, при содействии Израильского института храма по специальным технологиям, описанным в древних книгах, отлита 700-килограмовая золотая Менора — символ величия еврейского народа...”.

Тижневик “ВЕК” (№ 42. — 2003. — с. 5) у статті “Антисемитизм во Франции. Каковы его причины?” пише: “Недавно Ширак зробив заяву, що збирається забезпечити найкращу безпеку для євреїв у Франції. Реакція прем’єр-міністра Ізраїлю на заяву Ширака була неочікуваною — Аріель Шарон запропонував йому особливо не турбуватися з цього приводу. Прем’єр-міністр Ізраїлю вважає, що найкраще розв’язання проблеми антисемітизму у Франції — імміграція французьких євреїв до Ізраїлю. “Ізраїль — єдине місце на Землі, де євреї можуть жити спокійно”, — заявив ізраїльський лідер”.

Далі газета пояснює: “Проте існує велика загроза, що єврейська нація буде представляти меншість в Ізраїлі і прилеглих до нього територіях. Тому Шарон і пропагує еміграцію євреїв до Ізраїлю, щоб уникнути демографічних проблем”.

Мабуть, тому й виникла потреба подвійного громадянства, оскільки жити в країні, де йде війна, українці-євреї не бажають, а збільшити фіктивно кількість жителів Ізраїлю — будь ласка, згодні.

Враховуючи останню заяву Аріеля Шарона, важко позбутися думки, що вся ця криклива активність “єврейських євнухів” і в Україні спричинена не турботою



зберегти міжнаціональний і міжконфесійний мир, а більш прозаїчними мотивами — довести “спонсорам” свою необхідність.

І останнє. Для тих, хто уважно відстежує події у світі, досить чітко виявляється світова месіанська роль єдиної у світі наддержави — США. Найактивнішими прибічниками цієї месіанської ролі є ті, хто свого часу зробив реінтерпретацію європейського соціалізму в дусі старозавітної теократичної нетерпимості. “Тоді це були червоні комісари, які вийшли зі смуги осілості, — пише О. Панарін. — Сьогодні — це емісари глобалізму, які заново подолали смугу “національної осілості” і відчували себе громадянами світу. Єврейський месіанський темперамент вирізняється радикалізмом історичного нетерпіння; він знову шукає земного царя, який би взявся влаштувати повну й остаточну перемогу обраного народу на Землі”<sup>178</sup>.

І ось тут, можливо, нам відкриється один із найважливіших чинників, який активно діє в геополітиці сьогодні. Ми вже звертали увагу на зростаючий націоналістичний егоїзм Америки, на примітивізм американської масової культури, позбавленої справжнього коріння, на агресивну політику, “здатну привести світ до тотальної катастрофи”.

“Але в тіні до цього часу залишається ще одна причина — перебудова під впливом світового єврейського лобі американської картини світу з просвітницької на теократично-талмудистську. Просвітницька картина світу — відкрита, езотерична, що покладає надії на етнічно нейтральні універсалії Прогресу. Талмудична картина світу — закрита, езотерична, що розповідає про закриту для профанної більшості людства перемогу “обраного народу” в історії”<sup>179</sup>.

<sup>178</sup> *Панарин А. С.* Стратегическая нестабильность в XXI веке. — С. 401.

<sup>179</sup> Там само. — С. 402.

# Зміст

Замість вступу.....	3
<b>СВІТОВІ ПРОЦЕСИ І УКРАЇНА .....</b>	<b>11</b>
Наступ іудеофарисейської цивілізації.....	11
Зникнення народів і націй .....	15
Україна.....	19
<b>ВИТОКИ КУЛЬТУРНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ.....</b>	<b>25</b>
Насильницька і культурна революції — дві складові марксизму.....	25
Франкфуртська школа .....	29
Критична теорія.....	32
<b>КУЛЬТУРНА РЕВОЛЮЦІЯ У США .....</b>	<b>39</b>
Культура смерті.....	39
Дехристиянізація Америки .....	44
Рух “Новий Вік” (“New Age”) .....	48
Гуманісти .....	56
Наступ на освіту .....	68
Атака на власність.....	73
Наступ на націоналізм .....	76
Сексуальна революція у США .....	79
Пропаганда насильства.....	91
Ситуативна етика .....	111
<b>ВІЙНА ПСЕВДОЕЛІТИ ЗІ СВОЇМ НАРОДОМ.....</b>	<b>118</b>
Стратегічна нестабільність.....	118
Формування споживацької свідомості.....	122
Дещо про толерантність .....	126
Чому ж мовчить українська “еліта”? .....	132
<b>УПРАВЛІННЯ ДЕГРАДАЦІЄЮ.....</b>	<b>138</b>
Культурна революція ХХ століття	

за рецептами іудеобільшовиків .....	138
Апологети “культурної революції” .....	156
Хто виконує роль психоаналітиків “культурної революції”? .....	171
Дещо про телебачення .....	176
Хто і що святкує в Україні? .....	179
Детоксикація української культури .....	186
Висновки .....	205

In this book, the author sets himself as an object to outline the essence of the “cultural revolution” in Ukraine in the 20<sup>th</sup> century and in the early 21<sup>st</sup> century, to show a relation between the terror in 1917–1923 and the bloodless genocide of the present day — the economic and financial subversive activity and informational vampirism.

The writer unmasks the advance of the Judeo-Pharisaical (demonical) civilization, the Jewish fascism that brings up fanatics aimed at exterminating everything and everybody, which and who surpasses them spiritually and intellectually.

The publication calls upon each citizen of Ukraine to break from the existing colonial dependence and feel personal liability for his own destiny and the destiny of his State.

Бібліотека журналу “Персонал”  
Наукове видання  
Сенченко Микола Іванович  
“КУЛЬТУРНА РЕВОЛЮЦІЯ”  
В УКРАЇНІ,  
АБО  
УПРАВЛІННЯ ДЕГРАДАЦІЄЮ

“Personnel” Journal Library  
Scientific edition  
Senchenko, Mykola I.

“CULTURAL REVOLUTION”  
IN UKRAINE  
OR  
DEGRADATION MANAGEMENT

Редактор *Л. М. Воронович*  
Коректор *Л. Г. Бурлакіна*  
Комп’ютерне верстання *Т. М. Бойко*  
Оформлення обкладинки *О. О. Стеценко*

Підп. до друку 18.10.04. Формат 60x84<sub>1/16</sub>. Папір офсетний. Друк офсетний.  
Ум. друк. арк. 12,32. Обл.-вид. арк. 10,0. Тираж 5000 пр. Зам. № 67

Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП)  
03039 Київ-39, вул. Фрометівська, 2, МАУП

*Свідоцтво про внесення до Державного реєстру  
суб’єктів видавничої справи ДК № 8 від 23.02.2000*

Поліграфічний центр УТОГ  
03038 Київ-38, вул. Нововокзальна, 8

*Свідоцтво КІ № 35 від 02.08.02*